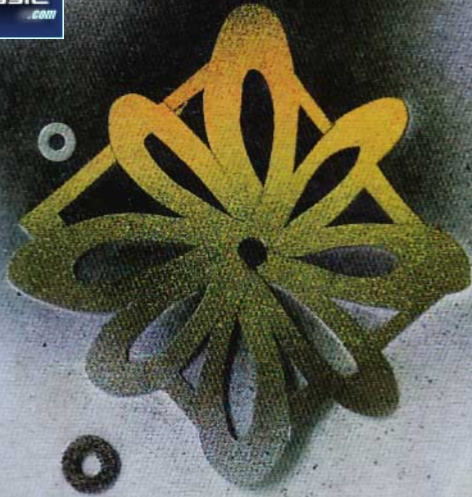
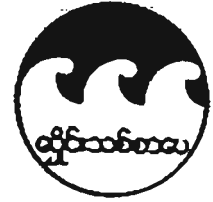

BURMESE
CLASSIC
COM

အိမ်ထောင်ရေး
ကျမ်းဂန်များ

အနုပညာ

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ
နန္ဒာသိန်းဇံ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အရှုပ်အခြားကာတာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်ထွေသဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်နှေးကွပ်ကဲဆီးသုများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ဓေတိစီမံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဓေတိစီမံမှုရှင်ထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကူအညီစာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- အဖိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

အနေခက်ဒေဘင် ကူညီကြသူများ
နန္ဒာသိန်းဇံ

မြန်မာ့
လှိုင်းသစ်စာပေ

အမှတ်-၇၊ ၇-လွှာ၊ ၁၅-လမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း - ၀၁-၂၁၀၇၃၅၊ ၀၉၅၀ ၅၅၉၉၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၅၆၄၀၄၁၁

မူကုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၈၃၉၀၇၁၁

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

အုပ်စု

၁၀၀၀

မူကုံးနှင့်အတွင်းဒီဇိုင်း

နေဂျိုးသေး

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသော်သော်မြင့်အေး(လက်မှတ်စာပေ)
၂၅ ဝိတောက်(၅)လမ်း၊ အင်းစိန်မြို့နယ်

မူကုံးနှင့်အတွင်းသောပုံနှိပ်တိုက်

ဦးစာင်အောင်ကျော်(မြ-တေ)

စွယ်စုံပုံနှိပ်တိုက်အမှတ်-၁၄၇၊ ၅၁-လမ်း(အထက်)

ထွန်းတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ၂၄၅၅၅

တန်ဖိုး

၁၈၀၀ ကျပ်

ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံသည် ပဲခူးတိုင်း၊ ပေါင်းတည်မြို့၊ ဇာတိ ဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဦးညီထွန်း၊ ဒေါ်ဟန်တင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက် သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွား သည်။ မွေးချင်းသုံးယောက်အနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး အကြီးဆုံးမှာ မောင်စိုးသိန်း၊ အလတ်မှာ မောင်စံလှိုင်ဖြစ်၍ အငယ်ဆုံးမှာ မောင် သိန်းဇံ (နန္ဒာသိန်းဇံ) ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် ၁၉၅၃ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၂ ခုနှစ်အတွင်း ပေါင်းတည်မြို့၊ မြို့မ အလယ်တန်းကျောင်း နှင့် အထက်တန်းကျောင်းများတွင် အခြေခံပညာကို သင်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် အထက်တန်းစာမေးပွဲကို ပဲခူးတိုင်းတစ်တိုင်းလုံး တွင် ပထမအဆင့်မြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ရန်ကင်း တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ဒဿနိကဗေဒဘာသာရပ်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့အတွက် တင်သွင်းသော ကျမ်းမှာ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု ဘာသာရပ် အတွက်

နန္ဒာသိန်းဇံ
အနေခက်အောင်ကူညီကြသူများ/နန္ဒာသိန်းဇံ - ရန်ကင်း၊
ချိုတေးသံစာပေပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁။
၁၈၆ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၄ စင်တီမီ။
(၁)အနေခက်အောင်ကူညီကြသူများ

ဖြစ်၍ “ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ” စာအုပ်အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။

- ၁၉၇၀၊ မေလ ၂၆ ရက်နေ့မှစ၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဒဿနိကဗေဒဌာနတွင် နည်းပြအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရပြီး တာဝန်စတင် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
- ၁၉၇၀ ဩဂုတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းဆောင်သည်။
- ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဒဿနိကဗေဒဌာန၊ ဌာနမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
- ၁၉၇၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ထားဝယ်ကောလိပ်၊ ဒဿနိကဗေဒဌာန ဌာနမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
- ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၈ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဒဿနိကဗေဒဌာနသို့ ပြန်လည်တာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီး အောက်တိုဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် လက်ထောက်ကထိကအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။
- ၁၉၈၆ ခုနှစ် ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့တွင် ပုသိမ်ဒီဂရီကောလိပ်၊ ဒဿနိကဗေဒဌာန၌ ကထိက/ဌာနမှူးအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခံထားခြင်း ခံရသည်။
- ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဒဿနိကဗေဒဌာနသို့ ပြန်လည်အမှုထမ်းဆောင်သည်။
- ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ နေ့တွင် မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်သည်။

- ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဒဿနိကဗေဒဌာန၌ တွဲဖက်ပါမောက္ခ အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဒဿနိကဗေဒဌာန၌ ပါရဂူဘွဲ့သင်တန်း စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရာ ယဉ်ကျေးမှုဘာသာစကားနှင့် အနုပညာဘာသာရပ်ကို ပို့ချခဲ့သည်။
- ၂၀၀၃ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဒဿနိကဗေဒဌာန၌ ပါမောက္ခ/ဌာနမှူးအဖြစ် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။
- ၂၀၁၁ ခုနှစ် မေလ ၁ ရက်နေ့၌ မြန်မာနိုင်ငံ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံပညာရှင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။
- အငြိမ်းစား ယူပြီးသည့် အချိန်မှစတင်၍ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့ ကွယ်လွန်သည့် အချိန်အထိ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဒဿနိကဗေဒဌာန၌ အချိန်ပိုင်း ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ပါရဂူအကြံ့သင်တန်းနှင့် ပါရဂူကျမ်းပြုသင်တန်းသား တပည့်များအား သုတေသနဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကို သင်ကြားပို့ချခဲ့ပါသည်။

ဆရာသည် ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ဒဿနိကဗေဒဆိုင်ရာ ပါရဂူဘွဲ့ကျမ်းကို “The Nature of Pure Fact in Satipattbana Vipassana” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တင်သွင်းပြီး ပါရဂူဘွဲ့ အပ်နှင်းခြင်း ခံရသည်။

ဆရာသည် ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှ ကွယ်လွန်သည့်အချိန်အထိ ပိုင်တော် ပရိယတ္တိ သာသနတက္ကသိုလ် (ရန်ကုန်)ရှိ သာသနာတော်

ထွန်းကားပြန်ပွားရေးဌာန၌ ဧည့်ပါမောက္ခအဖြစ် ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များအား ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု ဒဿနပညာရပ်ကို သင်ကြားပို့ချခဲ့ပြီး ပါရဂူသင်တန်း ကျမ်းပြုသံဃာတော်များအား သုတေသနဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကို ပို့ချခဲ့သည်။

ဆရာပြုစုရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်များမှာ

- ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ (၁၉၇၃)
- စိတ်အဆင့်ဆင့် မြင့်တက်ခြင်းသဘာဝ (၁၉၇၅)
- ကိုယ်ကျင့်တည်ကြည်ခြင်းနှင့် အဆင့်မြင့် ဓရီးစဉ် (၁၉၇၇)
- ဓရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (၁၉၇၉)
- မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းနှင့် ဓရီးသွားခြင်း (၁၉၈၀)
- အတွေးအခေါ်တို့ လွင့်မျောခြင်းနှင့် လူ၏ ဆောက်တည်ရာ (၁၉၈၃)
- Through Life's Perils (၁၉၈၃)
- မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်ချက်များ (၁၉၈၈)
- ဖြေဆည်ရာ (၁၉၈၉)
- ကြာ (၁၉၉၂)
- စီးပွားရေးနှင့် စစ်ရေးဗျူဟာ (၁၉၉၂)
- အသွင်သဏ္ဍာန်တို့ နောက်ကွယ်၌ (၁၉၉၃)
- အရိမဒ္ဒနမှ တွေးမြင်ရန်တို့ ဝေပျံ့နေဆဲ (၁၉၉၅)
- တွေးချိန်ချင့်စရာ (၁၉၉၆)
- နက္ခတ်ဗေဒနှင့် မြန်မာ့အတွေးအမြင် အစဉ်အလာ (၁၉၉၉)

- ထေရဝါဒနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်ချက်များ (၂၀၀၁)
- မနက်ဖြန်များကို ဖြတ်သန်းနေသော စိတ်ကူးများ (၂၀၀၃)
- ပြောရင်းပြောနေမည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ (၂၀၀၄)
- သမုဒ်ပင်လယ်ပြာနှိုင်းပမာ (၂၀၀၈)
- နောင်တကင်းရာသို့ (၂၀၀၉)

ဆရာ တင်သွင်းဖတ်ကြားခဲ့သော သုတေသနစာတမ်းများမှာ

- မြန်မာ့ကိုယ်ကျင့်တရားအမြင်နှင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းခြင်း။
- ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမ အဆောက်အအုံ ရှိ ပညာသင်္ကေတကို အနုပညာဆိုင်ရာ သင်္ကေတဝါဒမှ လေ့လာတင်ပြခြင်း။
- The Response to Nihilism
- A Study of Cakka Symbol
- A Study of Lotus Symbol in Bagan Art and Architecture from the Perspective of Religious Symbolism

ဆရာသည် “မှတ်ဉာဏ်နှင့် အတွေးအခေါ်” အမည်ရှိ ဆောင်းပါးကို “သိန်းဇံ” ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ပြီး သင့်ဘဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပထမဦးဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ကလောင်ခွဲများမှာ “စိတ်ခိုင်”၊ “လွမ်းဝေ” တို့ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် နန္ဒာသိန်းဇံ ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် အတွေးအခေါ်စာပေ အမြောက်အမြားကို ရေးသားခဲ့သည်။

ဆရာသည် နိုင်ငံတော်က ချီးမြှင့်သည့် သာသနာပြုဆိုင်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ်ဖြစ်သည့် “ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်၍ သာသနာကို ထွန်းလင်း တောက်ပစေသည့် အောင်လံတော်ကို လွှင့်ထူနိုင်သူ” ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသော ‘မဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဓဇ’ ဘွဲ့ကို ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်နေ့တွင် ရရှိခဲ့သည်။

ဆရာသည် ရန်ကုန်မြို့၊ ဓမ္မဗိမာန်စာပေအဖွဲ့မှ ချီးမြှင့်သော ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ တစ်သက်တာ ဓမ္မစာပေဆုကိုလည်း ရရှိခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် ဆရာဝန်တင်ရွှေ စာပေဆုကိုလည်း ‘နောင်တကင်းရာ’ အမည်ရှိ စာအုပ်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

ဆရာသည် ၁၄-၈-၂၀၁၁ (တနင်္ဂနွေ) ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ (မေတ္တာအခါတော်နေ့) ၌ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

ဆရာနန္ဒသိန်းဇံ၏ အတွေးအမြင် စာစုတွေ့ထဲက ပြောကြ ဆိုကြသူတွေရဲ့ စကားတွေဟာ လူကို အနေရကျပ်သွားအောင် အနေရခက်သွားအောင် ပြောနေသလိုပါပဲ။ ‘လျော်ညီစွာနဲ့’ ဆိုတဲ့ စာစုထဲက ပြောသလို Form နဲ့ Function ညီအောင် နေဖို့က လည်း ခက်မှခက်ပါပဲ။ ‘အကျည်းတန်လက်တွဲဖော်’ စာစုထဲကလို အကျည်းတန်လှတဲ့ ဒုက္ခနဲ့ ဘဝမှာ လာတွေ့ရင်လည်း အနေရ ခက်မှာပါပဲ။ “နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းတဲ့သူ” စာစုထဲကလို အကျင့်စရိုက် ကောင်းသူဖြစ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း တော်တော်ကြီးကို ဘဝမှာ ခက် ခက်ခဲခဲ ကြီးစားမှ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။ ‘ပြောတော့ ပြောတတ် ကြတာပဲ’ ... စာစုထဲကလို အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ကျ တော့ ခက်ခဲပုံကို မြင်မိပါတယ်။ ဆက်ဖတ်ကြည့်မိတဲ့ တခြားစာစု ထဲက ပြောကြသူတွေရဲ့ စကားတွေဟာလည်း လူကို အနေခက်စေ တဲ့ စကားတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါပေမဲ့... အသေအချာ ပြန်တွေးကြည့်တဲ့အခါမှာ ဆရာ နန္ဒသိန်းဇံရဲ့ စာစုတွေ့ထဲက ပြောကြသူတွေရဲ့ စကားတွေဟာ လူကို ဘဝမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ဖြစ်သလိုမနေဘဲ ဘဝကို လေးလေးနက်နက် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေဖို့အတွက် အားပေး ကူညီ ပြောဆိုနေတဲ့ စကားတွေအဖြစ် ပြန်လည်ထင်မြင် ခံစားလာ မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာရဲ့ စာစုများကို “အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ပေးပြီး ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်။

အနေခက်အောင်ကူညီကြသူများအတွက်

မာတိကာ

စဉ် အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

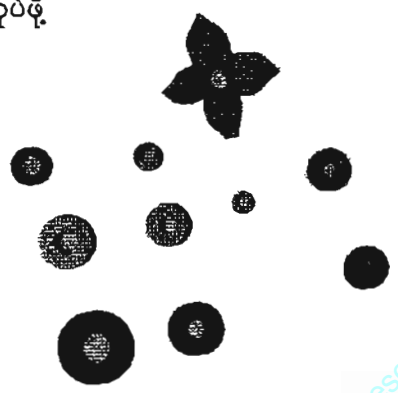
ကျေးဇူးတင်စွာ

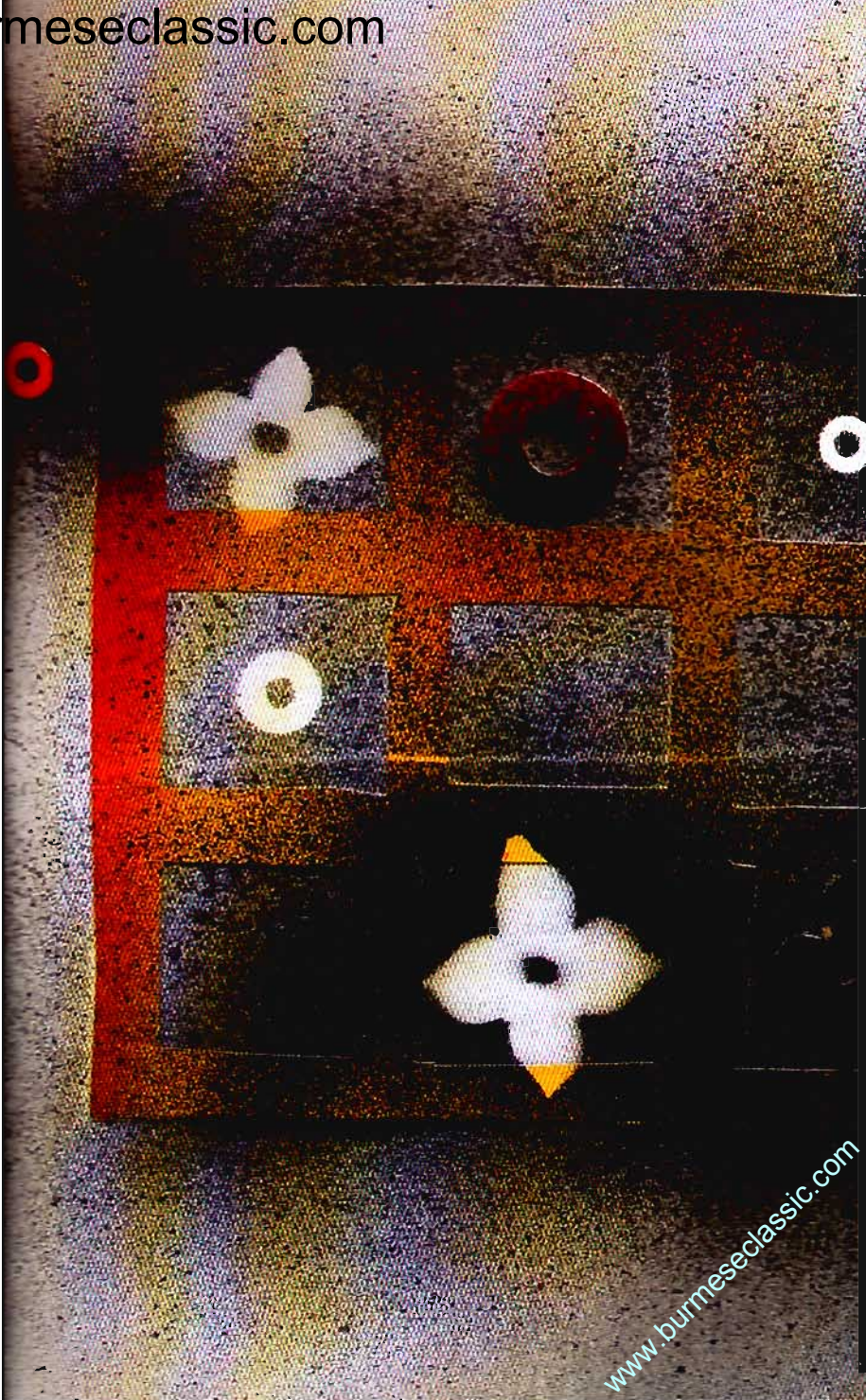
ဤ “အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ” စာအုပ်တွင် ပါဝင်သော စာစုများသည် အင်တာဗျူးဂျာနယ်၊ Phoenix ဂျာနယ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် perfect သရုပ်၊ ပိတောက်ပွင့်သစ်၊ ချင်းစာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှု၊ နဘယ်၊ မမ္မရိပ်၊ မဏိဇောတ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဆရာနန္ဒသိန်းဇံ ရေးသားခဲ့သည့် စာစုများ ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းစာစုများကို စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရန်ခွင့်ပြုသော မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာသိန်းဇံ (နန္ဒာသိန်းဇံ) အားလည်းကောင်း၊ မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် ပန်းချီနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော် ဒီဇိုင်းများ ရေးဆွဲပေးသော ပန်းချီအနုပညာရှင် နေမျိုးဆေးအား လည်းကောင်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

စီစဉ်သူ
နန္ဒလွင်ကျော်
(လှိုင်းသစ်စာပေ)

၁။ လျော်ညီစွာနဲ့	၁၅
၂။ အကျည်းတန်လက်တွဲဖော်	၂၃
၃။ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့သူ	၂၉
၄။ ပြောတော့ ပြောတတ်ကြတာပဲ ...	၄၃
၅။ အနေခက်အောင် ဖန်တီးကြသူများ	၅၇
၆။ အသွားခက်အောင် ဖန်တီးကြသူများ	၇၉
၇။ တောင်ကြီးတွေနဲ့ တွေ့စေသေး...	၉၉
၈။ စွမ်းဆောင်ချက်များ အောင်မြင်ဖို့...	၁၀၉
၉။ အနက်များတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်	၁၂၃
၁၀။ လူ့အဖွဲ့အစည်း အရှည်တည်တံ့ဖို့	၁၃၃
၁၁။ ဘေးနဲ့အန္တရာယ်	၁၄၅
၁၂။ တကယ်လုပ်ဖို့	၁၆၃

လျော်ညီစွာနဲ့...

(၁)

အဲဒီနေ့က စကားဝိုင်းမှာ သူ့အသံက အကျယ်လောင်ဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျယ်လောင်မှာပေါ့၊ အာပေါင်အာရင်းသန်သန် နဲ့ အားပါးတရ သူက ပြောနေတာကိုး။ သူပြောနေတာက “ပုံ” Form နဲ့ “လုပ်ရပ်” Function ဆက်စပ် ဖြစ်ပေါ်မှုအကြောင်းကို ပြောပြနေတာ...

ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့ကြီးနဲ့ ဒီခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်အကြောင်း ကို သူက ပြောနေပြန်ပါတယ်။ တောသုံးတောင်ကို အုပ်စိုးတဲ့ ကေသရာဇာခြင်္သေ့ကြီး ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ကြွက်ဂယ်လောင်းကလေး (ကြွက်ငယ်ကလေး)ကို စားဖို့ ဒီခြင်္သေ့ကြီး ကြွက်တွင်းယက်နေတယ် ဆိုရင်... ဒါ Form နဲ့ Function မညီတာပဲ။ ကေသရာဇာဆိုတဲ့ “ပုံ”နဲ့ ကြွက်ကလေးလို အကောင်ကိုစားမယ်ဆိုပြီး ကြွက်ရှိနေတဲ့

နန္ဒာသိန်းဇံ

ကြွက်တွင်းကို ယက်နေခြင်းဆိုတဲ့ “လုပ်ရပ်” မညီတာပဲ။ ကြားဖူး တယ်မဟုတ်လား၊ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းတို့မည်သည် အခုလို ကြွက်ငယ်ကလေး အကောင်မျိုး၊ သူတစ်ပါး စားပြီးလို့ ထားချန် ရစ်ခဲ့တဲ့ စားကြွင်းစားကျန်၊ အသားကြွင်း အသားကျန်ကို စားရိုးထုံး စံ မရှိဘူး။ ကေသရာဇာပီပီ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ စားလိုတဲ့သား ကောင်ကြီးတွေကို ရွေးပြီး ဖမ်းယူစားသောက် ရုံးပဲရှိတယ်။ ဒါမှ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့ဆိုတဲ့ပုံနဲ့ ခြင်္သေ့ရဲ့ လုပ်ရပ် ကိုက်ညီမယ်... တဲ့။

သူက ဆက်ပြီး... သူ့ဦးလေး အကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။

“နယ်မြို့ကလေးမှာတဲ့ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လှည့် လည် အပူဇော်ခံပွဲ ကျင်းပတဲ့ အခမ်းအနား တစ်ခုမှာ သူ့ဦးလေး က ဗြဟ္မာအဖြစ်နဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး လိုက်ပါလှည့်လည်ရတယ်။ နေကလည်းပူ ဗြဟ္မာအဝတ်အစားကလည်း ထူထဲတော့ သူ့ဦးလေး ဗြဟ္မာခမျာမှာ ချွေးတွေ တစ်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေတယ်။ ချွေးတွေကို သုတ်တော့ မျက်နှာမှာ ခြယ်သ လိမ်းကျံထားတဲ့ မိတ်ကပ်တွေက ပျက်ကုန်တယ်။ သူ့ဦးလေး ဗြဟ္မာဟာ ရေငတ်လွန်းတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားလာရပြန်တယ်။ ရေငတ်လွန်းမက ငတ်တော့ ဟန်မဆောင် နိုင်တော့ဘဲ အနီးအနားက လူတွေဆီ ရေပေးကြပါလို့ အော်ပြီး ရေတောင်းတယ်။ ရေယူလာတဲ့အခါမှာ အားရပါးရ သောက်လိုက် တာ သူ့ရှေ့ဘက်က ဗြဟ္မာအဝတ်အစားတွေ ရေတွေ ရွဲစိုကုန်တယ်။ ပိုဆိုးတာက... ရေသောက်ရင်း ရေသီးသွားရာက ချောင်းတွေ တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးတော့ ဆောင်းထားတဲ့ ဗြဟ္မာဦးထုပ်ချွန်ကြီးက အောက်ကလူတွေထဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်...”

“တကယ့် ဗြဟ္မာဆိုတာကတော့ ချွေးလည်းမထွက်ဘူး၊ ရေ လည်း မငတ်ဘူး၊ ချောင်းလည်းမဆိုးဘူး၊ ဗြဟ္မာဦးထုပ်ချွန်လည်း

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ပြုတ်ကျစရာ မရှိဘူး၊ အခုတော့... သူ့ဦးလေးရဲ့ ပုံက ဗြဟ္မာဖြစ် ပေမယ့် ဦးလေးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ၊ ဖြစ်ရပ်တွေက တကယ့်ဗြဟ္မာရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ၊ ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ မညီညွတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကွာခြား လွန်းနေတယ်” လို့ ပြောနေပါတယ်။ နားထောင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေက သူပြောပြနေတာကို သဘောကျနေပုံ ပေါ်ပါတယ်။ သူက ဆက်ပြီး တော့... တရုတ်တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီး ကွန်ဖြူးစီးယပ်ရဲ့ ‘အမည် နဲ့လိုက်အောင် ကျင့်သုံးနေထိုင်မှု အယူအဆ’ The Ractification of Names အကြောင်းကို ပြောပြန်ပါတယ်။ ကွန်ဖြူးစီးယပ်က “မင်းသည် မင်းပီသပါစေ၊ မျိုးမတ်သည် မျိုးမတ်ပီသပါစေ၊ ဖခင်သည် ဖခင်ပီသပါစေ၊ သားသည် သားပီသပါစေ” လို့ ဆိုတယ်။ “အမည်” နဲ့လိုက်အောင် ကျင့်ဆောင်သင့်တဲ့ သဘောကို ကွန်ဖြူး စီးယပ်ရဲ့ စကားက ဆိုလိုကြောင်း၊ ဤစကားရဲ့ သက်ရောက်မှု တွေဟာ ကြီးကျယ်တဲ့အကြောင်းကို သူက ရှည်ရှည်လျားလျား ပြောပါတယ်။ ဒီလိုပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ သူက... ဖိုးသူတော်တစ်ဦး ပြောင်းဖူးခိုးစားတဲ့အကြောင်းကို ဆက်ပြောပါတယ်။ သူပြောပြတဲ့ ဖိုးသူတော်အကြောင်းက ကျွန်တော်တို့ကြားနေကျ အကြောင်းအရာနဲ့ နည်းနည်းတော့ ခြားနားနေတယ်။ သူပြောတဲ့ ဖိုးသူတော် အကြောင်း က ဒီလိုပါ...

တစ်နေ့မှာ ဖိုးသူတော်တစ်ဦးဟာ ပြောင်းခင်းတစ်ခုထဲဝင် ပြီး ပိုင်ရှင်မသိအောင် ပြောင်းဖူးခိုးတယ်။ ဒီလိုခိုးယူလာပြီး ပြုတ် ဖို့၊ ဖုတ်ဖို့ ပြောင်းဖူးတွေကို အခွန်သင်ကြည့်တဲ့အခါမှာ အစေ့ပေါ တဲ့ အစေ့မတည်တဲ့ ပြောင်းဖူးတွေချည်း ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ် တဲ့။ ဒါနဲ့ ဒီဖိုးသူတော်ဟာ ပြောင်းခင်းပိုင်ရှင်ဆီသွားပြီး “... ဒါယကာ... ပြောင်းခင်းထဲက ပြောင်းဖူးတွေ အစေ့ကောင်းကောင်း

နန္ဒာသိန်း

မတည်ဘူး။ သင်က...ပြောင်းစေကြတာလောက်ပဲ လုပ်တတ်တဲ့သူ ကိုး၊ တကယ်ဆို ပေါင်းသင်တာ၊ မြေတောင်မြှောက်တာ၊ အပင် ချဲ့တာတွေကို မလုပ်ချင်တဲ့သူပဲ။ သင်ဟာ ယာသမား၊ ပြောင်းခင်း သမား မပီသဘူး” လို့ ပြောတယ်။ သူ့ခိုးလာတဲ့ ပြောင်းဖူးတွေ အစေ့မပါလို့ မကျေမနပ်နဲ့ ဖိုးသူတော်က ပြောင်းခင်းသမားကို အပြစ်တွေ တင်နေတာ...

“ဒီလို အပြစ်တင်စကားပြောတော့ ပြောင်းခင်းပိုင်ရှင်က... သူတော်... ကျုပ်လည်း တတ်နိုင်သလောက် စိုက်ခဲ့ ပျိုးခဲ့တာပဲ။ မြေကိုက မကောင်းတော့ ဘယ်မှာ အစေ့ကောင်းကောင်း တည် ပါ့မလဲ” လို့ မြေကြီးကို အပြစ်တင်စကား ဆိုတယ်။ ကျုပ်တို့အိမ် နီးနားချင်း တိုင်းပြည်က ပုံပြင်တွေထဲက စကားနဲ့ဆိုရင်... မြေနတ် မင်းကို ပြောင်းခင်းပိုင်ရှင်က အပြစ်တင်စကား ဆိုတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒီလို အပြစ်ဆိုသံ အပြစ်တင်သံကို ကြားသွားတဲ့ မြေကြီးက ... အဲ မြေနတ်မင်းက ပြန်ပြောတယ်။ “မြေကြီးကို လာပြီး အပြစ်တင် မနေနဲ့ မိုးရွာပုံကမှ အဟုတ်မဟုတ်တာ၊ မိုးမှန်မှန် မရွာတော့ မြေကြီးက ဘယ်လိုကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ” လို့ မိုးကိုအပြစ်တင်တယ်။ မိုးနတ်မင်းကို အပြစ်တင်စကား ဆိုတယ်ပေါ့။ မိုးနတ်မင်းကလည်း အပြစ်တင် ဘယ်ခံပါ့မလဲ၊ မိုးနတ်မင်းက ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုတော့ “တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်က မင်းကျင့်မှ မကောင်းဘဲ၊ မိုးကို ဘယ်လိုမှန်မှန် ရွာပေးနိုင်ပါ့မလဲ” လို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုမိုးနတ်မင်း ကလည်း ပြောရော ဖိုးသူတော်ဟာ ရှင်ဘုရင်ရှိရာ နန်းတော်ကို သွားတယ်။ ဘုရင်ဆီ ဝင်ခွင့်တောင်းတယ်။ ဘုရင်က ဒီဖိုးသူတော် ဘာအကြောင်းကြောင့် ငါနဲ့တွေ့ဖို့ ဝင်ခွင့် တောင်းတာလဲဆိုတာ စုံစမ်းကြစမ်းလို့ မင်းချင်းတွေကို ခိုင်းတယ်။ ဖိုးသူတော် ခိုးယူလာ တဲ့ ပြောင်းဖူးမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အောင်အောင်မြင်မြင် အစေ့မတည်

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

တာဟာ ပြောင်းခင်းသမားရဲ့ လုပ်ရပ်ညံ့ဖျင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်တယ် လို့ အပြစ်ရှာရာကနေပြီး အခုလို ရှင်ဘုရင်ထံမှောက် ရောက်ဖို့ ခွင့်တောင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်ကြတယ်။ ရှင်ဘုရင်က ဖိုးသူတော်ကို သူ့ထံမှောက် ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ရှင်ဘုရင်ရှေ့မှောက် ရောက်တဲ့အခါမှာ ဖိုးသူတော်က “အို... ရေမြေသခင် အရှင်ဘုရင် မင်းမြတ်၊ ရေမြေရှင်ဆိုသည်မှာ လောကပါလတရား နှစ်ပါး၊ သတ္တိသုံးပါး၊ သင်္ဂဟတရားလေးပါး၊ ဗလငါးပါး၊ နာယကဂုဏ် ခြောက်ပါး၊ အပရိဟာနိယတရား ခုနစ် ပါး၊ ရာဇဂုဏ်ရှစ်ပါး၊ နဝရတ်ကိုးပါး၊ ရာဇဓမ္မ ဆယ်ပါး ဤတရား တို့နှင့် ပြည့်စုံရပါသည်။ အသင်မင်းမြတ်သည် ဤတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံအောင် မကျင့်ဆောင်ခြင်းကြောင့်သာ မိုးကောင်းစွာ မရွာခြင်း ဖြစ်ရပါသည်” လို့ ဆိုတယ်။ မိုးကောင်းစွာ မရွာတာဟာ ရှင်ဘုရင် ရဲ့ အပြစ်ဖြစ်တယ်လို့ အပြစ်လာတင်တာပါပဲ။ ဒီအခါမှာ ဖိုးသူ တော်အကြောင်း သိနှင့်နေတဲ့ ရှင်ဘုရင်က...

“သူတော်... ကျုပ် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုချည်း အပြစ်မဆိုပါနှင့် အသင်...ဖိုးသူတော်ဟာ ဖိုးသူတော်ဆိုပါလျက်နဲ့ ဖိုးသူတော်နဲ့ ညီ ညွတ်တဲ့ အလုပ်ကို သင်ကကော လုပ်လို့လား၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ပြန် ဆင်ခြင်ကြည့်ပါဦး” လို့ ဆိုတယ်။ ဖိုးသူတော်ဟာ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ စကားကိုလည်း ကြားရော နန်းတွင်းကနေပြီး အလျင်အမြန်ထွက် သွားတယ်တဲ့။ ပြောင်းဖူးဝင်ခိုးတဲ့ သူ့အပြစ်ကို သူမြင်ပြီး ရှက်နိုး စွာနဲ့ အမြန်သုတ်ချေတင်ပြီး နန်းတော်ကနေ ထွက်သွားတာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။

ဖိုးသူတော်ဆိုတာ ခိုးတာ၊ လိမ်တာ၊ သတ်တာ... စတဲ့ တံပိုး ပါးကို မကျူးလွန်အောင် စောင့်ထိန်းသူမို့လို့ “ဖိုးသူတော်” လို့

နန္ဒာသိန်းဇံ

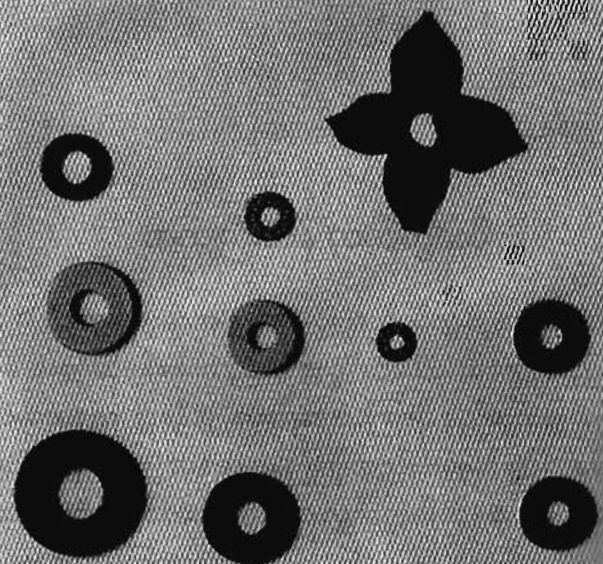
ခေါ်တာ၊ ဒီကံ ငါးပါးကို ထိန်းရမည့် ဖိုးသူတော်က ခိုးပြီဆိုမှတော့ တခြားသူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ “ဖိုးသူတော်”ဆိုတဲ့ “အမည်”နဲ့ “လုပ်ရပ်”က တလွဲတချော် ဖြစ်နေရင် တခြားသူတွေ ဘယ်လောက် လွဲချော်နေမှာလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့။ လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်မှာ ပုံနဲ့ လုပ်ရပ်တွေ အမည်နဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ လွဲချော်နေတာ အများကြီးရှိနေရင် အဲဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ တိုးတက်ဖို့ ခဲရင်းမှာ သေချာတယ်”လို့ သူက ပြောနေပါတယ်။ သာဓကတွေကိုလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူက ထုတ်ပြပါတယ်။ သူပြောတာတွေကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားပုံ ရပါတယ်။

(၂)

အထက်မှာ သူပြောပြတာတွေကို နားထောင်ရင်း “သူတစ်ပါးကို ဆုံးမသော နည်းအတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် လိုက်နာပြုကျင့်ရာ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ယဉ်ကျေးပြီးသော်မှသာ သူတစ်ပါးကို ဆုံးမရာ၏။ မိမိကိုယ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမရခြင်းသည် ခဲယဉ်းလှစွာတကား” ဆိုတဲ့ ဓမ္မပဒမှာရှိတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် အမှတ်ရလာပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို ဩဝါဒပေးတဲ့အတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း လိုက်နာ ကျင့်သုံးဖို့ ခက်တာကိုလည်း စဉ်းစားမိပါတယ်။

အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ် ပြောဆိုနေတာကို နားထောင်ရင်းနဲ့...ပုံ Form နဲ့ လုပ်ရပ် Function တကယ်ညီညွတ်အောင် ဘဝမှာ နေဖို့ ဆိုတာ ခက်ခဲလှပါလားလို့ စိတ်ထဲက ညည်းညူခဲ့မိတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

[မင်္ဂလာတ မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၂၊ ၂၀၀၆]

အကျည်းတန် လက်တွဲဖော် ...

‘ဒုက္ခ’ ဟူသော စကားလုံးသည်ပင်လျှင် အမြင်၌ အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးပါလေသည်။ “ဒုက္ခ” ဟူသော အသံကိုလည်း နား၏ သာယာမှုရသ ဖိုးစဉ်းမျှ ရှာမရသောကြောင့် မည်သူကမျှ မကြားလို။ “ဒုက္ခ” ဟူသော အတွေ့အကြုံကိုလည်း မမြင်ချင်၊ မတွေ့ချင်၊ မပေါင်းဆုံလိုချင်သောကြောင့် လူသတ္တဝါတို့ ဒုက္ခနှင့်ဝေးအောင် ပြေးရှောင်နေကြချေသည်။

သို့ရာတွင် ဒုက္ခကို ကျေးဇူးတင်စရာတော့ ရှိပါသည်။

“ဒုက္ခ” က မိမိ၏ညံ့ကွက်၊ ရှော်ကွက်၊ ပျော့ကွက်၊ ချို့ယွင်းချက်ကို မူယာမာယာမရှိဘဲ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ထောက်ပြတတ်သည်။ ကိုယ့်အကျိုးကို မလိုလားသူ၊ ကိုယ့်အငြိုအငြင်ကို မခံလိုသူများလို ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်မနေတတ်။ မြဲ၍ မနေတတ်၊ အငိုက်သင့် အလျားသင့် ဆက်ဆံမနေတတ်။ အမှန်အတိုင်း အရှိအတိုင်း ဒုက္ခက ထောက်ပြတတ်သည်။ ဤသို့ ထောက်ပြသောကြောင့်

နန္ဒာသိန်း

မိမိတို့၏ ညံ့ကွက်၊ ပျော့ကွက်ကို ပြုပြင်ကျော်လွှားကာ အောင်မြင် သူတွေ ဖြစ်လာသည့်အခါ ဒုက္ခကို ကျေးဇူးတင်လာကြသည်။ အမှန် တော့ “သင်၏ ချို့ယွင်းချက်ကို အသေအချာ ထောက်ပြပြောဆို နိုင်သော သူသည် သင့်ဘဝအတွက် မိတ်ဆွေကောင်းပင် ဖြစ်၏” ဟူသော အဆိုကို ဒုက္ခက ခံယူထားသည်နှင့် တူနေပါသည်။

ဒုက္ခက လူသတ္တဝါတို့၌ တိမ်မြုပ်နေသော အစွမ်းအစကို ဆွဲဖော်၍ ငိုက်မြည်းတွေဝေနေသောစိတ်ကို လှန်နှိုးကာ သတိပေး တတ်သည်။ ဒုက္ခက လူတော်နှင့် လူညံ့ကိုလည်း ခွဲခြားပေးတတ် သည်။ လူတစ်ဦးအား လူတော်လူကောင်း ဟုတ်မဟုတ်၊ လူစွမ်းလူစ ရှိမရှိ စစ်ဆေးပေးနိုင်သော မှတ်ကျောက်များအဖြစ် ဒုက္ခက အခက် အခဲတို့ကို ဖန်တီးပေးတတ်သည်။ အခက်အခဲနှင့် ဘေးရန်အန္တရာယ် တို့ကို ကြိုလာသောအခါ တချို့သောသူများက ချိုင်းထောက်ဝယ်၍ ထောက်ကြရပြီး တချို့သောသူများမှာတော့ အတောင်များ ပေါက် လာကြသည်ဟူသော အဆိုရှိသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အခက်အခဲနှင့် အန္တရာယ်တို့ကို ရင်ဆိုင်ကြရာ၌ အချို့သောသူများသည် စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့ခြင်း၊ ကြိရည်ဖန်ရည် နည်းပါးခြင်းတို့ကြောင့် မျှော်လင့် ချက်များ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးခြင်းနှင့်အတူ ကျရှုံး ပျက်စီးသွားကြသည်။ ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ချိုင်းထောက်ဝယ်တပ်ရသည်ဟု တင်စား ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ တချို့သော သူများကတော့ အခက်အခဲနှင့် အန္တရာယ်တို့ကို ရင်ဆိုင်ရာ၌ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ကြသည်။ ကြိရည် ဖန်ရည် ရှိကြသည်။ ထိုအခါ အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားလွန် မြောက်နိုင်သည့် စွမ်းရည်များ ရသွားကြသည်။ ဤသည်ကို ရည်ရွယ် ၍ ... တချို့သူများ၌ အတောင်များ ပေါက်လာကြသည်ဟု တင်စား ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ အခက်အခဲနှင့် ဒုက္ခတရားက

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခံ့သူ၊ အသိဉာဏ် အမြော်အမြင်ရှိသူကို အောင်မြင်မှု ဆီသို့ ပျံသန်းရောက်ရှိသွားစေနိုင်သော “အစွမ်းအစ တောင်ပံများ” ကို တပ်ဆင်ပေးလိုက်မြဲ ဖြစ်သည်။

လူသတ္တဝါဆိုသည်မှာ အခက်အခဲနှင့် ပြဿနာများကိုကြုံမှ အစွမ်းအစကို ထုတ်ချင်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နောင်မှ ‘တ’ရသည့် နောင်တ တရားသည် သတ္တလောက၌ အဆင့်အမြင့်ဆုံး ဟု ဆိုသော လူသတ္တဝါတို့ နယ်ပယ်အတွင်းသို့ ရေသာခိုခြင်း ပျင်းရိခြင်း သက်သက်သာသာ နေလိုခြင်းတည်းဟူသော တံခါး ပေါက်တို့မှ တိတ်တခိုးဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ ရာတွင် “ဒုက္ခ”က လူတစ်ဦး ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး တောက်မ တောက်၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မခိုင်ကို ဇွဲသတ္တိတည်းဟူသော မှတ်ကျောက် ၌ တင်ကြည့်ပေလိမ့်မည်။ ဘဝဟူသော ကြီးဝိုင်းအတွင်းသို့ သွင်း၍ အခက်အခဲတည်းဟူသော ပြိုင်ဘက်နှင့် ပြိုင်ဖက်စေလျက် သတ္တိရှင် ကို ရွေးချယ်ပေးလိမ့်မည်။ ဘဝကြီးဝိုင်း၌ အောင်မြင်မှု သရဖူ မဆောင်းနိုင်သူကိုလည်း ဒုက္ခက သနားညှာတာ ချစ်ကြင်နာစွာဖြင့် မျက်နှာသာပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ဤမျှရက်စက်၍ ပြတ်သား လွန်းသောကြောင့် ဒုက္ခကို အကျည်းတန်လှချေသည်ဟု ထင်ခဲ့ကြ သည်။

ဘဝကြီးဝိုင်း၌ အခက်အခဲနှင့် အပွဲပွဲယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဇွဲသတ္တိမှတ်ကျောက်၌ အကြိမ်ကြိမ် မိမိတို့၏ အစွမ်း အစကို မှတ်ကျောက်တင်ခံခဲ့သောကြောင့် တစ်ကြောင်း... အောင် မြင် ကျော်ကြားသူများသည် ဒုက္ခ၏သဘောကို နားလည်ခဲ့ကြသည်။ အကဲခတ်သူတစ်ဦးက “လင်ကွန်းဟာ ဒုက္ခရဲ့ အရွေးချယ် အခဲခဲ သပ်ကို အမျိုးမျိုး ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့အစွမ်းအစကို ဇွဲသတ္တိ

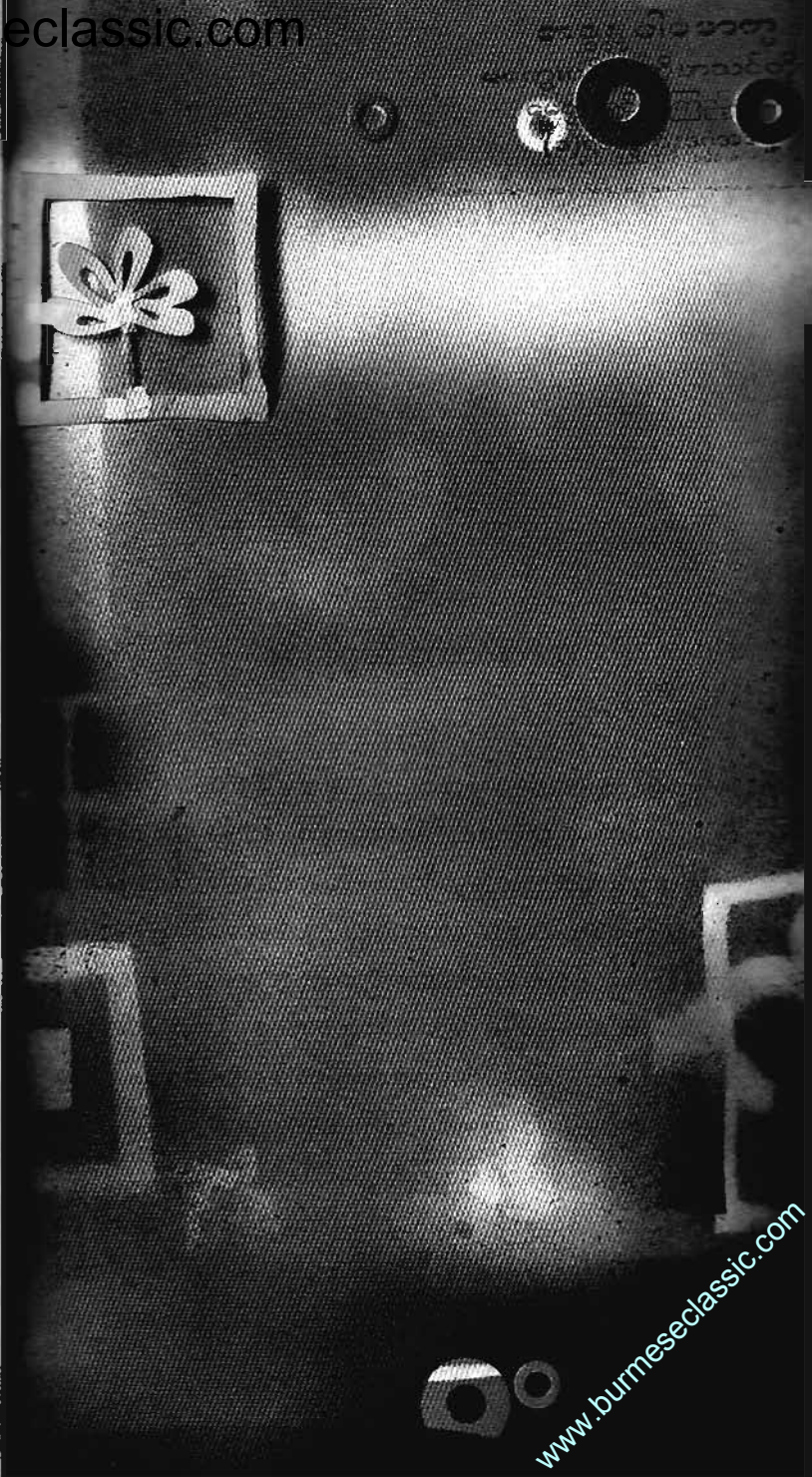
နန္ဒာသိန်းဇံ

မှတ်ကျောက်ပေါ်မှာ တလက်လက်တင် ပြနိုင်ခဲ့လို့ နောက်ဆုံး
တော့... ဒုက္ခက ရိုကျိုးစွာနဲ့ သမ္မတလင်ကွန်းအဖြစ် တင်မြှောက်
လိုက်တာပဲ” ဟု ဆိုသည်။ “ဒုက္ခဟာ အကျည်းတန်တယ်လို့
ထင်ရပေမဲ့ တကယ်က ... အောင်မြင်မှုဆီ ပို့ပေးတဲ့ မိတ်ဆွေ
ကောင်း ဖြစ်ပါတယ်” ဟုပင် ဆိုပြန်ချေသည်။

သင်ကကော ဒုက္ခကို မည်ကဲ့သို့ မြင်ပါသနည်း။

[ရှင်းစာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုစုစည်း (၂၀၀၆-၂၀၀၇)]

[Phoenix ဂျာနယ်၊ Vol 1' No 27, 14-8-090]

နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းတဲ့သူ

(၁)

ကိုယ်နှုတ်ဆိုင်ရာ အပြုအမူတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကျင့်စရိုက်
 ကောင်း ရှိသူမျိုးကို ကြုံတွေ့ဆက်ဆံရတဲ့အခါ အင်မတန် စိတ်
 ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းတယ်။ သူလိုလူမျိုးဟာ သွားတာ၊ လာတာ၊
 နေတာ၊ ထိုင်တာမှာ ဣန္ဒြေရှိတယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကိုင်တာ၊
 ယူတာ၊ ထားတာတွေမှာလည်း သေသေသပ်သပ် ရှိတယ်။ သူ့မှာ
 ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်တတ်တဲ့အကျင့် မရှိဘူး၊ သူ့အမူအယာတွေ
 ထဲမှာ ပျာယိပျာယာ အမူအယာမျိုးကို မတွေ့ရတတ်ဘူး၊ တည်
 တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြုမူတဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ သူ့ဝန်းကျင်က လူတွေကို
 တုံ့ပြန်တဲ့ သူ့အမူအယာတွေကလည်း အချိုးတကျ ရှိနေတတ်
 တယ်။ သူ့ဦးခေါင်း စောင်းပုံ၊ ငဲ့ပုံ၊ သူ့အကြည့် သူ့အပြုံးကလည်း
 နှစ်လိုဖွယ်ရှိတယ်။ သူ့မှာ ကပျက်ကချော် မထေမဲ့မြင် ပြုမူတတ်
 တဲ့ အကျင့်မျိုး မရှိဘူး။

နန္ဒာသိန်းခဲ

သူ့ပြောပုံ ဆိုပုံကလည်း တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိတယ်။ သူ့ပြောဆိုပြုမူပုံက မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ စကားတွေ၊ သူတစ်ပါးကို အပြစ်တင်တဲ့ စကားမျိုးတွေကို ပြောတတ် တဲ့အကျင့် သူ့မှာမရှိဘူး။ တစ်ဖက်သားရဲ့ ချို့ယွင်းချက်၊ အားနည်း ချက်ကိုပဲ ဖွဲ့ယူပြီး ထပ်ဆင့်ပုံကြီးချဲ့ရင်း အထင်အမြင်သေးတဲ့စကား မျိုးကို ပြောတတ်တဲ့အကျင့်မျိုးလည်း သူ့မှာမရှိဘူး။ သူ့နဲ့တွေ့ရင် စိတ်ရှင်လန်းစရာ စကားလေးတွေကို ကြားရတတ်တယ်။ အားတက် စရာ စကားမျိုးတွေကို ကြားရတတ်တယ်။ လူချင်းတွေ့လိုက်ရင် ညည်းညူစကား ပြောတတ်တဲ့အကျင့်မျိုး သူ့မှာမရှိဘူး။ ဒီလိုအကျင့် စရိုက်မျိုး ရှိသူမျိုးနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရတာကို လူအများက နှစ်သက်မှာပဲ။ ဒီလို အများရဲ့ နှစ်သက်သဘောကျမှု ... ဒီက တစ်ဆင့် အများရဲ့ လေးစားယုံကြည်မှုကိုပါ ရနိုင်တယ်။ ဒီလို အကျင့်စရိုက်ရှိသူဟာ လူမှုဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်တဲ့အတွက် စီးပွား ရေး၊ လူမှုရေးတွေမှာ အောင်မြင်မှုရဖို့ အလားအလာကောင်းတွေ ရှိတာပဲ။

အကျင့်စရိုက်တွေ လူမှာ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဟာ ပတ်ဝန်း ကျင်ကြောင့်လား၊ ဗီဇကြောင့်လား စသည်ဖြင့် လေ့လာကြည့်ကြတဲ့ ပညာရှင်တွေလည်း ရှိတယ်။ တစ်ချို့ကတော့ အကျင့်စရိုက်နဲ့ ဇီဝကမ္မ ဖြစ်စဉ် (Physiological Factors) တွေနဲ့ ဆက်စပ်မှု ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

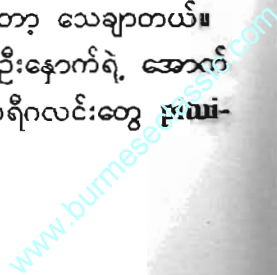
လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အင်ဒိုခရင်းလို့ခေါ်တဲ့ ပြွန်မဲ့အကျိတ်ဂလင်း တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ ဂလင်းတွေအနက် လည်ပင်းရဲ့ လည်ချောင်းရှေ့ နားမှာ ရှိတဲ့ ဂလင်းကို သိုင်းရွိုက်ဂလင်း thyroid gland လို့ခေါ် တယ်။ အဲဒီ သိုင်းရွိုက်ဂလင်းဟာ အကယ်၍ သိုင်ဂိုဇင်ဟော်မုန်း

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

Thyrozim hormone မှန်မှန် ထုတ်မပေးဘူးဆိုရင် အဲဒီလူဟာ သတိလွတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ကြုံရမယ်။ အမူအယာနဲ့ အပြုအမူ တွေက ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီလူကို ကြည့်လိုက် ရင် ပျင်းရိနေတဲ့ အကျင့်ကြီးရှိနေသလို ထင်ရမယ်။ ထုံထုံထိုင်း ထိုင်းနဲ့ တွေတွေဝေဝေ အမူအယာရှိနေတဲ့ လူမျိုးဟာ လူမှုဆက် ဆံရေးမှာ အောင်မြင်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ တကယ်လို့... သိုင်ရိုဇင် ဟော်မုန်း အထွက်များပြန်ရင်လည်း အဲဒီလူမှာ စိတ်ဂနာမငြိမ်မှုတွေ ဖြစ်မယ်။ ဒေါသတွေကြီးနေတာကိုလည်း အဲဒီလူမှာ တွေ့မယ်။ တစ်ခုခု အဆင်မပြေတာကလေးနဲ့ တွေ့ရင် ထောင်းကနဲ ဒေါသ ထွက်တဲ့ အကျင့်မျိုးတွေ ဖြစ်နေမယ်။ ပြီးတော့ သိုင်ရိုဇင်ဟော်မုန်း အထွက်များနေတဲ့ လူမှာ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒီအခါမှာ သူ့အပြုမူတွေက မငြိမ်မသက်နဲ့ ဣန္ဒြေမဲ့တဲ့ အမူအယာ မျိုးတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် အကြည့်မျိုး တွေနဲ့ ခြေလက်ကလည်း မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ငယ်ရွယ်ချိန်မှာ အဲဒီသိုင်းရွိုက်ဂလင်းမှာ သိုင်ရိုဇင်ဟော်မုန်း ထုတ်မှု သိပ်ကိုနည်းနေရင် လူစဉ်မမီဘဲ ပုပုကွကွ ဖြစ်နေတတ် တယ်။ သူ့ရဲ့ အသားအရေတွေက ကြမ်းတမ်းမယ်။ သူ့ဆံပင်တွေ ကလည်း ကြမ်းတမ်းနေတတ်တယ်။ အသိဉာဏ်လည်း ထုံထိုင်းသွား တတ်တယ်။ အသက်ကြီးပိုင်းမှာ အဲဒီသိုင်ရိုဇင် ဟော်မုန်းထုတ်မှု သိပ်နည်းရင်တော့ လေးလံထိုင်း မှိုင်းပြီးတော့ ဘာကိုမှ အာရုံစူးစိုက် နိုင်မှု မရှိတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ ရလာနိုင်တယ်။ အာရုံစူးစိုက်နိုင်မှု မရှိတဲ့ လူတစ်ဦးရဲ့ အမူအကျင့်တွေဟာ လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်မှာ အများကြီး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမှာကတော့ သေချာတယ်။

အင်ဒိုခရင်း ဂလင်းတွေအနက် လူ့ရဲ့ဦးနှောက်ရဲ့ အောက် (ဦးခေါင်းရဲ့ အလယ်လောက်)မှာ ပစ်ကျူတရီဂလင်းတွေ ပါ။

နန္ဒာသိန်းစံ

lary glands ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ပစ်ကျူတရီဂလင်းတွေဟာ လူရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို ပြုပြင်နိုင်ဆုံး ဂလင်းတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ပညာရှင်တွေက ယူဆကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...တခြား တခြားသော အင်ဒိုခရင်း ဂလင်းတွေကို အဲဒီ ပစ်ကျူတရီ ဂလင်း တွေမှာရှိတဲ့ ဟော်မုန်းတွေက ထိန်းချုပ်ထားလို့ပဲတဲ့။ ပစ်ကျူတရီ ဂလင်းမှာ အတွင်းပိုင်းအပြင်ပိုင်းဆိုပြီး အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရှိတယ်။ အတွင်းပိုင်းက ဟော်မုန်းဟာ လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် ဖန်တီးတယ်။ ငယ်စဉ်အခါမှာ ဟော်မုန်းအားများရင် အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် အရပ်မြင့်နေတာမျိုး၊ အရွယ်မရောက်မီ လိင်နဲ့ပတ် သက်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးခြင်း မျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့...အဲဒီလူငယ်မှာ ရန်လိုတတ်တဲ့စိတ် ထားတွေ၊ အနိုင်အထက်ပြုချင်တဲ့ အကျင့်စရိုက် တွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။

တခြား အင်ဒိုခရင်း ဂလင်းတွေဟာလည်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း သက်ဆိုင်ရာ အကျင့်စရိုက်တွေ လူမှာဖြစ်ပေါ်အောင် ဖန်တီးကြမှာပဲ။ ဒီတော့...ဆိုခဲ့တဲ့ အင်ဒိုခရင်း ဂလင်းတွေ စနစ် တကျ မှန်မှန်ကန်ကန် အလုပ်လုပ်မှု...ဒါမှမဟုတ်...ခန္ဓာကိုယ် အဖွဲ့အစည်းရဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အစိတ်အပိုင်းတွေ မှန်ကန်စွာ အလုပ် လုပ်မှုဟာ အကျင့်စရိုက်ကောင်းတွေ ဖွံ့စည်းဖြစ်ပေါ်ရေးမှာ အရေး ပါတဲ့ အချက်ဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့...လူမှာ အကျင့် စရိုက်ကောင်းတွေ ဖွံ့စည်းဖြစ်ပေါ်ရေးမှာ ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာကြံ့ ခိုင်မှု ရှိဖို့ဟာ လိုအပ်တဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရ မယ်။

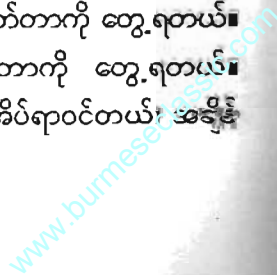
(၂)

သုတေသီအချို့ကတော့ လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေး အကြောင်းကို သိပ်မပြောတော့ဘဲ အကျင့်စရိုက်တွေ လူမှာ ဘယ်ပုံ

ဘယ်နည်းဖွံ့စည်း ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာကိုပဲ ဦးစားပေးပြီး ပြော တတ်ကြတယ်။ သူတို့အလိုအရက...အပြုအမူ Action တစ်ခုဟာ အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်ခွင့်ရခြင်း၊ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ခွင့်ရခြင်းကြောင့် အဲဒီအပြုအမူဟာ အကျင့်စရိုက် Habit အဖြစ် ဖွံ့စည်းဖြစ်ပေါ် လာတယ်...လို့ ယူဆကြတယ်။ အပြုအမူတစ်ခုဟာ လူမှာ အကြိမ် ကြိမ်အခါခါ၊ အဖန်တလဲလဲ၊ ထပ်ခါထပ်ခါဖြစ်ပါများရင်... ဖြစ်ခွင့် ရရင် အဲဒီအပြုအမူ တစ်ရပ်ဟာ အကျင့်စရိုက်အဖြစ်သို့ ရောက် ရှိသွားတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ခွင့်ရမှု စည်းမျဉ်းအရ အပြုအမူ တစ်ရပ်သည် အကျင့်စရိုက် အဖြစ် ဖွံ့စည်းဖြစ်ပေါ်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဥပမာဆိုပါတော့ လူတစ်ဦးဟာ ခူးနှံ့တဲ့ အပြုအမူကို လုပ် မိတယ်၊ ဒီလိုလုပ်တဲ့ အကြိမ်များလာတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ဖြစ် တယ်။ ထပ်ခါထပ်ခါ လုပ်ခွင့်ကလည်း ရနေတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖန် များတဲ့အခါမှာ ကြာတော့ ခူးနှံ့နေတတ်တဲ့အကျင့် သူ့မှာ ဖြစ်သွား တာမျိုးပေါ့၊ နေရာတကာမှာ သူဟာ ခူးတနဲ့နဲ့ လုပ်နေတတ်တာကို တွေ့ရမယ်။ နောက်လူတစ်ဦးကတော့ စကားတစ်ခု အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ကို ပြောတော့မယ်ဆိုရင် သူ့နှာခေါင်းကို သူ ပွတ်တတ်တဲ့ အပြုအမူရှိတယ်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ပြောဖို့ကြိုတိုင်း ဒီလို နှာခေါင်းကို ပွတ်တတ်တဲ့ အပြုအမူကို လုပ်ဖန်များတဲ့ အခါ... နှာခေါင်းပွတ်တာကို လုပ်တဲ့အကြိမ် များလာတဲ့အခါ... နောင် ကြာလာတဲ့အခါမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်ခွင့်ရခြင်း စည်းမျဉ်းအရ... စကားပြောစရာ ကြိုတိုင်း ဒီလူမှာ နှာခေါင်းပွတ်တာကို တွေ့ရတယ်။ နှာခေါင်းပွတ်တဲ့အကျင့် သူ့မှာဖြစ်ပေါ်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။

နောက်တစ်ဦးကတော့ အချိန်မှန်မှန် အိပ်ရာဝင်တယ်၊ အချိန်

နန္ဒာသိန်းစံ

မှန်မှန် အိပ်ရာထတယ်။ အချိန်မှန်မှန် ဘုရားဝတ်ပြုတယ်။ အဲဒီ အပြုအမူတွေကို လုပ်ဖန်များတဲ့အတွက် နောင်မှာ အချိန်မှန်မှန် အိပ်ရာဝင်၊ အချိန်မှန်မှန် အိပ်ရာထ၊ အချိန်မှန်မှန် ဘုရားဝတ် ပြုတဲ့ အကျင့်တွေ သူ့မှာ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်သွားတယ်။ ဒီအကျင့်တွေ ဟာ လူတစ်ဦး မွေးလာကတည်းက ပါလာတဲ့ ပင်ကိုယ် အကျင့်တွေ တော့ မဟုတ်ဘူး။ လူအဖြစ် မွေးဖွားရောက်ရှိလာပြီး နောက်ပိုင်း မှ ပြုမှုခွင့်၊ ကျင့်ဆောင်ခွင့် ရလို့ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျင့် တွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဂရိတွေ့ခေါ် ပညာရှင် အာရစ္စတိုတယ် Aristotle (348-322 B.C) က လူ့ရဲ့ မွေးရာပါဗီဇနဲ့ဆိုင်တဲ့ အပြုအမူတွေကို ပထမသဘာဝ First Nature လို့ခေါ်ပြီးတော့ မွေးဖွားပြီးနောက် အပြုများအဖြစ်များလို့ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျင့်စရိုက်ကိုတော့ ဒုတိယသဘာဝ Second Nature လို့ ခေါ်ခဲ့ တယ်။ လူ့ရဲ့နလုံးခုံနေတာ၊ အစာအိမ် အလုပ်လုပ်ပြီး လှုပ်ရှားနေ တာ၊ မျက်တောင်ခတ်တာ စတဲ့ အပြုအမူတွေဟာ အဖြစ်များ၊ အပြုများ နေပေမယ့်...ဒီလိုအဖြစ်များ၊ အပြုများနေတဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုး တွေကိုတော့ အကျင့်စရိုက်လို့ မခေါ်နိုင်ဘူးပေါ့။

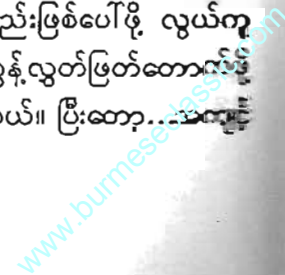
အကျင့်စရိုက်တစ်ခု အသေအချာ လူမှာဖွဲ့စည်း ဖြစ်ပေါ်သွား ပြီဆိုရင် အဲဒီအကျင့်စရိုက်ဟာ ဘဝထဲက ပါလာတဲ့ အမူအကျင့် လိုပဲ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ သက်သက်သာသာ ပြေပြေလွင်လွင်ဖြစ် ပေါ်နေတတ်တဲ့ သဘာဝရှိတယ်။ စိမ့်ခန့်ခွဲရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကောင်းစွာလေ့ကျင့်ထားသူ တစ်ဦးဟာ ပြဿနာတွေ အခက်အခဲ တွေနဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါမှာ မညည်းမညှူ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ဖြေရှင်း နိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်။ ပြဿနာဖြေရှင်းခြင်း အလုပ်ဟာ သူ့ဘဝ ထဲမှာ ပါလာတဲ့ အမူအကျင့်လိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ပြဿနာဖြေရှင်း ရတာကိုပဲ နှစ်သက်မွေ့လျော်မှု ဖြစ်နေတယ်။ သူ့လို လေ့ကျင့်မထား

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ခဲ့ သူ့အတွက်ကတော့ ပြဿနာကလေးတစ်ခုနဲ့ ကြုံရင်၊ အခက်အခဲ ကလေးတစ်ခုနဲ့ကြုံရင်တောင်မှ ညည်းညည်းညှူညှူနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ခဲခဲယင်းယင်းကြီး အဖြစ် ဖြေရှင်းနေရတတ်တယ်။

အကျင့်စရိုက် ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာပုံတွေကို လေ့လာကြည့်ရင် မကောင်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေဟာ လူမှာ လျှင်လျှင်မြန်မြန်ပဲ ဖွဲ့စည်း လာတတ်တာကို တွေ့ရမယ်။ ပညာရှင်တစ်ဦးက ပြောဖူးတယ် လူအများစုဟာ သူတို့ရဲ့ သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက်ကို အကျင့် စရိုက်ဆိုးတွေနဲ့ အချိန်ဖြုန်းပစ်လိုက်ကြတယ်။ အကျင့်ဆိုးတွေနဲ့ အသက်တစ်ဝက်လောက် အချိန်ကုန်ကြရတယ်တဲ့။ ဟုတ်မှာပါပဲ။ အကျင့်စရိုက်ဆိုးဆိုတာတွေက လူတွေမှာ ဖြစ်ပေါ်ဖွဲ့စည်း လွယ် တယ်။ ကိုယ်လည်း အကျိုးမရှိ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း အကျိုးမပြု တဲ့ အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေနဲ့ လူတွေရဲ့သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက် ဟာ အချည်းအနီး အလဟဿ အချိန်တွေကုန်သွားတယ်။ အကျင့် စရိုက် ကောင်းတွေနဲ့ နေရတဲ့ ဘဝသက်တမ်းက တိုတိုပဲ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။

အကျင့်စရိုက်ဆိုးက လူမှာ ဖြစ်ပေါ်ဖွဲ့စည်းလာဖို့ လွယ်တယ်။ အရက်သောက်တာ၊ ဆေးလိပ်သောက်တာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေကို သုံးစွဲတာတွေဟာ အကြိမ်အရေအတွက် နည်းတဲ့အပြုအမူတွေ ဖြစ် ပေမယ့် ဒီအပြုအမူတွေကနေပြီး စွဲမြဲသွားတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ အဖြစ် လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ဖွဲ့စည်းသွားနိုင်တယ်။ မသောက်ရမနေ နိုင်၊ မသုံးရ မနေနိုင်တဲ့ အကျင့်တွေ အဖြစ် မကြာမီ ရောက်သွား တယ်။ ဒီလိုအကျင့်မျိုးတွေဟာ လူမှာဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ဖို့ လွယ်ကူ လျင်မြန်သလောက် ဒီအကျင့်မျိုးတွေကို စွန့်လွှတ်ဖြတ်တောက်ဖို့ ကျတော့ အလွန်ခဲယဉ်းနေတာကို တွေ့နိုင်တယ်။ ပြီးတော့...အကျင့်

နန္ဒာသိန်းဇံ

ခေါက်ဆွဲတွေကို မိမိမှာ ဖြစ်ပေါ်ဖွဲ့စည်းစေဖို့ လွယ်သလောက် အကျင့်စရိုက်ကောင်းတွေ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်စေရေးကျတော့ အင်မတန် ခက်ခဲနေတာကို တွေ့ရမယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက...သူဟာ စကား ပြောရင် အဆဲအဆို အတိုင်းအထွာနဲ့ ပြောတတ်တဲ့ အကျင့်ပါနေခဲ့ ကြောင်း၊ အဲဒီအကျင့်ကို ဖျောက်ဖို့ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာအောင် ကြိုး စားခဲ့ရပါကြောင်း ဝန်ခံပြောကြားဖူးပါတယ်။

(၃)

အကျင့်စရိုက် ဘာကြောင့်ဖြစ်လာတာလဲလို့ မေးတဲ့အမေး ကို “ကျင့်လို့ အကျင့်စရိုက် ဖြစ်လာတာ”လို့ အချို့က ဖြေကြ တယ်။ အပြုအမူတစ်ရပ်ကို ပြုကျင့်ဖန်များလာရင် စောစောက ပြောခဲ့သလိုပါပဲ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ခွင့်ရခြင်း စည်းမျဉ်းအရ အဲဒီ အပြုအမူတစ်ရပ်ဟာ စွဲမြဲတဲ့...ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖြစ်ပေါ် ပါဝင် သွားတဲ့ အကျင့်စရိုက်အဖြစ် ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်သွားမှာပဲ။

လူတစ်ဦးရဲ့ ဘဝထဲမှာ စွဲမြဲတဲ့ အကျင့်စရိုက် ကောင်းတွေ နိုင်မြဲစွာ ဖြစ်ပေါ်လိုက်ပါသွားစေဖို့အတွက် ကျင့်ဆောင်ရာမှာ အသိ ဉာဏ်က ဦးဆောင်ဖို့လိုကြောင်းကိုလည်း ပညာရှင်တွေက ဖော်ပြ သတိပေးတတ်ကြတယ်။

လူရဲ့ ကိုယ်နှုတ်စိတ် သုံးပါးမှာ စိတ်က အများဆုံး ဦးဆောင် နေတာကို တွေ့ရမယ်။ အဲဒီ ဦးဆောင်နေတဲ့ စိတ်မှာ ကောင်းတဲ့ မှန်တဲ့ အသိဉာဏ်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ကိုယ်အပြု အမူ၊ နှုတ်အပြုအမူတွေက အကောင်းအမှန် ပြုမယ်၊ ပြောမယ်။ အဲဒီစိတ်မှာ မကောင်း၊ မမှန်တာတွေ ရှိနေရင်တော့ မကောင်းတဲ့ မမှန်တဲ့ အပြု အပြောတွေ ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့...ကောင်းတဲ့ မှန်တဲ့ အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့ အကျင့်စရိုက်ကောင်း၊

အနေခက်အောင်

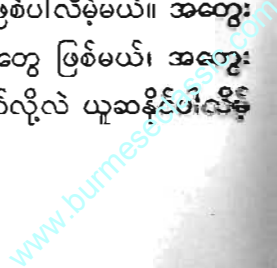
စာရိတ္တကောင်းတွေကို လေ့ကျင့်ယူနိုင်တယ်တဲ့။ အခုပြောတာနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ အဆိုအမိန့်တစ်ရပ်လည်း ရှိတယ် ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့...

We sow our thoughts and reap our actions. We sow our actions and reap our habits. We sow our habits and reap our characters. We sow our characters and reap our destiny.

ဒီအဆိုအမိန့်ရဲ့ အောက်မှာ C.A. Hall လို့ ဖော်ပြထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီအဆိုအမိန့်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ အဆိုအမိန့်ကိုလည်း စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ တွေ့တယ်။ အဆိုအမိန့် ပညာရှင်ကို Charles Reade လို့ ဖော်ပြထားတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအဆိုအမိန့်နဲ့ ဆင်တူတဲ့ အဆိုအမိန့်ကို ဝီလျံဂျိမ်း (William James 1842-1910) ရဲ့ စိတ်ပညာ Psychology စာအုပ် ရှေ့စာမျက်နှာမှာ ဖော်ပြထား တယ်။ အဆိုအမိန့်အောက်မှာ ဆိုမိန့်သူကို ဝီလျံဂျိမ်း William James လို့ ဖော်ပြထားပြန်တယ်။ ဆိုမိန့်သူ ကွဲပြားနေတာ ထားလိုက်ပါတော့။

ဒီအဆိုအမိန့်ရဲ့ သဘောကတော့...

မျိုးစေ့ကောင်းကို စိုက်ပျိုးလို့ရှိရင် ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ သီးနှံ ကောင်းကို ရိတ်သိမ်းရယူနိုင်သလိုပဲတဲ့ အသိဉာဏ်ကောင်း၊အတွေး အခေါ်ကောင်းကို စိုက်ပျိုးရင်းနှီးလိုက်ရင် အပြုအမူကောင်းတွေ ဖြစ်လာမယ်၊ အတွေးအခေါ်ကောင်း၊ အတွေးအခေါ်မှန်ရှိမှ အပြု အမူကောင်းလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆရင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အတွေး မှားရင် အပြုမှား၊ အပြောမှား အလုပ်မှားတွေ ဖြစ်မယ်၊ အတွေး ညံ့ရင်လည်း အလုပ်ညံ့၊ အပြုအပြောညံ့မယ်လို့လဲ ယူဆနိုင်ပါလိမ့်

နန္ဒာသိန်းစံ

မယ်။ အပြုအမူကောင်းတွေကို ရင်းနှီးစိုက်ပျိုးခြင်းအားဖြင့် (အပြုအမူကောင်းတွေကို အမြဲပြုမူလေ့ရှိအောင် ကြိုးစားခြင်းဖြင့်) အကျင့်စရိုက်ကောင်းတွေ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုးရလဒ်ကို ရမယ်။ အကျင့်စရိုက်ကောင်းတွေကို ရင်းနှီးစိုက်ပျိုးမှ (အကျင့်စရိုက်ကောင်းတွေကို ကြိုးစားပြီး ကျင့်ဆောင်အားထုတ်မှ) စာရိတ္တကောင်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်း ဖြစ်ထွန်းခြင်းဆိုတဲ့ အသီးအပွင့်တွေကို ရမယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသူ - စာရိတ္တကောင်းသူဟာ တကယ် လူဖြစ်ကျိုးနပ်သူ၊ ကံကောင်းတဲ့သူ လူ့ဘဝမှာ မွန်မြတ်တဲ့ အဆင့်ကို ရောက်သွားသူ ဖြစ်နိုင်တယ် စသည်ဖြင့် အဲဒီအဆိုအမိန့်ကို ခံစား နားလည် ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

အမေရိကန်နိုင်ငံသမိုင်းမှာ အင်မတန် ကျော်ကြားတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားကြီး ဘင်ဂျမင် ဖရင်ကလင် Benjamin Franklin (1706-1790) ရဲ့ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ သူလိုလားတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို စာရင်းပြုထားပြီးတော့ အဲဒီအရည်အချင်းတွေကို ရဖို့ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ဖော်ပြထားတာ ရှိတယ်။

သူစာရင်းပြုထားတဲ့ အရည်အချင်းတွေထဲမှာ... စားတဲ့ သောက်တဲ့အခါမှာ အလွန်အကျွံ မဖြစ်စေဘဲ မျှမျှတတ စားသောက်တတ်တဲ့ အရည်အချင်း၊ လူတွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရာမှာ အကျိုးမရှိတဲ့ စကားမျိုးတွေကို မပြောဘဲ ရှောင်ကြဉ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း၊ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ စနစ်တကျထားတတ်တဲ့၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် စနစ်တကျလုပ်တဲ့ အရည်အသွေး၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် တကယ်လက်တွေ့ လုပ်တတ်တဲ့ အရည်အချင်း၊ ရိုးသားစွာနဲ့ လူတွေကို ဆက်ဆံတတ်တဲ့ အရည်အချင်း၊ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးတွေ

အနေခက်အောင် ကျညီကြသူများ

လောက်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု မဖြစ်တတ်ဘဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ စိတ်ကိုထားနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း၊ မိမိကိုယ် မိမိ နှိမ်ချတတ်တဲ့ အရည်အချင်းစတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပါတာကို တွေ့ရတယ်။

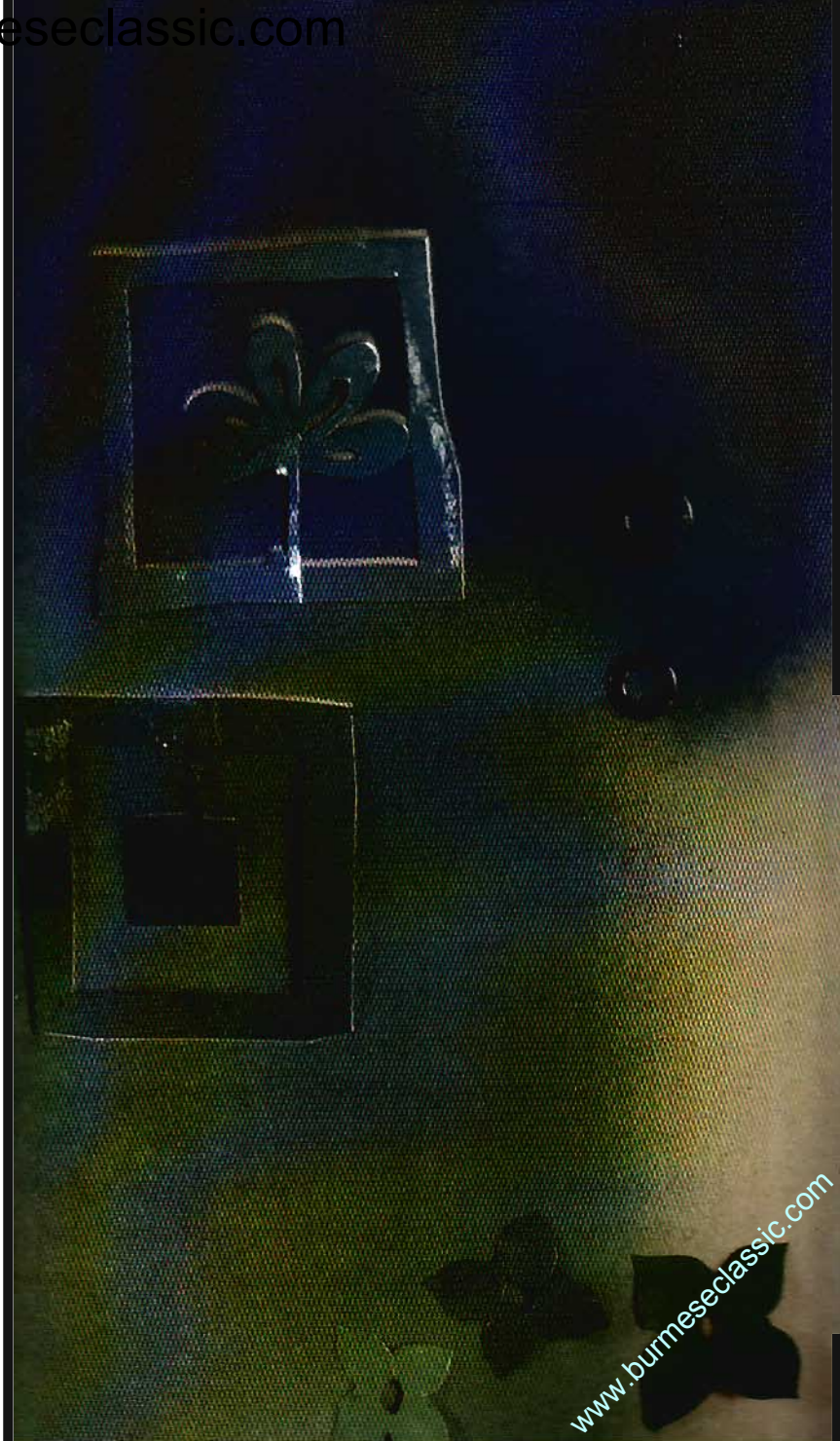
အပြုအမူတစ်ရပ်ကို ပြုလုပ်ကျင့်ဆောင်ဖန်များလာတဲ့အခါမှာ ပြောခဲ့တဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ခွင့်ရခြင်း စည်းမျဉ်းအရ အကျင့်စရိုက်အဖြစ် ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်သွားမှာပဲ။ ဒီလို ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျင့်စရိုက်ဟာ ကိုယ့်ဘဝထဲက ပါလာတဲ့ အကျင့်စရိုက်အဖြစ်နဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လိုက်ပါလာမှာပါပဲ။ လူတစ်ဦး လူ့လောကမှာ အောင်မြင်တိုးတက်မှုတွေနဲ့အတူ နှစ်လို မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းသူအဖြစ် ဘဝမှာ နေနိုင်ဖို့ဟာ အကျင့်စရိုက် ကောင်းတွေ၊ စာရိတ္တကောင်းတွေပေါ်မှာ ပဓာနအားဖြင့် မူတည်ပါလိမ့်မယ်။

ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ နေနိုင်ရေးဟာလည်း လူသားတွေရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကောင်းရှိမှု၊ စာရိတ္တကောင်း ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတွေ ရှိမှုအပေါ်မှာ မူတည်ပါလိမ့်မယ်။

မှတ်ချက်။ ။ အထက် ဖော်ပြပါ စကားတို့သည် တစ်လတစ်ကြိမ်ဆုံတွေ့၍ စကားဝိုင်းဖွဲ့ရာ၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ “လူငယ်များနှင့်စာရိတ္တ ပျိုးထောင်ရေး” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆွေးနွေးသည်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

[သရုပ်မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၁၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၀]

ပြောတော့ ပြောတတ်ကြတာပဲ...

မကောင်းမှုဆိုတာ ကြည့်သောသူအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်။
 Evil Lies in the eyes of the beholderဆိုတဲ့အကြောင်းကို မိတ်
 ဆွေဖြစ်သူက ထိုနေ့ညနေက တဖွဲ့တနွဲ့ပြောပြနေပါတယ်။မကောင်း
 တဲ့သဘောထားနဲ့ကြည့်ရင် မကောင်းသလို မြင်တတ်လေတော့ မိမိရဲ့
 သဘောထား Attitudeကို ပြောင်းသင့်ကြောင်းကိုလည်း အလေး
 အနက် ပြောနေပါတယ်။ သူက ဆက်ပြီးတော့...

မြင်းခြံ ဆရာတော်ကြီး ဦးကဝိရဲ့ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့
 သဘောထားအကြောင်းကို ပြောပြန်ပါတယ်။ မြင်းခြံ စွန်းလွန်းဂူ
 ကျောင်းမှာ ဆရာတော်ကြီးသီတင်းသုံးနေချိန် တစ်ညနေမှာ ကျောင်း
 ဝင်းထဲက ရေတွင်းမှာ ရေလာခတ်ကြတဲ့ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်
 စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ တစ်ယောက်
 ဘစ်ခွန်း ပြောဆိုနေရာက ဒီမိန်းမကြီးနှစ်ဦးဟာ တစ်ယောက်က
 တစ်ယောက်ကို သတ်မယ်ပုတ်မယ်အထိ ဒေါသတွေ ထွက်လာကြ

နန္ဒာသိန်းဇံ

တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း မကြားဝံ့ မနာသာတွေ ဆဲဆိုရေရွတ်နေကြ မှာပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို မြင်ရကြားရတဲ့ ကိုရင် ဦးပဉ္စင်းတွေ က “ကျောင်းထဲလာပြီး ရန်ဖြစ်နေရသလား၊ မသိသား ဆိုးရွားလှတဲ့ အလဇ္ဇီမကြီးတွေ...” လို့ ကဲ့ရဲ့စကားဆိုကြတယ်။ ဒီလိုဆိုကြတာကို ဆရာတော်ကြီး ကြားသွားတဲ့အခါမှာ... ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင် ဦးပဉ္စင်းတွေကို “ဟဲ့...ဟဲ့ ဒီလိုမပြောကြ၊ မကဲ့ရဲ့ကြနဲ့၊ ဒေါသ တရားရဲ့ ခက်ထန်ပုံ၊ ဆိုးရွားပုံတွေကို တရားလာပြနေကြတဲ့ ဓမ္မ ကထိက ဆရာမကြီးတွေလို သဘောထားကြ။ ငှက်ပျောဖီး နှစ်ဖီး ယူသွားပြီး တရားပူဇော်လိုက်ကြ...” လို့ မိန့်တော်မူဖူးတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။

ဒီမှာ...မကြားဝံ့ မနာသာ ဆဲဆိုပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့ မိန်းမ ကြီးနှစ်ဦးကို ကိုရင် ဦးပဉ္စင်းတွေက မနှစ်မြို့ မကြည်သာတဲ့စိတ် အခံနဲ့ ကြည့်တယ်။ ဒီလိုကြည့်တော့ ဒေါသဖြစ်စရာ မြင်ကွင်းအဖြစ် နဲ့ မြင်တယ်။ ဒေါသအခံနဲ့ ဒေါသဖြစ်နေတာတွေကို ကြည့်မိတော့ ကြည့်သူ မြင်သူမှာလည်း ဒေါသတွေ၊ မနှစ်မြို့စရာတွေ ဖြစ်တော့ တာပဲ။

ဆရာတော်ကြီးကြည့်တာ မြင်တာမှာတော့ ဒေါသအခံမပါ ဘူးဆိုတော့ ဒေါသဖြစ်စရာ မမြင်ဘဲ သံဝေဂရစရာ တရားရစရာ မြင်ကွင်းအဖြစ်နဲ့ မြင်သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ဒီအခါ မှာ အခြားမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က...မကြာခင်ကမှ ခွဲစိတ်ကုသခံ ခဲ့ရတဲ့ သူ့ဦးကြီးအကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

ခွဲစိတ်ကုသပြီးတဲ့အခါမှာ သူ့ဦးကြီးက သူ့အစာအိမ် ကျဉ်း သွားပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့မှာ အစာများများ မစားနိုင်တော့ဘူးလို့ သူ့ဦးကြီးက တွေ့သမျှလူကိုပြောတယ်။ ဆရာဝန်က မဟုတ်ပါဘူး ပြောတာကိုလည်း မယုံဘဲ အရင်ကလို အစာမစားနိုင်တာဟာ အစာ

အနေခက်အောင် ကျညီကြသူများ

အိမ်ကို ကျဉ်းသွားအောင် ဆရာဝန်က ခွဲစိတ်ပစ်လိုက်တာလို့ အပြစ် တွေပြောပြီး စိတ္တဇဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်က သူ့ငယ် နှစ်နှစ် နှစ်နှစ် မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရောက်လာတယ်။ ဒီလိုရောက်လာတဲ့ သူ့ ငယ်သူငယ်ချင်းကိုလည်း သူ့အစာအိမ် ကျဉ်းနေတဲ့အကြောင်း ညည်း တွားပြီး တဖွဖွပြောတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူ့သူငယ်ချင်းက “သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာ” ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒီဝမ်းအတွက် လူ သတ္တဝါတိုင်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စားသောက်ရတဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်လောက်ပဲစားစား ဒီဝမ်းက မပြည့်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီဝမ်းကို ဖြည့်ရေးအတွက် အမြဲပူပန်ကြောင့်ကြရတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြီးတော့...သူက “အခု ခင်ဗျားအစာအိမ်က ကျဉ်းသွားတယ် အရင်ကထက် တစ်ဝက်လောက် ကျဉ်းသွားတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာ စရာပဲပေါ့ဗျာ။ ဒီသမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် အမြဲကြောင့်ကြ နေရတယ်မဟုတ်လား။ အခု တစ်ဝက်ကြီးများတောင် ကျဉ်းသွား တော့ အရင်ကထက် အများကြီး စားရေးသောက်ရေးအတွက် စိတ် မလေးရတော့ဘူးပေါ့။ ဝမ်းသမုဒ္ဒရာ တစ်ဝက်စာလျော့သွားတာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ပေရော...” လို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပြောနေ တယ်။ အဲဒီ သူ့မိတ်ဆွေ ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော့်ဦး ကြီးရဲ့ စိတ္တဇရောဂါက သက်သာသွားပုံပေါ်တယ်။ မျက်နှာကြည် ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ အစာအိမ်ကျဉ်းတယ်ဆိုတာကို ဝမ်းသာစရာရယ်လို့ ကျွန်တော့်ဦးကြီး အမြင်ပြောင်းသွားတာနဲ့တူ ပါတယ်။ နှစ်တွေအကြာကြီး အသက်ရှင်နေထိုင်သွားခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောတော့...တခြားမိတ်ဆွေတစ်ဦးက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကိုဝင်ပြီး ပြောပြနိုင်ပါတယ်။

ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ဆွမ်းခံပြီး ပြန်လာကြတဲ့ ကိုရင်တွေ၊ ကျောင်း သားငယ်တွေဟာ လူနေရပ်ကွက်နဲ့ သူတို့ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရဲ့

နန္ဒာသိန်းစံ

ကြားက တောတန်းကိုရောက်ရင် ချုံတွေထဲဝင်ပြီး ဆွမ်းဟင်းချိုင့်
တွေ၊ ဆွမ်းအုပ်တွေကိုဖွင့်ပြီး လောင်းလှူလိုက်တဲ့ဟင်းတွေကို စားကြ
တယ်။ ဒါကို ကျောင်းဒါယကာ တစ်ယောက်ကမြင်တယ်။ တစ်ရက်
လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နေ့ပေါင်းများစွာ... အဲဒီလို
ကျောင်းသားလူငယ်နဲ့ ကိုရင်ငယ်ကလေးတွေ စားသောက်ကြတာကို
တွေ့တယ်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးအတွက် အမွန်တမြတ်
လောင်းလှူလိုက်ကြတဲ့ ဆွမ်းတွေဟင်းတွေကို ဆရာတော်ကြီးရဲ့အရင်
အဦး စားသောက်ပစ်တာကို တွေ့မြင်တဲ့ အဲဒီ ကျောင်းဒကာကြီး
ဟာ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်တယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ...

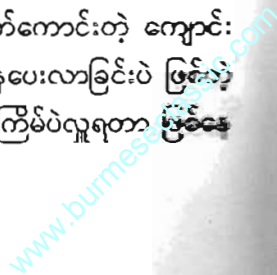
အဲဒီကျောင်းဒါယကာကြီးက ကိုရင်ငွေ၊ ကျောင်းသားငယ်
တွေ ဆွမ်းခံပြီး ကျောင်းကိုပြန်မရောက်ခင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
ကြီးထံကို အမြန်သွားတယ်။ ရောက်တဲ့အခါမှာ ကျောင်းဒါယကာ
ကြီးက ဒေါကြီးမာန်ကြီးနဲ့ ကိုရင်ငွေ၊ ကျောင်းသားတွေ လမ်းက
တောတန်းမှာ ဆရာတော်ကြီးအတွက် အမွန်တမြတ် လောင်းလှူ
လိုက်တဲ့ ဆွမ်းဟင်းတွေကို စားနေကြတဲ့အကြောင်း၊ နေ့တိုင်းလိုလို
ဒီလိုပဲ စားနေကြတဲ့အကြောင်း တိုင်ကြား လျှောက်ထားတယ်။
ကျောင်းဒါယကာကြီးရဲ့ ဆန္ဒသဘောထားကတော့ ကိုရင်ငယ်တွေ
နဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ဆရာတော်ကြီးအနေနဲ့ မှတ်လောက်သား
လောက် ရိုက်နှက်ဆုံးမစေချင်တယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ပေး
စေချင်တယ်။ ဦးဦးဖျားဖျား ဆွမ်းဟင်းတွေကို ကိုရင်ငယ်တွေ၊
ကျောင်းသားလူငယ်တွေကို မစားစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ တိုင်တန်းတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကျောင်းဒါယကာကြီး တိုင်တန်းလျှောက်ထားတာ
ကို ကြားရတဲ့အခါမှာ ဆရာတော်ကြီးက ဘာမှစိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပုံ
လည်း မပေါ်ဘူး။ ဦးဦးဖျားဖျား စားနေကြတယ် ဆိုတာကိုလည်း
အပြစ်မြင်ပုံ မရရှိမှမက... “ဒီကလေးတွေကွယ်... ရေသောက်စရာ

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

မရှိဘဲ လမ်းမှာစားနေကြတာ... နင်ကုန်ကြမှဖြင့်ကွယ်...”တဲ့။
ရေမရှိတဲ့ စားနေကြရတာကို ဆရာတော်ကြီးက ကရုဏာသက်ပုံပေါ်
နေတယ်။ ကိုရင်ငယ်၊ ကျောင်းသားငယ်တွေ၊ မနင်မဆို စားနိုင်
အောင် ဆရာတော်ကြီးက သောက်စရာရေကို ပါသွားပေးချင်တဲ့
လေသံမျိုးနဲ့ မိန့်တော်မူနေတာတဲ့။ ကျောင်းဒါယကာကြီးရဲ့ သဘော
ထားနဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သဘောထားက ကွာခြားလွန်းနေတယ်။
ကျောင်းဒါယကာကြီးဟာ သူလျှောက်ထား တိုင်တန်းတာမအောင်
မြင်တော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ကျောင်းပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။
ဆရာတော်ကြီးကို ဦးချနုတ်ဆက်ဖို့ကိုတောင် မေ့သွားတယ်တဲ့။
ဒီဒါယကာကြီးဟာ ဟို... ဘုရားလက်ထက်က ကျောင်းဒါယကာ
ကြီးနဲ့လည်း ကွာချင်တိုင်းကွာနေမှာပဲ။ ဘုရားလက်ထက်က ကျောင်း
ဒါယကာကြီးတစ်ဦးဟာ ရဟန်းတော်တွေအတွက် ကျောင်းဆောက်
လှူတယ်။ မကြာခင်ဒီကျောင်းကိုမီးလောင်တယ်။ ကျောင်းကိုမီးလောင်
တဲ့အကြောင်းကို ဒီကျောင်းဒါယကာကြီးကို လာပြောတော့... ကြား
လျှင် ကြားချင်းပဲ ဒါယကာကြီးဟာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ကျောင်းကို
မီးလောင်တာကို ဝမ်းသာလုံးစို့မတတ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအဖြစ်ကို
မြင်တဲ့သူတွေက ကျောင်းဒါယကာကြီးဟာ သူ့ကျောင်းမီးလောင်တာ
ကို နှမောလွန်းလို့ ရူးကြောင်သွားတာများလေလား... အထင်နဲ့
ဝိုင်းပြီး နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြတယ်။

ဒီအခါ ကျောင်းဒါယကာကြီးက မိမိဟာ ဘာမှဖောက်ဖောက်
ပြန်ပြန်နဲ့ စိတ်ထားမူမမှန် ဖြစ်တာမဟုတ်ပါကြောင်း၊ ကျောင်းကို
မီးလောင်ခြင်းဟာ ထပ်ပြီးကောင်းသည်ထက်ကောင်းတဲ့ ကျောင်း
အသစ်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းဖို့ အခြေအနေပေးလာခြင်းပဲ ဖြစ်တဲ့
အကြောင်း၊ ကျောင်းကို မီးမလောင်ရင် တစ်ကြိမ်ပဲလှူရတာ ဖြစ်နေ

နန္ဒာသိန်း

ပြီး ခုလိုမီးလောင်လိုက်တော့ မိမိမှာ နှစ်ကြိမ်လျှာရဖို့ အခြေအနေ ကောင်းကို ပေးလာတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အခုလို ဝမ်းသာပီတိတွေနဲ့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေတာဖြစ်ပါကြောင်း ပြန်ပြောတယ်။ ဒီဒါယကာ ကြီးဟာ အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ ဒါယကာကြီးဆိုတော့ အဆိုးမြင်သူ တွေရဲ့ သဘောထားနဲ့တော့ ကွာခြားမှာပေါ့လို့ ပြောပြပါတယ်။

အခြားမိတ်ဆွေတစ်ဦးကလည်း ဘုရားကျောင်းကန်နဲ့ နီးစပ် ဆက်နွယ်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဝင်ပြီးပြောပါတယ်။ သူပြော တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်။ သူပြောပုံက ပိုပြီး ကောင်းတယ်လို့ ထင်လို့ သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ပြန်ပြီးပြောပါ့မယ်။

တစ်ခါတုန်းက မဟာယာန ကျောင်းတိုက်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကျောင်းမှာ ပဓာနနာယက ဆရာတော်ကြီးနဲ့ သူ့တပည့်တွေ သီတင်းသုံးကြတယ်။ မဟာယာန ကျောင်းတိုက်ဆိုတော့ မြန်မာ ပြည်တွင်းက ကျောင်းတိုက်ဖြစ်ပုံတော့ မပေါ်ဘူး... ထားပါတော့။ တစ်နေ့... အဲဒီကျောင်းတိုက်မှာ ခိုးမှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်တယ်။ ဒီခိုးမှုကို ရဟန်းတွေစုံစမ်းတဲ့အခါ အဲဒီကျောင်းတိုက်မှာ နေကြတဲ့ ရဟန်းတွေ ထဲက တစ်ဦးသောသူက ခိုးတယ်ဆိုတာ သိကြရတယ်။ ဒီအကြောင်း ကို ရဟန်းတွေက ပဓာနနာယကဆရာတော်ကြီးကို အသိပေးကြ တယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ တယ်။ ဒါနဲ့ ခိုးတဲ့သူကိုသိပေမယ့် ဘာမှအရေးမယူဘဲ ခွင့်လွှတ် ထားလိုက်ကြတယ်။ မကြာခင်မှာ... ဒုတိယအကြိမ်အဲဒီကျောင်းတိုက် မှာ ခိုးမှုဖြစ်ပြန်တယ်။ ရဟန်းတွေ စုံစမ်းစစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ ပထမ အကြိမ်က ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့သူကပဲ ခိုးတယ်ဆိုတာသိရတယ်။ ဒါကို လည်း ပဓာနနာယက ဆရာတော်ကြီးထံသွားပြီး ရဟန်းတွေက အသိပေးကြတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ဒီတစ်ခါမှာလည်း အင်းမလုပ်

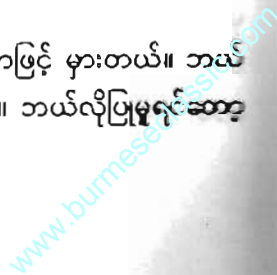
အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

အဲမလုပ်နဲ့ ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ ခိုးမှုကျူးလွန်သူတို့ ဘာမှ အရေးမယူဖြစ်ပြန်ဘူး။

မကြာဘူး တတိယအကြိမ်မြောက် ခိုးမှု အဲဒီကျောင်းတိုက်မှာ ဖြစ်ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ခိုးတဲ့သူကို ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့တကွ လက်ပူးလက်ကျပ် ဖမ်းမိတယ်။ ခိုးတဲ့သူဟာ အတူနေရဟန်းတွေ ထဲက ယခင်ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့ ရဟန်းပဲဖြစ်တယ်။ သုံးကြိမ်သုံးခါ ခိုးမှုကျူးလွန်တယ် ဆိုတော့ ကျောင်းတိုက်မှာ ဒီရဟန်းကို မထား သင့်တော့ဘူးလို့ ရဟန်းတွေက ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာ က... ခိုးမှုအကြောင်းကို သွားပြီးအသိပေး လျှောက်ထားတိုင်း ပဓာနနာယက ဆရာတော်ကြီးက ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေနေ တဲ့အဖြစ်က မကျေနပ်စရာကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန်းတော် တွေက... ဒီတစ်ခါမှာတော့... ဒို့ဆရာတော်ကြီးကို တောင်းဆိုမယ်။ ဘယ်လိုတောင်းဆို မလဲဆိုရင်... ဒီခိုးတဲ့သူကို ဒီကျောင်းတိုက်က ထုတ်ပစ်ပါ။ ထုတ်ပစ်ရင်တော့ တပည့်တော်တို့အားလုံး ဆရာတော် ကြီးကို တစ်ပါးတည်း ထားချန်ကျောခိုင်းပြီး ဒီကျောင်းတိုက်ကြီး ကနေ ထွက်ခွာသွားရပါလိမ့်မယ်လို့ တောင်းဆိုလျှောက်ထားကြ မယ်လို့ တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်တိုင်ပင်ကြတယ်။

ဒီလိုဆုံးဖြတ်တိုင်ပင်ပြီးတော့ ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့သူကို ခေါ်ပြီး ဆရာတော်ကြီးထံမှောက် ရဟန်းတွေသွားကြတယ်။ ရောက်တဲ့အခါ မှာ စောစောက ဆုံးဖြတ်တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း အကြပ်ကိုင်လျှောက် ထားတာပေါ့။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဆရာတော်ကြီးဟာ သူတို့လျှောက် ထား အကျပ်ကိုင်ချက် ဆုံးတဲ့အခါမှာ လှုပ်ရှားလာပြီး ဘယ်နှယ် မိန့်တော်မူသလဲဆိုတော့...

“မောင်ပဉ္စင်းတို့ကတော့ ဘယ်ဟာကဖြင့် မှားတယ်။ ဘယ် ဟာကဖြင့် မှန်တယ်ဆိုတာကို သိကြတယ်။ ဘယ်လိုပြုမူရင်တော့

နန္ဒာသိန်းဇံ

ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုပြုရင်တော့ အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေကို သိကြတယ်။ ဒီခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့သူကတော့ အမှားအမှန်၊ အကျိုးအပြစ် ကုသိုလ် အကုသိုလ်ဆိုတာတွေကို ခွဲခြားမသိရှာသေးဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ ခိုးဝှက်နေတာ၊ ဒီတော့ကွယ်... မောင်ပဉ္စင်းတို့ပဲ ဒီကျောင်းတိုက်က ထွက်သွားကြပါ..." လို့ မိန့်တော်မူတယ်တဲ့။ ရဟန်းတွေ မျှော်လင့်ထားတာနဲ့ ဆရာတော်ကြီး မိန့်တော်မူတာက တစ်ခြားစီကြီးကို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့... ရဟန်းတော်တွေ ကျောင်းတိုက်ကနေ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရတယ်တဲ့။

ကျွန်တော်က ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ကြုံလို့ပြောပြမိတိုင်း... အဲဒီပဓာန နာယက ဆရာတော်ကြီးကို ရည်မှန်းပြီး အကြိမ်ကြိမ်ဦးညွှတ်မိတယ်ဗျ။ “ခုလည်းဦးညွှတ်ပါတယ်” လို့ သူက ဆရာတော်ကြီးဆီ လက်အုပ်ချီဦးညွှတ်ရင်း သူ့စကားကို အဆုံးသတ်ပါတယ်။

ဒီအခါမှာ အခြားမိတ်ဆွေတစ်ဦးက လှုပ်ရှားလာပြီးတော့ “ခင်ဗျားပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်က အစပိုင်းမှာ ဆင်ဆင်တူသလိုရှိတယ်။ အဆုံးပိုင်းမှာတော့ တော်တော်ခြားနားတယ်” လို့ စကားစပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က... သူကြားဖူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောစမ်းပါဦးလို့ဆိုတော့ သူက အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါတယ်။

ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ အကြောင်းအရာက ဟိုရှေးခေတ်က အိန္ဒိယ မြေပေါ်က အဖြစ်အပျက်ပါ။ ဒီလိုပါ တပည့်တပန်းတွေ အများကြီးကို ပညာသင်ကြားပေးနေတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့ ကျောင်းတော်မှာ တစ်နေ့တော့... ခိုးမှုတစ်ခုဖြစ်တယ်။ တပည့်တွေကစုပြီး သူခိုးဖမ်းကြတယ်။ မိတယ်။ သူခိုးက တခြားကမဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းတွင်းကပဲ၊ အချင်းချင်းထဲကပဲ။ ဒါနဲ့... သူခိုးကိုဖမ်းပြီး ဆရာကြီးဆီ

အနေခက်အောင်

ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သူခိုးကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးရမလဲလို့ တပည့်တွေကမေးတော့ ဆရာကြီးက ငြိမ်နေတယ်။ သူခိုးတို့ သူတို့ခေါ်လာတာကိုပဲ မကြိုက်သလိုလို အမှုအရာပြနေတယ်။ ဒါနဲ့ တပည့်တွေကလည်း သူခိုးကို အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမပေးဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ဆရာကြီးဆီက ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ မကြာခင် ခိုးမှု ဖြစ်ပြန်ရာ ဒီခိုးမှုကိုလည်း အရင်က ခိုးတဲ့သူပဲ ကျူးလွန်တာ၊ တပည့်တွေက ဒီသူခိုးကိုဖမ်းမိပြီး ဆရာကြီးဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ဆရာကြီးကလည်း အရင်တစ်ခေါက်က အမှုအရာမျိုးတွေပဲ ပြနေလို့ သူခိုးကိုလွှတ်ပြီး တပည့်တွေ ပြန်လာခဲ့ကြရတယ်။

မကြာခင်မှာ တတိယအကြိမ် ခိုးမှုဖြစ်ပြန်တယ်။ ဒီအခါမှာလည်း တပည့်တွေဟာ သူခိုးကို ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့တကွ မိပြန်တယ်။ ဒီ တတိယအကြိမ် မိတဲ့အခါမှာတော့ တပည့်တွေက အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြတယ်။ ဒီတစ်ခါ သူခိုးကို ဆရာကြီးထံခေါ်သွားတဲ့အခါမှာ... တို့ကတောင်းဆိုမှုတစ်ခုလုပ်မယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ သူခိုးကို ဒီကျောင်းကနေ နှင်ထုတ်မလား၊ နှင်မထုတ်ရင် ဒီကျောင်းကနေပြီး ကျွန်တော်တို့တပည့်အားလုံး ဒီကျောင်းကထွက်သွားကြမယ်...။ ဒီလိုတောင်း ဆိုမယ်လို့ တိုင်ပင်ပြီး... သူခိုးကို ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေနဲ့ အတူ ဆရာကြီးဆီ ခေါ်သွားကြတယ်။ ရောက်တဲ့အခါမှာ တပည့်တွေက သူတို့ တိုင်ပင်ထားတဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို တင်ပြကြတယ်။ သူခိုးကိုနှင်ထုတ်မလား၊ သူတို့ထွက်သွားရမလားပေါ့။ ဒီလိုတောင်းဆိုတဲ့အခါမှ ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်နေတဲ့ ဆရာကြီးက လှုပ်ရှားလာပြီး တော့... “အမောင်တို့က အသိပညာ အတော်စုံလင်နေကြပြီ ဘယ်ဟာကဖြင့် ကောင်းတယ်။ ဘယ်ဟာကဖြင့် ဆိုးတယ်။ ဘယ်လို အပြုအမူကတော့ ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လို အပြုအမူကတော့

နန္ဒာသိန်းဇံ

အကုသိုလ်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ခွဲခြားသိကြတယ်။ သိကြတဲ့အတိုင်း လည်း ကိုယ့်ဘဝကို ထိန်းကျောင်းနေတတ်ကြပြီ။ အေးကွယ်... ဒီခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့ လူငယ် တပည့်ကတော့ အမောင်တို့လို အကောင်း အဆိုး အမှားအမှန်၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ဆိုတာကို ခွဲခြားမသိရှာ သေးဘူး။ ဒီတော့ခွဲခြား သိအောင် ဒီလူငယ်ကို ဆက်ပြီးဒီကျောင်းမှာ ထားရင်း ဆုံးမသွန်သင်ရဦးမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့... အမောင်တို့ပဲ ဒီကျောင်းကထွက်သွားကြပါကွယ်” လို့ ပြောတယ်တဲ့ဗျ။

ဒါကြောင့် တပည့်တွေဟာ ဆရာကြီးရဲ့ကျောင်းက ထွက်ခွဲ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အသိအလိမ္မာရှိတဲ့ တပည့်တွေဆိုတော့ အချင်း ချင်း တိုင်ပင်ကြတယ်။ “ဒို့ဆရာကြီးကို သူခိုးတပည့်နဲ့ ထားခဲ့ရ တာ စိတ်မချဘူး၊ ဒီတော့ ဆရာကြီးနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့အရပ်မှာ တို့ တွေ စုဝေးနေထိုင်ပြီး ဆရာကြီးအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကြရ အောင်။ အန္တရာယ်ရှိလာရင်လည်း စောင့်ရှောက်ဖယ်ရှားကြရအောင်” လို့တိုင်ပင်ပြီး ဆရာကြီးနဲ့မဝေးလှတဲ့ အရပ်မှာနေထိုင်နေကြတယ်။

ရက်သိပ်မကြာပါဘူးတဲ့ဗျာ၊ ဆရာကြီးဟာ တောင်ရှေး တ ဒေါက်ဒေါက်ထောက်ရင်းနဲ့ သူ့တပည့်တွေ စုနေတဲ့နေရာကို ရောက် လာတယ်။ ရောက်လာတဲ့ ဆရာကြီးကို တပည့်တွေက ပြာပြာသလဲ ကြိုဆိုပြီး ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် သူတို့ဆီ ဆရာကြီးလာတာလဲ ဆိုတာ မေးကြတယ်။ ဒီအခါမှာ ဆရာကြီးက “ဟိုကောင်... ဟို ခိုးတဲ့အကောင်ပေါ့ကွာ ငါ့ကို ငါ့ကျောင်းကနေ နှင်ချလိုက်တာ၊ ဒါ ကြောင့်ငါ ထွက်လာရတာ။ ငါ့ကျောင်းကို ဒီကောင် အပိုင်စီး ရုံမကဘူး၊ ငါ့ဇနီးနဲ့ ငါ့သမီးလည်း ဒီကောင်ရိုနေရင် အန္တ ရာယ် မကင်းဘူး၊ ကဲ... လာ မင်းတို့အကုန်လိုက်ခဲ့ကြ၊ ဒီသူခိုးကောင်ကို ကျောင်းကနေ အပြီးတိုင် နှင်ထုတ်ကြရအောင်၊ သူငြင်းဆန်ခွဲနေရင်

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ဆုံးမနှိမ်နင်းဖို့ လိုလိုမယ်မယ် တုတ်ကလေးဘာလေး ဆောင်ခဲ့ကြ” လို့ ပြောတယ်တဲ့ဗျ။

“ခင်ဗျားတို့က သဘောထားအမြင်တွေ ပြောင်းဖို့ပြောနေကြ တာ...။ ကိုယ့်အတ္ထု၊ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားကို မထိခိုက်သေးရင်တော့ ပြောလိုကောင်း၊ ဥပမာတွေ သာဓကတွေ ပြလိုကောင်းနေမှာပေါ့ ဗျာ။ ကိုယ့်ကိုထိလာပြီဆိုရင်တော့... အဲ စောစောက ဆရာကြီးရဲ့ နေရာရောက်ပြီး ကိုယ့်ဇနီး၊ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ထိပါးလာမယ် ဆိုရင်တော့... လိုလိုမယ်မယ် ဓားပါယူခဲ့လို့ ခင်ဗျားတို့ပြောကြမလား မသိဘူး” လို့ မိတ်ဆွေဖြစ်သူက ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အသံထွက်အောင် ရယ်မောမိလိုက်ကြပါတယ်။

[ပိတောက်မြို့နယ်၊ မေလ၊ ၂၀၁၆]

အနေခက်အောင် ဖန်တီးကြသူများ

အနောက် တိုင်းက ဒဿန ပညာရှင်ကြီးတွေ၊ ဒဿန ပါမောက္ခကြီးတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို သာမန်လူတွေအနေနဲ့ နားမလည်နိုင်ဘူး။ အဲဒီပညာရှင်တွေရဲ့ အမူအကျင့်တွေကို ကြည့်တဲ့ အခါမှာလည်း သာမန်လူတွေနဲ့ မတူဘဲ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ တတ်တာတွေ၊ ဒိဋ္ဌဘဝကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေတတ်တာတွေ ကို တွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ထင်ပါတယ် အဲဒီဒဿနပညာရှင် ဆိုသူတွေကို အမျိုးမျိုး ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်မှုတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ လုပ်လည်းလုပ်ချင်စရာပဲပေါ့။

ဆရာဝန် ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘာလုပ်စားသလဲလို့ မေးရင် ဆေးကုတဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်၊ ဆေးကုခြင်းဖြင့် အသက်မွေးမြူတယ် လို့ ဖြေနိုင်တယ်။ အလားတူပဲ အင်ဂျင်နီယာ ဘာလုပ်သလဲ၊ အင်ဂျင်နီယာရဲ့ သက်မွေးဝမ်းကြောင်းက ဘာလဲဆိုရင် အင်ဂျင်နီ ယာ...တံတားဆောက်တယ်၊ အဆောက်အအုံဆောက်တယ်၊ စသည်

ဖြင့် ဖြေနိုင်တယ်။ တခြားပညာရှင်တွေဟာလည်း သူတို့ရဲ့ပညာ အလျောက် ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို ပေါ်လွင်အောင် ပြောနိုင်ကြ မှာပဲ။ ဒါပေမယ့်...ဒဿန ပညာရှင် ဘာလုပ်သလဲ၊ သူ့အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းက ဘာလဲလို့ မေးတဲ့အခါမှာ ရုတ်တရက် မဖြေတတ် ကြဘူး ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ဟုတ်မှာပဲ။ ဒဿနပညာရှင်...ဘာလုပ် သလဲ၊ ဘယ်လို သက်မွေးဝမ်းကျောင်းလဲ ဆိုရင်...ဖြေဖို့ခက်မှာပဲ။ တွေးတယ်... တွေးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တယ်လို့ ဖြေမလား၊ တွေးပြီး သက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်တယ်လို့ ဖြေရင်လည်း... အဖြေက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ တွေးတယ်...ဆိုတာကို မြင်လို့လည်းမရဘူး၊ အတွေး တွေကို ပြဖို့လည်း မလွယ်ဘူး၊ အတွေးဆိုတာတွေကို စားလို့သောက် လို့ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

တက္ကသိုလ်ကြီးတွေမှာ ဒဿန ပညာရှင် ဆိုသူတွေဟာ အတွေးအခေါ် ပညာတွေ သင်စားတဲ့ ပါမောက္ခအလုပ်ကိုတော့ လုပ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်...သင်ယူလာတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ဘာလုပ်စားမလဲ၊ အင်ဂျင်နီယာလို့၊ ဆရာဝန်လို့ တံတားဆောက်၊ ဆေးကုလုပ်စားလို့ မရပြန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် “ဒဿန ပညာဟာ ပေါင်မုန့် ဖုတ်မရဘူး” လို့ ပြောတာဖြစ်မှာပဲ။

ဒဿနပညာကို သင်ပေးတဲ့ ဒဿနပါမောက္ခတွေဟာလည်း တော်တော်ကြောင်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဂျာမန်ဒဿနပါမောက္ခ အင်မယ်နျူရယ်ကန့် Immanuel Kant (1724-1804) ဟာ သိပ်ကို လေးနက်ခက်ခဲတဲ့ လူ့အသိဉာဏ်ဆိုင်ရာ ဒဿနအမြင် တွေကို ပြောဟော ရေးသားသူဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အမူအကျင့် တွေဟာ ပုံမှန်ဟုတ်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ကန့်ဟာ အိမ်ထောင်ပြုရေးကိစ္စ ကို သူ့ဘဝမှာ နှစ်ခါစဉ်းစားဘူးတယ်တဲ့။ စဉ်းစားတာ ကြာလွန်း

တာနဲ့ ပထမအမျိုးသမီးက သူ့ကို မစောင့်နိုင်တော့လို့ တစ်ခြား သောကျားနဲ့ အိမ်ထောင် ပြုသွားတယ်။ နောက် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလို့ သွားတွေ့တဲ့အခါ...အဲဒီ အမျိုးသမီးက တစ်နယ်တစ်ကျေးကို ပြောင်းသွားတာ ကြာပြီလို့ ပြောလိုက်လို့ ကန့်က ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ ဘယ်လောက်ကြာ တွေးနေခဲ့တာလဲမှ မသိဘဲ။

တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုရာမှာ ကြောက်လို့ ချီတုံချတုံတွေ ဖြစ်နေတာနဲ့ တူပါတယ်။ ကန့်က အိမ်ထောင်ပြုရင်... ကာမဂုဏ် မှုတွေကို ပြုရင် မောပန်းပြီးသေနိုင်တယ်လို့ တွေးပြီး ကြောက်တာ တဲ့။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း ကန့်က သူ့ပါးစပ်ကို ဘယ်တော့မှ ဟောဘူး၊ တွေ့တဲ့သူတွေနဲ့လည်း စကားမပြောဘူးပေါ့ ပါးစပ်ဟရင် ငိုတွေ ပြင်ပကနေဝင်ပြီး သူ့ကို ရောဂါရစေနိုင်တယ်လို့ ထင်နေလို့ ဆိုတာပဲ။

ကန့်ဟာ အချိန် သိပ်တိကျတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ သူ့လမ်း လျှောက် ထွက်လာတာမြင်ရင် လူတွေ နာရီတိုက်လို့ ရတယ်တဲ့။ လမ်းလျှောက်ချိန်... ဧည့်သည်နဲ့ တွေ့ဆုံချိန်...စတာတွေကို ကန့်က အတိအကျ လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကန့်ဟာ အလွန်သတိမေ့ တတ်တယ်။ တစ်ခါမှာ...စာသင်ခန်းထဲမှာ စာသင်နေရင်း ကျောင်း သားတစ်ယောက်ရဲ့ အင်္ကျီမှာ ကြယ်သီးတစ်လုံး မတပ်မိဘဲ ဖြစ်နေ တာကို သတိပြုလိုက်မိတယ်။ အာရုံပြောင်းသွားတဲ့အတွက် ကန့်ဟာ သူ့ဟာသူ ဘာအကြောင်းအရာကို သင်မိနေမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ဘာဆက်သင်ရမှန်းလည်း မသိဘူး ဖြစ်သွားလို့ အတန်းဖြုတ်လိုက်ရ တယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်။ ကန့်ဟာ ဘဝဇာတ်သိမ်းလည်း မကောင်းဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ သိပ်တွေးလွန်းလို့ ထင်ပါတယ်။

နန္ဒာသိန်းစံ

ကန့်မှာ အိပ်မပျော်တဲ့ ရောဂါ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်မှုတွေနဲ့ ဂယောင့် ခြောက်ခြားဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားတယ်လို့ ကြားရဖူးပါတယ်။

ဂျာမန် ဒဿနပညာရှင်ဖြစ်တဲ့ ဟေဂယ် George Wilhelm Friedrich Hegal (1770-1831) ဟာလဲ အလွန်အတွေးနက်ပြီး အလွန်မေ့ တတ်သူထဲမှာ ပါတယ်။ သူ့အတွေးအခေါ်က သိပ်ကို စိတ္တဇဆန် တယ်။ နားလည်ရခက်တယ်။ ဒါကို ကားလ်မတ်စ် Karl Marx (1818-1883)က “ဟေဂယ်ဟာ သူ့အတွေးအခေါ်ကို သူ ကိုယ်တိုင်လည်း နားလည်ပုံ မပေါ်ပါဘူး”လို့ သရော်ဖူးတယ်။ ဟေဂယ်ဟာလည်း ကန့်လန့်ပဲ တစ်နေ့မှာ စာသင်ခန်းထဲရောက် လာတယ်။ သူ့ခြေထောက် တစ်ဖက်မှာပဲ ဖိနပ်ပါလာတယ်။ ဖိနပ် တစ်ဖက်က ရွံ့ထဲမှာ နစ်ကျန် ကျွတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာကို သူ သတိမထားမိဘူး။ သိပ်ကိုအတွေး နယ်ချဲ့လာခဲ့လို့နဲ့ တူပါတယ်။

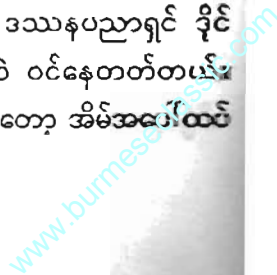
နောက် ဂျာမန်ဒဿနပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရှီပင်ဟောင် ဝါ Arthur Schopenhauer (1788-1860) ရဲ့ အမူအကျင့်တွေ ဟာလည်း နားလည်ရခက်တယ်။ ရှီပင်ဟောင်ဝါက ဟေဂယ်လို တက္ကသိုလ်မှာ ပါမောက္ခတွေ့ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ ပါမောက္ခခန့်ဖို့ ဟေဂယ်နဲ့ ရှီပင်ဟောင်ဝါကို ဒဿနဆိုင်ရာ လက်ချာတွေ Lectures ပေးခိုင်းတယ်။ ရှီပင်ဟောင်ဝါ ပြောဟောပို့ချနေတဲ့ အခန်းထဲ ကနေပြီး နားထောင်သူတွေဟာ နားထောင်ချင်စိတ် ကုန်လို့ထင် ပါရဲ့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထွက်သွားလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးမှာ ခုံလွတ်တွေနဲ့ ရှီပင်ဟောင်ဝါပဲ ကျန်ရစ်တော့တယ် တဲ့။ ဒါနဲ့...ရှီပင်ဟောင်ဝါဟာ ပါမောက္ခ ရာထူးနဲ့ လွှဲချော်သွား တယ်။

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ရှီပင်ဟောင်ဝါရေးတဲ့ The World as Will and Idea ဆို တဲ့ စာအုပ်ကြီး ထွက်လာတော့လည်း မအောင်မြင်ရှာဘူး။ ဒီစာ အုပ်က ဆင်းရဲဒုက္ခတွေအကြောင်းကို အမွှမ်းတင် ရေးထားတဲ့စာအုပ် ဖြစ်တယ်။ ရှီပင်ဟောင်ဝါခမျာ စာမူခ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရဘူး။ စာအုပ်တွေ ရောင်းမကုန်နိုင်လို့ နောက်ဆုံးမှာ ကုန်ထုတ်စက္ကူအဖြစ် ရောင်းလိုက်ရတယ်တဲ့။

ရှီပင်ဟောင်ဝါဟာ သူ့ဘဝကို သူ စိတ်ချလုံခြုံမှု မရှိသလို ခံစားရပုံပေါ်တယ်။ သူ့သောက်တဲ့ ဆေးတံကို ညအိပ်ခါနီးမှာ သော့ ခတ်ပြီးသိမ်းတယ်။ သေနတ်ကိုလည်း ယမ်းအသင့်ထိုးပြီး အိပ်ရာ နားမှာထားပြီးမှ အိပ်တယ်။ ဆူညံသံနဲ့ မိန်းမတွေကိုလည်း သူက ဗုန်းတယ်။ ရှီပင်ဟောင်ဝါဟာ ခွေးတစ်ကောင်ကို အဖော်ပြုပြီး အိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေတယ်။ မိန်းမတွေဟာ အောက်ပိုင်းကြီး စာယ်၊ အချိုးမကျဘူးလို့ မြင်တယ်။ ဒီအမြင်ရှိနေလို့ ရှီပင်ဟောင် ဝါဟာ မိန်းမ မယူတာလို့ ဝေဖန်ချက်တွေ ပေးကြတယ်။ ဒဿန သမိုင်းကို ကြည့်ရင် ဒဿနပညာရှင်ကြီးတွေဟာ အိမ်ထောင်မပြု ကြဘူး။ လူပျိုကြီးတွေအဖြစ် နေနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒဿန ပညာရှင်ဆိုတာ အိမ်ထောင်မပြုဘူး၊ မိန်းမ မယူဘူးလို့တော့ ယူဆလို့ ဖရပါဘူး။ ဒဿနပညာရှင်ကြီး ဘာထရန်ရပ်ဆယ် (၁၈၇၂- ၁၉၇၀)ကတော့ မိန်းမလေးကြိမ် လေးယောက်ယူတယ်။

ဒဿနပညာရှင်တွေဟာ ဘဝမှာ ဘယ်လိုအသက်ရှင်သင့် တယ်၊ ဘယ်လိုနေထိုင်သင့်တယ်ဆိုတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမျိုး မျိုး တွေး၊ အမျိုးမျိုးပြောကြတယ်။ ဂရိက ဒဿနပညာရှင် ဒိုင် အိုဂျီနီးစ် (Diogenes) ကတော့ စည်ပိုင်းထဲ ဝင်နေတတ်တယ်။ ဒဿနပညာရှင် စပီနိုဇာ (၁၅၃၂- ၁၆၇၇)ကတော့ အိမ်အပေါ်ထပ်

နန္ဒာသိန်း

ထပ်ခိုးက ပင့်ကူအိမ်တွေကြားမှာ နေတတ်တယ်။ ပင့်ကူတွေ အိမ်ဆောက်တာကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်တယ်။ စပီနိုဇာက ပင့်ကူတွေ အိမ်ဆောက်နေတာကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ပင့်ကူတွေနဲ့ သူ့ဘဝ တစ်သားတည်းနေပုံရတယ်။ တစ်ဦးသောသူက စေတနာကောင်းနဲ့ သူ့အခန်းကို ရှင်းလင်းပေးတယ်။ ပင့်ကူအိမ်တွေကို ဖယ်ရှားပေးတယ်။ အိမ်ကိုပြန်လာလို့ သူနေထိုင်ရာ ထပ်ခိုးကလေးကို ရောက်လို့ ပင့်ကူအိမ်တွေ မရှိတော့တာတွေ့တဲ့အခါမှာ စပီနိုဇာက အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးဒေါသတွေ ဖြစ်တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။

ဒဿန ပညာရှင်တွေ တွေးတဲ့အခါမှာလည်း သိပ်ပုံမှန် Normal ဖြစ်ပုံမရဘူး။ ဆော့ခရစ္တို (470-399 B.C) ဟာ ဈေးထဲတစ်နေရာမှာ နှင်းတွေထဲမှာ တစ်ညလုံး မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး တွေးနေတယ်ဆိုပဲ။ ပြင်သစ်ဒဿနပညာရှင် ရယ်နီဒေးကာ Rene Descartes (1596-1650) ကတော့ မီးငြိမ်းသွားလို့ ခပ်နွေးနွေးဖြစ်နေတဲ့ မီးလင်းဖိုထဲဝင်ပြီး တွေးတယ်။ ဒီလိုတွေးရင်းက “ငါတွေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါရှိတယ်။ “I think, therefore I am” ဆိုတဲ့ အက်စီယမ် Axiom ကို ရခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြတာပဲ။

ဒီဒဿနပညာရှင်တွေရဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် အမူအကျင့်တွေကြောင့် သူတို့ကို ပြောင်လှောင်မှုတွေ အမျိုးမျိုး၊ ဟာသကွက်တွေ အမျိုးမျိုး လုပ်ခဲ့ကြတယ်။

ဖြစ်တည်မှု ဝါဒ Existentialism ကို လေ့လာရင် ချန်ထားလို့ မဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဒိန်းမတ်လူမျိုး ဒဿနပညာရှင် ဆိုရင် ကဲကီဂတ် Soren Kierkegaard (1813-1855) ပါပဲ။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ တီထွင်မှုအမျိုးမျိုးတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေက

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

တည်ဆောက်မှု အမျိုးမျိုးတွေနဲ့ လူသတ္တဝါတွေ သက်သာလွယ်ကူစွာ နေနိုင်အောင် အကျိုးပြုခဲ့ကြတယ်။ လူတွေရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ငါကကော- တွေးခေါ်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လူသားတွေကို ဘာများ ကူညီဖြည့်စွမ်းဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာလဲ...လို့ ကဲကီဂတ်က တွေးတယ်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးတစ်လိပ် ကျန်အောင်သောက်ပြီး တွေးတာတဲ့၊ ဆေးလိပ်လည်း ကုန်ပြီ၊ ငါလူသားတွေအတွက် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ပါလားဆိုတဲ့ အဖြေပဲရတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့်...ခဏအကြာမှာ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဉာဏ်အလင်းအရောင်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုဉာဏ်အလင်းရောင် ဝင်လာတာလဲ ဆိုတော့...

“ဒဿနပညာရှင် တစ်ဦးအနေနဲ့ လူသတ္တဝါတွေ သက်သာလွယ်ကူစွာ နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် ဘာဆို ဘာမှ စွမ်းဆောင်မပေးနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ သို့သော်...ဒဿနပညာရှင် အနေနဲ့ ဝမ်းနည်းစိတ်ဗျက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ဒဿနပညာရှင်မှာ လူတွေအတွက် လုပ်ပေးနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒါက... ဘာလဲဆိုတော့ လူတွေ လူ့ဘဝမှာ အနေပိုခက်ခဲသွားအောင် ကူညီပေးခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်” ဆိုတဲ့ ဉာဏ်အလင်းရောင် သူ့စိတ်ထဲလင်းလက်သွားတာတဲ့။

ဖြစ်ရလေ၊ ဒဿနပညာရှင်ရဲ့ လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်က လူတွေပိုအနေခက်သွားအောင် ကူညီပေးမယ့် အလုပ်တဲ့၊ ကဲကီဂတ်ရဲ့ အတွေးအမြင်ဟာ တော်တော်ကြောင်တဲ့ အတွေးအမြင်ဖြစ်တယ်လို့ ထင်စရာ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့်...စဉ်းစားကြည့်-

နန္ဒာသိန်းဇံ

လူတွေဟာ အိပ်ဖို့၊ စားဖို့၊ ကာမဂုဏ် မှီဝဲဖို့ ဆိုတာလောက်နဲ့ အသက်ရှင်နေရင်...အဲဒီလို အသက်ရှင်နေတဲ့ ဘဝမျိုးဟာ တန်ဖိုးရှိရဲ့လား၊ ကောင်းကောင်းစားနိုင်ရေး၊ ကောင်းကောင်းဝတ်နိုင်ရေး၊ ကောင်းကောင်း ကာမဂုဏ်တွေ ခံစားသုံးဆောင်ရေး၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေ တိုးတက်ရေးတွေအတွက်ပဲ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း အသက်ရှင်နေတဲ့ဘဝကကော အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ဘဝမျိုးလား။

ဆော့ခရတ္တိက သူ့ကို သေဒဏ်ချမှတ်တဲ့ ဂျူရီအဖွဲ့ကို ရည်ညွှန်းပြီး “သင်တို့ဟာ...အသိပညာ ရရှိရေး၊ အမှန်တရားကို သိမြင်ရေးနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကောင်းမြတ်စင်ကြယ် တိုးတက်ရေးအတွက် အားမထုတ်ကြဘဲ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတိုးတက်ရေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားရေး၊ ထင်ပေါ်ကျော်စောရေး...တွေအတွက်ပဲ လောဘတကြီး ကြီးစားနေခြင်းကို မရှက်ကြသလော”လို့ မေးဖူးပါတယ်။ “ဘဝကို မစူးစမ်း မလေ့လာဘဲ နေနေခြင်းဟာ အချည်းနှီးသော နေခြင်းဖြစ်တယ်” Unexamined life is not worth living လို့ ဆော့ခရတ္တိက ပြောလေ့ရှိတယ်။

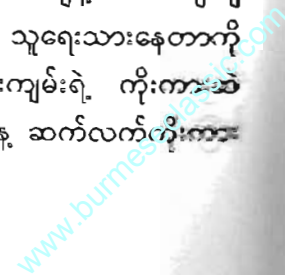
ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးလဲ၊ ဘယ်လိုနေမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အသက်ရှင်ခြင်းမျိုးလဲ၊ ဘယ်လိုတန်ဖိုးရှိတဲ့ ဘဝမျိုးကို ရွေးခြယ်နေထိုင်ရမလဲ...စတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ ကြုံလာတဲ့ အခါမှာ ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးအရာဟာ ဘာလဲလို့ တွေးလာရတဲ့ အခါမှာ...ဪ...ဘဝအကြောင်း သိဖို့က ခက်ခဲပါလားလို့ တွေးမိပါတယ်။ အကောင်းဆုံးဘဝကို ရွေးခြယ်ပြီး...အဲဒီလို ရွေးခြယ်တဲ့အတိုင်း တကယ်လက်တွေ့ ကျင့်သုံးနေထိုင်ဖို့ ဆိုတာလဲ ခက်မှခက် ဆိုရင်...

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ကဲကီဂတ်က...အဲဒီလို ဘဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေးတွေ ဆွေးမိအောင် ကူညီမယ်လို့ ဆိုလိုဟန် ရှိပါတယ်။ ဒီအတွေးတွေနဲ့ ဘဝမှာနေဖို့ ခက်တယ်။ နေဖို့ခက်နေသူဟာ လေးနက်တဲ့အတွေးအမြင်တွေ၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ဘဝဆိုင်ရာ လေ့လာမှုတွေ ရှိလာလို့ပါပဲ။ ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး...ဒဿန ပညာရှင်ဟာ လူတွေကို အနေရ ဦးခက်အောင် ကူညီပေးမယ်လို့ ကဲကီဂတ်က ဆိုလိုဟန် တူပါတယ်။

ကဲကီဂတ်ရဲ့ အရေးအသားတွေဟာ နားလည်ရခက်တယ်။ “နောက်တစ်နေ့၌ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သေနေတာကို ကိုယ်တိုင် ဆွဲရတယ်”ဆိုတဲ့ အရေးအသားမျိုး ဆိုပါတော့၊ သေသွားပြီဆိုမှတော့ သေသူဟာ သူ့ဟာသူ သေနေမှန်းကို ဘယ်လိုလုပ် တွေ့သိနိုင်မှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အရေးအသားမျိုးလို့ ပြောမှာပဲ။ ကဲကီဂတ်ဆိုလိုချင်တာက တစ်မျိုးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို ရေးတတ်တဲ့ ကဲကီဂတ်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင် အတွေးအခေါ် ပါဏာကွတွေ၊ ပညာရှင်တွေအကြောင်း ပြုံးစရာ ဇာတ်လမ်းကလေးတွေ အများကြီးပဲ ထွင်ရေးကြတယ်။

တစ်ခါမှာ ဒဿနပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးဟာ လူ့အသိဉာဏ်အကြောင်းကို ရှင်းပြတဲ့ ကျမ်းတစ်ကျမ်းကို ပြုနေတယ်တဲ့။ ဒီဒဿနပညာရှင်ကြီးဟာ စနစ်တကျ တွေးတတ်သလို တိတိကျကျ လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်လဲရှိတယ်တဲ့။ တစ်ညမှာ ရေးလက်စ ကျမ်းကို အရေးရပ်ပြီး အိပ်ရာဝင်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။ တိကျစွာ ဆောင်ရွက်တတ်သူဆိုတော့ အိပ်ယာဝင်ခါနီးမှာ စနစ်တကျနဲ့ တိတိကျကျ အလုပ်သိမ်းတဲ့အနေနဲ့ စာရင်းလုပ်တယ်။ သူရေးသားနေတာကို ဘယ်လို အဆုံးသတ်ထားတယ်၊ ကိုးကားကျမ်းရဲ့ ကိုးကားအစာမျက်နှာက ဘယ်လောက်၊ နောက်တစ်နေ့ ဆက်လက်ကိုးကား

နန္ဒာသိန်းဝင်း

မည့် ကျမ်းရဲ့အမည်က ဘာ စသည်ဖြင့် နံပါတ်ထိုးပြီး စာရင်း တိတိကျကျ လုပ်တယ်။ စာရေး စာဖတ်တဲ့အခါ တပ်တဲ့မျက်မှန် ကို ဘယ်မှာချထားတယ်ဆိုတာကိုလည်း စာရင်းထဲ ထည့်တယ်။ ကျမ်းပြုနေတဲ့ ဒဿနဆရာ မိမိကိုယ်တိုင်က အိပ်ရာပေါ်မှာ...လို့ နောက်ဆုံးနံပါတ်နဲ့ စာရင်းပိတ်ပြီး အိပ်သွားတယ်တဲ့။

နောက်နေ့နံနက် ဒီဒဿနဆရာကြီး နိုးလာတဲ့အခါမှာ သူ ညကလုပ်ခဲ့တဲ့ စာရင်းထဲက နံပါတ်စဉ်နဲ့ ညွှန်းထားတာတွေကို ရှာတယ်။ နောက်ဆုံးနံပါတ်က ညွှန်းထားတာကလွဲရင် အကုန်တွေ့ တယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးနံပါတ်က ညွှန်းထားတဲ့...ဒဿနဆရာ မိမိကိုယ်တိုင်ကို ရှာလို့မတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတယ်တဲ့။

ဒဿနဆရာဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် ရှာမတွေ့တဲ့၊ မသိတော့တဲ့သူပဲလို့ လှောင်ပြောင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။

တစ်ညနေမှာလဲ ပန်းခြံထဲမှာ ဒဿနဆရာကြီး တစ်ဦးက ထိုင်နေတယ်။ ပန်းခြံပိတ်ချိန် ရောက်ပေမယ့်လည်း ဆက်ထိုင်နေ တယ်။ ပန်းခြံစောင့်က သူ့ဆီသွားပြီး ပန်းခြံပိတ်တော့မှာ ဖြစ် ကြောင်း၊ ဒါကြောင့်ပန်းခြံထဲက ထွက်ပေးပါလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေ မယ့် ဒဿနဆရာက မကြားသလိုလို့၊ ဂရုမစိုက်သလိုလို့ လုပ်နေ တယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းခြံစောင့်က ထွက်ပေးပါလို့ ထပ်ပြောတယ်။ ဒဿနဆရာကလည်း ထိုင်ရာက မထဘူး။ ပန်းခြံစောင့်က ဒေါသ ဖြစ်လာပြီးတော့ “ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ” လို့ အော်ငေါက်မေးတယ်။ “ငါ ဘယ်သူလဲ ဟုတ်လား၊ ငါမသိဘူး” လို့ ဒဿနဆရာက ဖြေတယ်တဲ့။

ဒီဒဿနဆရာရဲ့ အဖြေစကားဟာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဖြေလိုက်တာလို့ ပြောလို့လဲ ရတယ်။ သူ့အဖြေဟာ မှန်တယ်လို့လဲ ပြောနိုင်တယ်။

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ဗောဓိဓမ္မ (အေဒီ ၆ရာစု)ဟာလဲ အထက်ပါ ဒဿနဆရာ ဖြေသလို ဖြေခဲ့ဖူးတယ်။

ဗောဓိဓမ္မဆိုတာ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းကနေပြီး တရုတ်ပြည်ကို ဣဒ္ဓသာသနာပြုဖို့ ရောက်သွားခဲ့တဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါး ဖြစ်တယ်။ တရုတ်ပြည်က ဘုရင်ဧကရာဇ် Emperor Wu (A.D 520) နဲ့ သူတွေ့တယ်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်က ဗုဒ္ဓဝါဒ သဘောတရားတွေကို မေးတယ်။ ဗောဓိဓမ္မကလည်း ရှင်းပြတယ်။ ဒါပေမယ့်... ဘုရင် ဧကရာဇ်ဟာ နားလည်သဘောကျပုံ မပေါ်ဘူး။ ဗောဓိဓမ္မရဲ့ ဟောပြောပုံကို မကျေမနပ်တွေ့တောင် ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရင်က “သင် ဘယ်သူလဲ” လို့ မေးတော့ ဗောဓိဓမ္မက “မသိဘူး” လို့ ဖြေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ဘယ်သူမှန်း မသိတဲ့ ရဟန်းပဲလို့ အဲဒီဘုရင် ဧကရာဇ်က ထင်ချင်ထင်မှာပဲ၊ စောစောက ဒဿန ဆရာကို ထင်နည်းကားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

တကယ်တော့ ဗောဓိဓမ္မရဲ့ အဖြေက မှန်တဲ့အဖြေပဲ၊ သိပ္ပံ ဗညာရှင်တွေကပြောကြတယ်။ တစ်စက္ကန့်ကို အပုံသန်းတစ်ထောင် ဝှဲ- တစ်ပုံဆိုရင် သိပ်ကိုတိုတောင်းမှာပဲ” အဲဒီလောက်တိုတောင်း တဲ့ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပဲ လူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကလပ်စည်းဆဲလ် cells တွေဟာ အသစ်အသစ် ဖြစ်နေတာတဲ့။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ် ခဏ ကလေးမှ မြဲနေတဲ့အရာရယ်လို့ မရှိဘူး။ သိတတ်တဲ့စိတ်က လည်း အမြဲပြောင်းလဲနေတယ်။ စိတ်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုက ရုပ်ရဲ့ပြောင်း လဲမှုထက် မြန်တယ်။ ဒီတော့ ခန္ဓာတစ်ခုလုံးဟာ အမြဲပြောင်းလဲ နေတဲ့ ပျက်အစဉ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီ ပျက်အစဉ်ကြီးမှာ သက်ဆိုင်ရာ အခြေအနေ၊ အကြောင်း တရားတွေကြောင့် မိန်းမ၊ ယောက်ျားစတဲ့ ပုံတွေ၊ အသွင်သဏ္ဍန်

နန္ဒာသိန်းဇံ

တွေ ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီလို ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမ ယောက်ျား စတဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်တွေကိုပဲ သူ...ငါ၊ သူပဲ...ငါပဲလို့ ထင်မှတ်ပြောဆိုနေကြတာ၊ တကယ်က အဲဒီပြောင်းနေတဲ့ အစဉ်ကြီးမှာ သူ၊ ငါ၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့ ရှိမှ မရှိဘဲ။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့ ပြောလို့မှမရဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဗောဓိဓမ္မကို “သင်ဘယ်သူလဲ” လို့မေးတဲ့ အခါမှာ “မသိဘူး” လို့ ဖြေလိုက်တာဟာ မှန်သောဖြေခြင်းပါပဲ။

ဗုဒ္ဓစာပေတွေမှာ လူ့စိတ်၊ လူ့ရုပ်ခန္ဓာရဲ့ ပြောင်းလဲနေမှုကို အလေးအနက် ဖော်ပြထားတယ်။ စိတ်ရုပ်ဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရ တရားတွေဟာ အလွန်လျှင်မြန်စွာနဲ့ ပြောင်းနေကြတယ်။ မျက်တောင် တစ်ခတ်၊ လျှပ်တစ်ပျက် အတွင်းမှာပဲ စိတ် (နာမ်တရား) တွေဟာ ခဏပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းမက ရုပ်ကလည်း ခဏပေါင်း ကုဋေငါးထောင်မက ပြောင်းနေကြတာတဲ့။

စိတ်စေတသိက် တရားတစ်စုတစ်ခု၊ တစ်ခု တစ်ခုမှာ ဥပါဒိ ခဏ၊ ဌိခဏ၊ ဘင်ခဏဆိုပြီး ခဏငယ် သုံးချက်စီ အသက်ရှည်တယ်။ အဲဒီခဏငယ် သုံးချက်အချိန်ပိုင်းကို “စိတ္တက္ခဏကြီး” တစ်ချက်လို့ခေါ်တယ်။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာပဲ အဲဒီ စိတ္တက္ခဏပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းကျော်ကျော် ဖြစ်ချုပ်သွားကြတယ်။ ဗုဒ္ဓ အဘိဓမ္မာအလိုအရ (လက္ခဏာရုပ်လေးခု၊ ဝိညာတ်ရုပ်နှစ်ခုကို ဖယ်လိုက်ရင်) ရုပ်အမျိုးအစား ၂၂ မျိုး ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ၂၂ မျိုးသော ရုပ်တွေဟာ စိတ္တက္ခဏပေါင်း ၁၇ ချက်လောက်စီ အသက်ရှည်ကြာကြာတယ်တဲ့။ စောစောက ဖယ်ထားခဲ့တဲ့ ဝိညာတ် ရုပ်နှစ်ခုကတော့ စိတ်ဖြစ်လျှင်ဖြစ်၊ စိတ်ချုပ်လျှင် ချုပ်ကြတယ်။ လက္ခဏာ ရုပ်လေးပါးမှာလဲ ဥပစာရနဲ့ သန္တတိဆိုတဲ့ ရုပ်တွေဟာ ရုပ်ရဲ့ ဥပါဒိခဏပိုင်းဖြစ် ပြီးတော့ ခဏငယ်

အနေခက်အောင်

တစ်ချက်ခန့်စီလောက် အသက်ရှည်ကြာတာပဲ။ ‘ဇရတာဆိုတဲ့ ရုပ်တစ်ခုရဲ့ ဌိခဏပိုင်းဖြစ်ပြီးတော့ ခဏငယ် ၄၉ ချက် လောက် အသက်ရှည်တယ်။ အနိစ္စတာ ရုပ်က ရုပ်ရဲ့ ဘင်ခဏပိုင်း ဖြစ်ပြီးတော့ ခဏငယ် တစ်ချက်ခန့် အသက်ရှည်ကြာတယ်တဲ့။ ဒါကိုကြည့်ရင် ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ “ဘင်ခဏ” ကို ရောက်-ရောက်ပြီး ချုပ်ပျောက် သေဆုံးနေတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒီလို ချုပ်ပျောက် သေဆုံးနေတာကိုပဲ “ခဏိကမရဏ” လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ ခဏတိုင်း သေနေတယ်ပေါ့။ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်ပိုင်းကာလကလေးအတွင်းမှာ ခဏိကမရဏ သေခြင်းမျိုးနဲ့ အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းကျော် သေဆုံးနေတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်တဲ့။

ဒါဆိုရင်... “နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှာတွေ့ဘဲ ပျောက်နေတဲ့ ဒဿနဆရာကြီးဟာ...နောက်တစ်နေ့၌ တို့ယုံဟာကိုယ်သေနေတာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတယ်” ဆိုတဲ့ ကံကီးဇာတ်ရဲ့ အရေးအသား၊ အဆိုအမိန့်ဟာ မှားတဲ့အရေးအသား အဆိုအမိန့်တော့ မဟုတ်ဘူး။

အရှေ့တိုင်း ဗုဒ္ဓဒဿနနယ်ပယ်မှာ ရှိတဲ့ ကျင့်စဉ်ကို ကိုယ်တိုင် တကယ်အားထုတ်လို့ လုံလောက်တဲ့ ခဏိကသမာဓိရရင်... တို့ယုံတိုင်...သေတာကို တကယ်ပဲ တွေ့နိုင်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ မိမိဘဝခန္ဓာကိုယ်ဟာ ခဏတိုင်း ပျက်နေတယ်၊ ခဏတိုင်း ပြောင်းနေတယ်၊ ခဏတိုင်း သေနေတယ်လို့ လုံလောက်တဲ့ သမာဓိ၊ လုံလောက်တဲ့ ဉာဏ်နဲ့ မြင်သိရင်...အဲဒီဘဝ၊ အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ကို စွဲလန်းကပ်ငြိမှုတွေ ကင်းသွားတယ်။ အဲဒီဘဝ အဲဒီခန္ဓာနဲ့ ပတ်သက်မှုတွေ concerns ပတ်သက်မှုတွေ ကင်းသွားပြီ ဆိုရင်တော့ အဲဒီ

နန္ဒာသိန်း

ဘဝ၊ အဲဒီခန္ဓာနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ၊ အလိုမကျစရာ မကျေနပ်စရာ၊ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရလို့ စိတ်မချမ်းသာတာ၊ မဖြစ်ချင်တာတွေနဲ့ ကြုံရလို့ စိတ်မသက်သာတာ၊ သောကရောက်ရတာတွေ၊ ပူဆွေးငိုကြွေးရတာတွေ...စတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေ ဖြစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပတ်သက်မှုမှ မရှိတော့ပဲကိုး...။

တစ်နေ့မှာ...ဂေါတမဗုဒ္ဓဟာ “ကပ္ပါသိက” လို့ခေါ်တဲ့ တောအုပ်အတွင်းက သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ တစ်ပါးတည်း ထိုင်နေတော်မူတယ်။ တကယ်တော့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဥရဝေလတောရိရာကို ကြွလာခဲ့တာတဲ့၊ အခုထိုင်နေတော်မူတဲ့ နေရာက ဥရဝေလတောကို မရောက်ခင် လမ်းခရီးအကြားက တောအုပ်ငယ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ထိုင်နေချိန်... အဲဒီ ကပ္ပါသိက တောအုပ်ထဲမှာပဲ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီလို့ခေါ်တဲ့ မင်းသားညီနောင် သုံးကျိပ် (သုံးဆယ်)ဟာ သူတို့ရဲ့ မယားများတွေနဲ့ ပျော်ပါး သောက်စားနေကြတယ်တဲ့။ အဲဒီ ညီနောင်တွေဟာ တပူးတွဲတွဲနဲ့ အသင်းလိုက် အဖွဲ့လိုက် ဆိုပါတော့၊ သွားကြ၊ လာကြ၊ ပျော်မြူးကြတယ်။ ဒါကို အစွဲပြုပြီး သူတို့ကို ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင်တွေလို့ ခေါ်တာတဲ့၊ ပြီးတော့လဲ ဒီမင်းသားတွေဟာ ကောသလမင်းကြီးနဲ့ ဖတူ မိကွဲ ညီအစ်ကို တော်စပ်ကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။

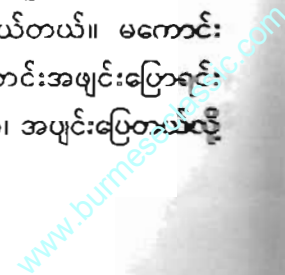
အဲဒီဆိုခဲ့တဲ့ တောအုပ်မှာ မင်းသားတွေ ပျော်နေတုန်းမှာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့...သူတို့အထဲမှာ မယားမပါတဲ့ မင်းသားတစ်ပါး ပါတယ်။ သူ့မှာ မယားမပါလို့ ခေတ္တမယားအဖြစ်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အခပေးပြီး ငှားပေးကြတယ်။ အဲဒီမိန်းမက မင်းသားတွေ သောက်စား မူးယစ် မေ့လျော့နေချိန်မှာ မင်းသားတွေဆီက အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုခိုးပြီး ထွက်

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ပြေးသွားတယ်။ ဒီလိုထွက်ပြေးတာကို သိတဲ့အချိန်မှာ မင်းသားတွေက အဲဒီထွက်ပြေးတဲ့ မိန်းမကို လိုက်ရှာကြတယ်။ ဒီလိုရှာဖွေရင်းက စောစောက သစ်ပင်ရင်းမှာထိုင်ပြီး သတင်းသုံးနေတဲ့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်တွေ့ကြတယ်။ သူတို့က ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို “မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်မိပါသလား” လို့ မေးကြတယ်။ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားက မြင်တယ်၊ မမြင်ဘူး၊ ဘာမှ မဖြေဘဲနဲ့ “ဒီမိန်းမကို ဘာလို့ရှာနေတာလဲ” လို့ပဲ ပြန်မေးတယ်။ ဒီအခါမှာ မင်းသားတွေက မိန်းမကို ရှာရခြင်းရဲ့ အကြောင်းစုံကို ငြော့ပြကြတယ်။ ဒီအခါမှာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားက...

“မင်းသားတို့...သင်တို့အဖို့ရာ မိန်းမပျောက်ကို ရှာခြင်းနှင့် မိမိကိုယ်ကိုရှာခြင်း ဤနှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ်ရှာခြင်းက မြတ်သည်ဟု သဘောကျကြကုန်သနည်း” လို့ မေးပါတယ်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ အထက်က အမေးစကားကို ကြည့်ရင် ဘဝကို အနေရခက်အောင် ဖန်တီးတဲ့ အမေးစကား ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရမယ်။ ဇနီးမယားတွေ၊ အဖျော်ယမကာတွေနဲ့ ဘဝမှာနေရတာဟာ မင်းသားတွေအတွက် လွယ်ကူတယ်၊ မိန်းမပျောက်တာ ရှာရတာလဲ တကယ်တော့ လွယ်ကူပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှာဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှာရင်း ဘဝမှာနေဖို့ဆိုတာ သိပ်ကို ခက်ခဲသွားတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဟုတ်မှာပါပဲ။ ဘဝမှာ အကုသိုလ်ဆိုတာကို မကြောက်ဘဲ ထင်သလို နေရတာဟာ လွယ်တယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး နေရတာဟာလွယ်ကူတယ်။ မကောင်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေကို ရဖို့လည်း လွယ်တယ်။ မကောင်းတာတွေပြောရင်း...ဆဲဆိုတိုင်းထွာရင်း အတင်းအဖျင်းပြောရင်း ဘဝမှာ နေရတာ လွယ်ကူတယ်၊ ပေါ့ပါးတယ်၊ အပျင်းပြေတယ်လို့

နန္ဒာသိန်း

တောင် ထင်ရတယ်။ ဒါကြောင့်...“အပြစ်ဖြစ်အောင် နေဖို့နဲ့ မကောင်းတာတွေ လုပ်ပြီး ငရဲသွားဖို့ဆိုတာ လွယ်တယ်” ပြောကြ တာ ဖြစ်မှာပဲ။ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်အောင်နေဖို့၊ သိက္ခာ သမာဓိ ရှိအောင် နေထိုင်ဖို့ဆိုတာကျတော့ ခက်တယ်။ ဒီဘဝမှာပဲ အမြဲကံ နိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်အောင် ကြိုးစားပြီး အသက်ရှင် နေထိုင်မယ်ဆိုတာ မျိုးကတော့ ခက်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း...

ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ အထက်က အမေးစကားကို သာမန်လူတွေ အနေနဲ့တော့...ဘယ်လို စကားကြီးပါလိမ့်၊ ငါ့ကိုယ်နဲ့ ငါသွားလာ လုပ်ကိုင် စားသောက်နေတာပဲဟာ၊ ဘယ်နှယ်... ကိုယ့်ကို ကိုယ် ရှာနေရအုံးမှာလဲလို့ ပြောစရာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ လူ သတ္တဝါတွေဟာ လူ့ဘဝရောက်လာရင် ခပ်လွယ်လွယ် ခပ်ပေါ့ ပေါ့ပဲနေရင်း အချိန်ကုန်သွားကြတာ၊ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ စားရင်း သောက်ရင်း၊ ကာမဂုဏ်ခံစားရင်း အဲဒီ ကာမဂုဏ်တွေအတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်းနဲ့ပဲ ဘဝမှာ အချိန်တွေ ကုန်သွားကြတာ များပါတယ်။ ဘဝနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ လေးလေးနက်နက် နားလည် မသွားကြဘူး။ လေးလေးနက်နက် ဘဝကို လေ့လာ စူးစမ်းရကောင်းမှန်းလည်း မသိကြဘူး။

ဆိုခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ အမေးစကားဟာလည်း လူသတ္တဝါတွေကို ဘဝမှာ လေးလေးနက်နက်နဲ့ နေတတ်အောင် ကူညီပေးတဲ့စကား ဖြစ်တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘဲ ဘဝကို လေးလေးနက်နက်နေရင် အနေရ မလွယ်တော့ဘူး၊ အနေရ ခက် သွားပြီ။

လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှိတယ်ပဲ ထင်နေကြတာ။ ဒီလို ထင်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် စွဲလန်းလိုက်ကြတာမှ ကိုယ့်ကိုများ လာပြီး

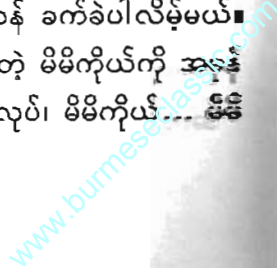
အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

တစ်ပါးသူတွေက ထိပါးစော်ကားမယ်ဆိုရင် အသေခံပြီး တောင် တိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်တာပဲ။

ငါဆိုတဲ့ ငါ့ဘဝ ငါ့ကိုယ်ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ထင်နေတော့ ငါပျော်တယ်၊ ငါစိတ်ညစ်တယ်၊ ငါတော်တယ်၊ ငါညံ့တယ်၊ ငါမှာ ဗုဒ္ဓကွေ့၊ ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်ရပါမို့လား ဆိုပြီးလည်း ဒေါသ ဆွေ ဖြစ်တယ်။ ငါ့ကို စော်ကားရကောင်းလား၊ သိစေမယ်ဆိုပြီး ရန်ငြိုးတွေထားတယ်။ ငါချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာရမယ်ဆိုတဲ့ ဆလာဘတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါဆိုတဲ့ ငါ့ဘဝ ဆိုတဲ့ မိမိကိုယ်ဆိုတဲ့အရာ ရှိတယ်လို့ ထင်နေရာကနေ ဖြစ်ပေါ် လာတာ ချည်းပဲ။

ဂေါတမဗုဒ္ဓက ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင်တွေကို အဲဒီ ငါဆိုတဲ့ မိမိ ကိုယ်ဆိုတဲ့အရာဟာ ရှိသလားဆိုတာ ရှာ...လို့ ပြောတာပဲ။ ရှာဖွေ နည်းကိုလည်း ဂေါတမဗုဒ္ဓက အကျယ်တစ်ဝင့် ဟောပြောခဲ့တယ်။

ဗုဒ္ဓဝါဒ အလိုကတော့ သတိ၊ ဝီရိယ၊ သမာဓိ ညီညွတ်လို့ ရှိရင် “ခဏိက သမာဓိ” လို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ရဲ့ စွမ်းအင်ကို ရတယ်။ ဒီစိတ်စွမ်းအင်နဲ့ မိမိကိုယ်ဆိုတဲ့ ငါဆိုတဲ့၊ အတ္တဆိုတဲ့ အရာကို ရှာကြည့်တဲ့အခါ... ရှေ့မှာပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ ရုပ်က ခဏပေါင်း တူငွေ ငါးထောင်မက၊ နာမ်က ခဏပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းမက ပြောင်း နေတဲ့အစဉ်ကြီးထဲမှာ ငါ့ကိုယ်၊ မိမိကိုယ်၊ ငါ၊ အတ္တဆိုတာ လုံးဝရှိတဲ့ အရာမဟုတ်ကြောင်း၊ မရှိတရားသာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း သိမြင်တယ်။ ဒီလိုသိမြင်ဖို့အတွက် ‘ခဏိကသမာဓိ’ စွမ်းအင်အလုံ အလောက်ရအောင် လုပ်ရတာဟာ အင်မတန် ခက်ခဲပါလိမ့်မယ်။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ အမှန်တကယ်မရှိတဲ့ မိမိကိုယ်ကို အမှန် တကယ် မရှိဘူးလို့ သိအောင်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်၊ မိမိကိုယ်... မိမိ

နန္ဒာသိန်းထံ

အတ္တ... ငါဆိုတာ အမှန်တရားမဟုတ်ဘူးလို့ သိအောင်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ ခက်ခဲပါလိမ့်မယ်၊ နောက်တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ မရှိတာကို မရှိမှန်းသိအောင် မဟုတ်တာကို မဟုတ်မှန်းသိအောင် လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ ခက်ခဲပါလိမ့်မယ်။ သီရိလင်္ကာက မဟာသီဝိ ဆိုတဲ့ မထေရ်ကြီးဟာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်ကြာအောင် မိမိ ကိုယ်ကို ရှာတဲ့အလုပ် လုပ်ခဲ့ရတယ်။

အမှန်တရားကို ရှာလို့မတွေ့တဲ့ အနောက်တိုင်းက ဒဿန အတွေးအခေါ်တွေကို သရော်တာရှိသေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ “ဒဿနရဲ့ အလုပ်ကဘာလဲဆိုရင် ညသန်းခေါင် အမှောင်ထုပြည့် နေတဲ့ အခန်းထဲမှာမရှိတဲ့ ကြောင်နက်ကို ရှာဖွေတာ”တဲ့ မရှိတဲ့ ကြောင်ကို ရှာသလိုပဲ။ မရှိတဲ့ အမှန်တရားကို ရှာတဲ့အလုပ်ဟာ ဒဿနရဲ့ အလုပ် Function ဖြစ်တယ်လို့ သရော်တဲ့ သဘောပါပဲ။ အရှေ့တိုင်း ဒဿနအချို့ရဲ့ အလိုကတော့ မရှိတာကို တကယ်မရှိ မှန်း သိအောင် ရှာရတယ်။ ဒါဟာ ဒဿနရဲ့အလုပ်ပါပဲ။

သူမရှိ၊ ငါမရှိ၊ မိမိကိုယ်ဆိုတာ မရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုတာ မရှိ... ဒီလို မရှိတာကို မရှိပါလားလို့ သိအောင်လုပ်တာဟာ ဒဿနရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ အရှေ့နဲ့ အနောက် ဒဿနမှာ သုံးတဲ့နည်းချင်းကတော့ ကွာခြားမှာပဲ။ ဗုဒ္ဓဒဿနမှာတော့ စောစော က ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း လုံလောက်တဲ့ ခဏိကသမာဓိရအောင် မူလ မဂ္ဂင်၊ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်တွေအရ အားထုတ်ကျင့်ဆောင်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ရှာဖွေကြည့်တာပဲ။

မိမိကိုယ်ဆိုတာ အတ္တဆိုတာ၊ ငါဆိုတာ မရှိဘူးလို့ အမှန် အကန်မြင်ရင် ဘဝမှာ ဘာမှအရေးကြီးတာရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး။

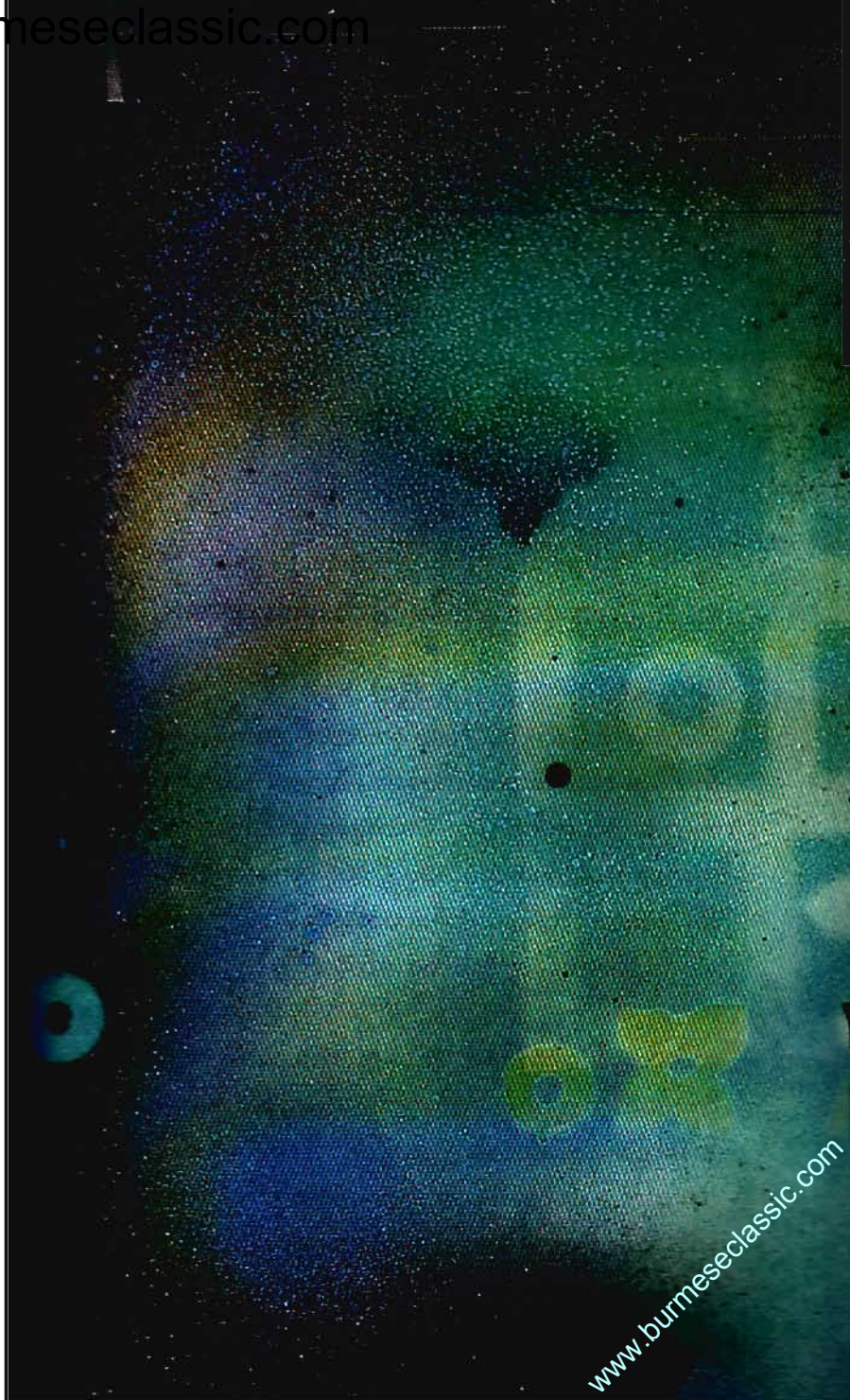
အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ဘာမှ အရေးကြီးတာ မရှိတဲ့သူဟာ လောကမှာ အေးဆေးတည် ကြည်စွာနဲ့ နေနိုင်သူပါပဲ။

ဒီအချက်ကို ထောက်ပြီးပြောရရင်တော့ ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားဟာ သံသရာမှာ တွေ့နိုင်တဲ့ ဘေးရန်အန္တရာယ်ဟူသမျှက လွတ်မြောက်ပြီး ဘဝမှာအေးချမ်းစွာ နေနိုင်သူဖြစ်အောင် လူသတ္တဝါ တွေကို ကူညီသူဖြစ်တယ်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။

[အင်တာဗျူးကုန်နယ်၊ အမှတ် ၁၅၂၊ ၁၅၃၊ ၁၃-၁၁-၂၀၀၂]
[ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၃]
[Perfect မဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၀]

အသွားခက်အောင် ဖန်တီးကြသူများ

(၁)

လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က မှာထားတဲ့ စာအုပ်တွေကိုပေးဖို့ ဆရာအိမ်
ကို ရောက်ပါတယ်။ ဆရာအိမ်ကိုရောက်တော့ ဆရာက ဧည့်သည်
နှစ်ဦးနဲ့ စကားလက်ဆုံကျနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာက
မိတ်ခေါ်တဲ့အတွက် စကားပိုင်းကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဆရာက
ဧည့်သည်များနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ မိတ်ဆက်ပေးပြီးတဲ့
အခါမှာ ဆရာက သူ့ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ကောက်ပါတယ်။
ဆရာက...

“အဲဒီဝတ္ထုတိုလေးကို လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က
ဖတ်ဖူးတယ်၊ ကြိုက်ခဲ့တယ်၊ မကြာခင်က အဲဒီဝတ္ထုတိုကလေးကို
ပြန်ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ပိုတောင် ကြိုက်သွားမိတယ်”။ လို့ ပြောနေပါ
တယ်။ ဆရာပြန်ကောက်တဲ့ စကားထဲက ပိုတောင်ကြိုက်သွားပါ
တယ်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုဟာ ဘယ်ဝတ္ထုတိုပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော်က

နန္ဒာသိန်းခဲ

တွေးပါတယ်။ ဆရာစကား ဆက်နားထောင်တော့မှ ပိုကြိုက်သွား
တယ်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုက ပြင်သစ်စာရေးဆရာ မော်ပါဆွန်း (Guy
De Maupassant) ရဲ့ The Diamond Necklace ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတို
ဖြစ်မှန်း သိပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ဆရာက ဆက်ပြီးတော့

“ဒီဝတ္ထုတိုကလေးက ၁၉၂၆ ခုနှစ်က ထုတ်တဲ့ Great Short
Stories of the World စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခံရတယ်။
အဲဒီနှစ်ဝန်းကျင်လောက်မှာပဲ ပညာရှင်တွေ ညှိနှိုင်းရွေးပြီး ထုတ်တဲ့
အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတို တစ်ထောင်ထဲမှာလည်း ဒီဝတ္ထုတိုကလေး
ပါဝင်ခဲ့တာပဲ။ အပြောင်မြောက်ဆုံး ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှု
ထဲမှာလည်း ဒီဝတ္ထုတို ပါတာပဲ။ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ ဆိုပြီး
ထုတ်တော့လည်း ဒီဝတ္ထုပါတာပဲ။ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတို စုစည်း
ထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေကို ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ဒီဝတ္ထုတိုပါနေ
တာတွေ့ရတာပဲ။ ဒီဝတ္ထုတိုလိုပါပဲ တခြားဝတ္ထုတိုတွေမှာလည်း
မမျှော်လင့်တဲ့ အဆုံးသတ်ကလေးတွေနဲ့ ရေးဖွဲ့တာတွေရှိတယ်။
ဒါပေမယ့်... ဒီဝတ္ထုတိုကျမှ ဘာကြောင့်လူတွေပိုနှစ်သက်ကြတာလဲ၊
ဒါကို ကျွန်တော်လဲ စဉ်းစားကြည့်နေတယ်” လို့ ဆရာက ပြောနေ
တယ်။

အဲဒီနောက် ဆရာက သူ့နည်းသည်နှစ်ဦးကို ဒီဝတ္ထုတို
အကြောင်း အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပါတယ်။

(၂)

ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးရှိတယ်။ အဲဒီမိန်းမပျို
ကလေးဟာ ရုပ်ရေအဆင်း လှပတင့်တယ်ခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံပေမယ့်
ကံမကောင်း၊ အကြောင်းမလှတဲ့အတွက် လူ့အောက်တန်းလွှာအသိုင်း
အဝန်းထဲမှာ လူဖြစ်လာရသူကလေးဖြစ်တယ်။ ရုပ်ရည်တင့်တယ်သူ

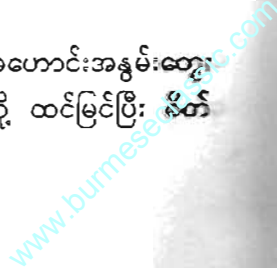
အနေခက်အောင် ကျညီကြသူများ

ကလေးဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ စည်းစိမ်ရှင် အထက်တန်းစားဘဝကို
ရောက်နိုင်သူလို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။

ဒီမိန်းကလေးဟာ လူကုံထံ အထက်တန်းစားတွေရဲ့ နေ
ပုံ ထိုင်ပုံ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို အင်မတန်နှစ်သက်တယ်။ အထင်
ကြီးတယ်။ လူကုံထံ အထက်တန်းစားတွေနေထိုင်တဲ့ အိမ်ကြီးတွေ
ထဲက အဆင်အပြင် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားတာတွေကိုလည်း အင်
မတန် အထင်ကြီးတယ်။ အဲဒီအပြင်အဆင် အမွမ်းအမံတွေ၊ ခမ်း
နားထည်ဝါတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေနဲ့ နေလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်
ဗျား ကောင်းလိုက်လေမလဲလို့ ဒီမိန်းကလေးက ပြင်းပြင်းပြပြ
ဆောင့်တတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးခမျာ ဂုဏ်သရေကလည်း
ခရီး ဓနဥစ္စာကလည်းမရှိ၊ လူကုံထံ ဆိုသူတွေနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ကလည်း
မရခဲ့တော့ အထက်တန်းစားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျဖို့ဆိုတာကို မမျှော်
လင့်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့... သာမန်စာရေးကလေး
တစ်ယောက်နဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။

အထက်တန်းစားဘဝ မရောက်ရတော့တဲ့ ဒီမိန်းကလေးဟာ
သူ့ရောက်ရှိနေတဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို အကြီးအကျယ် မကျေ
နေပ်တွေဖြစ်တယ်။ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်တယ်။ မယ်သီလရှင်ကျောင်း
မှာ နေခဲ့တုန်းက သူ့မှာ ခင်မင်တဲ့သူငယ်ချင်းမ တစ်ယောက်ရှိ
တယ်။ ဒီသူငယ်ချင်းမက အခုအခါမှာ သိပ်ကို ချမ်းသာနေတယ်။
သူ့အိမ်ကို သွားမလည်ရဲတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ သွားလည်
တဲ့အခါ သူ့သူငယ်ချင်းမရဲ့အိမ်က ခမ်းနားထည်ဝါမှုတွေကို မြင်
ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် သူ့ဘဝရဲ့နံ့ချာမှုတွေက ပိုပြီးပေါ်လွင်လာ
တယ်။

သူ့ဝန်းကျင်မှာ မြင်ရသမျှတွေဟာ အဟောင်းအနွမ်းတွေ၊
စုတ်ကျက်သရေမရှိတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေလို့ ထင်မြင်ပြီး နိတ်

နန္ဒာသိန်းစံ

မသက်မသာ ဖြစ်တယ်။ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်း သူ့ဌေးမဆီ အလည်မသွားဝံ့အောင် ဖြစ်နေတယ်။

လူကုတ်အထက်တန်းစားဘဝကို မရောက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ နာကျည်းစိတ်တွေနဲ့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့ နေလာခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ သူ့လင်ယောက်ျားက စာအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို ယူလာပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ့ကိုပေးတယ်။ စာအိတ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဧည့်ခံပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ ဝန်ကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးကတော်က ဖိတ်တဲ့ဖိတ်စာဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီဖိတ်စာကို မြင်ရရင် သူ့အမျိုးသမီး ဝမ်းသာမှာပဲလို့ ယောက်ျားဖြစ်သူက မျှော်လင့်နေတာ။ ဒါပေမယ့် သူ့အမျိုးသမီးက “ဒီဖိတ်စာကို ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ” လို့ မကြည်မသာနဲ့ မေးတယ်။ ဒီတော့ ယောက်ျားက “မင်း ဘယ်ပွဲလမ်းမှ မသွားဘဲနေနေတာဆိုတော့ ခုလို မင်းပွဲစိုးပွဲမျိုးကို သွားများသွားချင်သလား” လို့ ပြောတယ်။ ဒါကို အမျိုးသမီးက “ဒီလိုပွဲမျိုးကို ကျွန်မက ဘယ်အဝတ်အစားနဲ့ သွားရမှာလဲ” လို့ ပြောတယ်။ ယောက်ျားက “ဟိုတုန်းက အဝတ်အစားတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအဝတ်အစားနဲ့သွားလဲ တော်ရောပေါ့” လို့ အလိုက်မသိဘဲ ပြောနေတယ်။ ဒီလိုလည်းပြောရော အမျိုးသမီးက ချုံးပွဲချပြီး ငိုပါလေရော။ မင်းပွဲစိုးပွဲနဲ့ လိုက်လျောတဲ့ အဝတ်အစားမျိုး မရှိလို့ ငိုမှန်းကို ယောက်ျားဖြစ်သူက ခုမှပဲ သဘောပေါက်တယ်။

ဒါကြောင့် ယောက်ျားဖြစ်သူက ငှက်ပစ်သေနတ်တစ်လက် ဝယ်မယ်ဆိုပြီး စုထားတဲ့ငွေနဲ့ သူ့အမျိုးသမီးကို အဝတ်အစားချုပ်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။

အနေခက်အောင်

ပွဲတက်ဖို့ ရက်နီးလာပြီ။ အဝတ်အစားသစ်လည်း ချုပ်ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးဟာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ယောက်ျားက ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးတယ်။ “အကြောင်းကတော့ အဝတ်အစားတွေ ချုပ်ပြီးပြီ ဒါပေမယ့် လက်ဝတ်လက်စား အဆင်အယင် လိုနေတဲ့အချက်ပဲ” ဟုတ်တာပေါ့ အဝတ်အစားပြီးရင် လက်ဝတ်လက်စား အဆင်တန်ဆာ ဆိုတာကလည်း လိုသေးတာပေါ့။ အဝတ်အစားအတွက် ရှိသမျှငွေ ကုန်ပြီဆိုတော့ အဆင်တန်ဆာအတွက် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။

ယောက်ျားက သူ့မိန်းမရဲ့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း သူ့ဌေးမဆီသွားပြီး အဆင်တန်ဆာအတွက် အကူအညီတောင်းပါလားလို့ အကြံပေးတယ်။ ဒီအကြံပြုချက်ကို အမျိုးသမီးဖြစ်သူက သဘောတူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့သူငယ်ချင်း သူ့ဌေးမဆီကို သွားတယ်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူငယ်ချင်းမက ဘီရိုကြီးကို ဖွင့်ပြီး သေတ္တာကို ထုတ်ယူလာတယ်။ ဒီလိုထုတ်ယူလာပြီးတော့ ကြိုက်တာကို ရွေးသာယူပေတော့ဆိုပြီး ရတနာဆွတ္တာကို ဖွင့်ပြပေးလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးဟာ တစ်ခုပြီး တစ်ခုယူပြီး မှန်ရှေ့မှာ ဆင်ယင်ရင်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချွတ်ထိုက် လဲလိုက်။ နောက်တစ်မျိုးကို ဆင်ယင်ကြည့်လိုက်နဲ့ ဘယ်ဟာ ဘာမျိုး ရှေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ စိန်လည်ဆွဲကုံးကို အကြိုက်ဆုံး၊ သူ့နဲ့အလိုက်ဆုံးလို့ ယူဆပြီး ရွေးယူလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်း သူ့ဌေးမကို သူ့ရွေးတဲ့ လည်ဆွဲကုံးကို ငှားပါလို့ ပြောတယ်။ သူငယ်ချင်းသူ့ဌေးမကလည်း ရက်ရောပျူငှာစွာနဲ့ပဲ ငှားလိုက်ပါတယ်။

နန္ဒာသိန်းဇံ

ပွဲတက်ရမည့်ရက်ကို ရောက်ပါပြီ။ အမျိုးသမီးဟာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ပွဲတက်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ ဒီအမျိုးသမီးအတွက် အောင်ပွဲသဘင်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ အဲဒီမင်းပွဲစိုးပွဲကပွဲမှာ သူဟာ အားလုံးထက် အရေးပေးဂရုစိုက်ခံရတဲ့ ပွဲဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဒီပွဲမှာ သူဟာ အလှဆုံး၊ အယဉ်ဆုံး၊ အဝတ်အစားအချိုးအကျဆုံးနဲ့ သူ့ရဲ့ ပြုံးရွှင်နေတဲ့ မျက်နှာကလေးဟာ အများအတွက် ဆွဲဆောင်မှု အရှိဆုံးလို့ အသတ်မှတ်ခံရတယ်ဆိုတော့ အမျိုးသမီးဟာ ပျော်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ အတိုင်းမသိပဲပေါ့။

တွေ့သမျှယောက်ျားတွေက သူ့နာမည်ကို မေးမေးပြီး မိတ်ဆက်ကြတာကိုလည်း သူက နှစ်သက်ပျော်ရွှင်နေတယ်။ အရာရှိကြီးငယ်တွေကလည်း သူနဲ့တွဲပြီး ကချင်ကြတယ်။ ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင်က သူ့ကို တင့်တယ်သူကလေးအဖြစ် ချီးမွမ်းစကားဆိုတယ်။ လူတကာရဲ့ ချီးမွမ်းဩဘာတွေရဲ့ကြားမှာ ဝမ်းအသာကြီး သာနေတဲ့ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ခန်းမပတ်လည်ကို လှည့်ပြီး ကတော့တာပဲ။ ချီးမွမ်းခံရခြင်းဆိုတာ မိန်းမတွေ မက်မောတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

အရေးတယူ အလုပ်ခံစရာမရှိတဲ့ လင်ယောက်ျားကတော့ ချောင်ကျကျ တစ်နေရာမှာ သွားနေပြီး အိပ်ငိုက်နေတယ်။

ပွဲပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ယောက်ျားဖြစ်သူက သူ့အမျိုးသမီး ခြံဖို့အတွက် သူနဲ့အတူတူ ပါလာတဲ့ခြံစောင်ကို သူ့အမျိုးသမီးကိုယ်ပေါ်ကို လွှမ်းခြံပေးတယ်။ အခုအခါမှာတော့ ဒီခြံစောင်က နံ့ချာနေတယ်။ အဖိုးတန်သားမွေးအင်္ကျီတွေ ဝတ်ဆင်နေကြတဲ့ ချမ်းသာသူ မိန်းမတွေ မြင်မှာစိုးတဲ့အတွက် လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ မြန်မြန်ပဲ အဆောက်အအုံထဲက ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ငှားစီးစရာ ယာဉ်ရထား ရှိလေမလားလို့ ရှာကြတယ်။ မတွေ့တာ

အနေခက်အောင် ကုညီကြသူများ

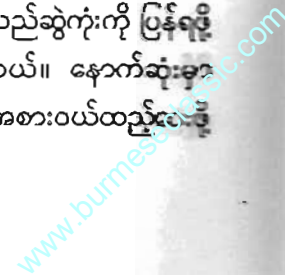
နဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ရထားခပ်စုတ်စုတ် တစ်စီးကို ငှားပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ကြတယ်။

အမျိုးသမီးဟာ အဝတ်မလဲခင် သူ့ရဲ့ အလှအပကို ထပ်မြင်ချင်တဲ့ သဘောနဲ့ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်တယ်။ ဒီလိုရပ်ပြီး ပခုံးပေါ်မှာ လွှမ်းထားတဲ့ ခြံစောင်ကို ဖယ်လိုက်တယ်။ ဖယ်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့နှုတ်က “ဟိုက်” ခနဲ အသံထွက်သွားတယ် သူ့လည်တိုင်မှာ စိန်လည်ဆွဲကုံး မရှိတော့ဘူး။

သူ့ယောက်ျားက ဘာဖြစ်တာလဲလို့ လှမ်းမေးတယ်။ စိန်လည်ဆွဲကုံး မရှိတော့တဲ့အကြောင်းပြောတော့ ယောက်ျားဖြစ်သူဟာ စိုးရိမ်စွာနဲ့ သူ့ဆီရောက်လာတယ်။ နှစ်ယောက်သား စိန်လည်ဆွဲကိုရှာကြတယ်။ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက သူတို့လာခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်ပြီးရှာကြည့်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်။

မနက်ခုနစ်နာရီထိုးလောက်မှ ယောက်ျားဟာ ပြန်လာတယ်။ တွေ့လည်း မတွေ့ပါဘူး။ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဆက်ပြီးလုပ်ရတာတွေ တော့ လည်ဆွဲပျောက်မှုကို ရဲကိုတိုင်ရတယ်။ သတင်းစာတွေမှာလည်း ပစ္စည်းပျောက်ကြောင်းကို ဆုငွေနဲ့တကွ ကြော်ငြာထည့်တယ်။ ရထားပိုင်ရှင်တွေဆီကိုလည်း သွားတယ်။ ပစ္စည်းပျောက်တဲ့ ခုံစမ်းတယ်။ ပစ္စည်းကို တွေ့လိမ့်မယ်ထင်တဲ့ နေရာတွေကိုသွားတယ်။ ညနေချမ်းရောက်တော့မှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တယ်။ အချည်းနှီး ပင်ပန်းပြီး ပြန်လာရတာပဲ။

တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ လည်ဆွဲကုံးကို ပြန်ရဖို့ ဆျော်လင့်ချက်တွေ ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ထင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ စိန်လည်ဆွဲကုံးကို အစားဝယ်ထည့်ပေးခဲ့

နန္ဒာသိန်း

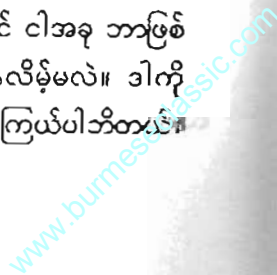
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ အမျိုးသမီး ငှားယူခဲ့တဲ့ စိန်လည်ဆွဲကုံးနဲ့တူတဲ့ လည်ဆွဲကုံးကိုရဖို့အတွက် ရတနာဆိုင်တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ပြောင်းပြီးရှာကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ရှာတာနဲ့ ဆင်တူတဲ့လည်ဆွဲကုံးကို ရတနာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားတွေ့တယ်။ ဆိုင်ရှင်ကို အဲဒီလည်ဆွဲကုံးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မရောင်းလိုက်ပါနဲ့ ဥရက်အတွင်း လာယူပါ့မယ်လို့ မှာခဲ့တယ်။ ဒီလိုမှာခဲ့ပြီးတော့ ဒီလည်ဆွဲကုံး ဝယ်ဖို့အတွက် ပြန်ပြီး ငွေရှာကြရပြန်တယ်။ ဟိုလူ့ဆီက တစ်ထောင်၊ ဒီလူ့ဆီက ငါးရာ၊ စသဖြင့်ချေးယူရတယ်။ အတိုးနဲ့ ငွေချေးစားသူတွေဆီကလည်း ချေးယူရတယ်။ လည်ဆွဲကုံးဝယ်ဖို့အတွက် ငွေမပြည့်မချင်း ရတဲ့နေရာကနေ ငွေချေးယူရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖရန့်ငွေ သုံးသောင်းခြောက်ထောင်ပေးပြီး လည်ဆွဲကုံးကို ဝယ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုဝယ်ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်း သူဌေးမဆီကို အမျိုးသမီးက သွားပြီးပေးတယ်။ ဒီလိုပေးရင်းနဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ... သူပြန်ပေးလိုက်တဲ့ လည်ဆွဲကုံးထည့်ထားတဲ့ဗူးကို သူ့သူငယ်ချင်း သူဌေးမ ဖွင့်ကြည့်မှာကိုစိုးရိမ်နေတယ်။ ဗူးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးတော့ တကယ်လို့များ အစားဝယ်ထည့်ထားတဲ့ လည်ဆွဲလို့ သိများသွားရင် ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးလိုက်လေမလဲ၊ သူ့ကို သူ့ခိုးလို့များ စွပ်စွဲလေမလားဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ အမျိုးသမီးဟာ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေတယ်။ ကြောင့်ကြမှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့သူငယ်ချင်း သူဌေးမက ဗူးကို ဖွင့်မကြည့်ပါဘူး၊ ဖွင့်မကြည့်ဘဲ ဗူးကိုပြန်သိမ်းလိုက်တော့မှပဲ ရင်ထိတ်တာတွေ ပျောက်သွားတယ်။

စိန်လည်ဆွဲကုံး ပြန်ပေးလိုက်ရလို့ စိတ်အေးသွားရပေမယ့် စိန်လည်ဆွဲကုံးက ထားချန်ခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေကတော့ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ သူ့လင်ယောက်ျားဆီမှာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

အနေခက်အောင်

တင်ရှိနေတဲ့ ကြွေးတွေကို လစဉ်ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့အတွက် လင်ယောက်ျား နှစ်ယောက်လုံး ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်နေကြရတယ်။ လက်အိမ်ကနေပြီးပြောင်း၊ အခန်းငှားပြီးနေရတယ်။ အိမ်ဖော်ကိုလည်း ထားနိုင်တော့ဘဲ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ရတယ်။ ဒီအခါမှာ အမျိုးသမီးအပေါ် အိမ်မှုကိစ္စတွေကပါ ပုံပြီးကျလာတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်တွေ လုပ်ရတဲ့အတွက် အမျိုးသမီးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦး အသွင်ဆောင်လာပြီး ဟိုတုန်းက လှပတင့်တယ်ခြင်းတွေဟာ ပျောက်ကွယ်စပြုကုန်ပြီ။

ယောက်ျားဖြစ်သူမှာလည်း ငွေရရေး၊ ကြွေးဆပ်နိုင်ရေးအတွက် အလုပ်ပိုတွေ လုပ်ရလို့ နားရတယ် မရှိဘူး။ ညနေဘက်မှာ ကုန်သည်ကြီးတွေဆီမှာ စာရင်းကိုင်ပေးတဲ့ အလုပ်တို့၊ ညရောက်ပြန်တော့လည်း အခကြေးငွေယူပြီး စာကူးတဲ့အလုပ်တို့ကို လုပ်ရတယ်။ လင်ယောက်ျားရော မိန်းမပါ နှစ်ယောက်လုံး ကြွေးဆပ်နိုင်ဖို့ ရုန်းကန်လိုက်ရတာ ဆယ်နှစ်တောင် ကြာသွားတယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေရဲ့ ဒဏ်ကြောင့် လှပချောမောခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အခုတော့ အရွယ်တွေကျ၊ နွဲ့နှောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာလည်း တုတ်ခိုင်မာကျောတဲ့အဖြစ်ကိုရောက်၊ ထက်ပေါင်းကြမ်းကြမ်းနဲ့ တကယ့်အလုပ်ကြမ်း မိန်းမကြီးလို ဖြစ်နေပြီ။ သူ့လင်ယောက်ျား ရုံးကိုသွားနေချိန်မှာ ပြတင်းပေါက်အနားမှာ ညီခါတစ်ရံထိုင်ရင်း... ဟို မင်းပွဲ ခိုးပွဲကအပြန်ညတုံးက စိန်လည်ဆွဲကုံး မပျောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင်... ဆိုတဲ့ အတွေးကို တွေးမိတတ်တယ်။ အဲဒီညကသာ စိန်လည်ဆွဲကုံး မပျောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါအခု ဘာဖြစ်နေမိသလဲ၊ ဘယ်အခြေအနေမျိုးကို ရောက်နေလိမ့်မလဲ။ ဒါကို ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။ ဘဝရဲ့ဖြစ်ရပ်တွေဟာ ဆန်းကြယ်ပါတယ်။

နန္ဒာသိန်းဇံ

ဘာမဟုတ်တဲ့ အရာတစ်ခုဟာ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကောင်းအောင် ဆိုးအောင် ပြောင်းပစ်နိုင်ပါလား... စသည်ဖြင့်တွေးမိနေတတ်တယ်။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဒီအမျိုးသမီးဟာ တစ်ပတ်လုံး ဘင်ပန်းခဲတဲ့အတွက် အနားယူတဲ့သဘောနဲ့ လမ်းလျှောက်နေတုန်းမှာ ကလေးငယ်တစ်ဦးကို လက်ဆွဲပြီးလျှောက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးကို မြင်တယ်။ ဒီမိန်းမက တစ်ခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ သူလည်ဆွဲကုံးငှားခဲတဲ့ သူငယ်ချင်း သူဌေးမပေါ့။ သူငယ်ချင်း သူဌေးမကတော့ အရွယ်တင်တုံး၊ လှပတင့်တယ်ပြီး နှစ်လိုဖွယ်လဲ ကောင်းတုန်းပါပဲ။ ဒီသူငယ်ချင်း သူဌေးမကို နှုတ်ဆက်ဖို့ သူ ချီတုန်ချတုန်ဖြစ်နေတယ်။ ငါ သူ့လည်ဆွဲကုံးကို ပြန်ပေးပြီးပြီပဲ။ ဒီအကြောင်းပြောလိုက်လို့လည်း ဘာမှ ကိစ္စမရှိလောက်ပါဘူးလို့ တွေးပြီး သူ့သူငယ်ချင်း သူဌေးမအနားကို သွားတယ်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ဘယ်သွားမလို့လဲလို့ မေးတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းမက သူ့ကို မမှတ်မိဘူးဖြစ်နေတယ်။

သူ့သူငယ်ချင်းမက သူ့ကို “ရှင်... လူများမှားနေသလား” လို့တောင် ပြန်ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ထုတ်ပြီးပြောလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ သူ့သူငယ်ချင်းက မှတ်မိသွားပြီးတော့ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်၊ မမှတ်မိလောက်အောင်ကို နင်က ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ” လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူက “အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ နင်နဲ့နောက်ဆုံးတွေ့ပြီးကတည်းက ရောက်လိုက်တဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ကြေကွဲစရာတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုပဲ၊ ဒါတွေဟာလည်း တကယ်တော့ နင့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ” လို့ဆိုတော့ သူ့သူငယ်ချင်းမက “ငါ့ကြောင့် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲ” လို့မေးတယ်။

အနေခက်အောင် တူညီကြသူများ

“ဟို မင်းပွဲစိုးပွဲတက်ဖို့ ငါ့ကိုနင် စိန်လည်ဆွဲကုံးငှားလိုက်တာ အမှတ်ရရဲ့လား”

“အမှတ်ရတယ်၊ ဒါဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီ လည်ဆွဲကုံးကိုငါ ဖျောက်ပစ်လိုက်တယ်” “ဘယ်လို ဖျောက်ပစ်တာလဲ၊ အဲဒီလည်ဆွဲကုံးကို နင် ငါ့ကိုပြန်ပေးသားပဲ”

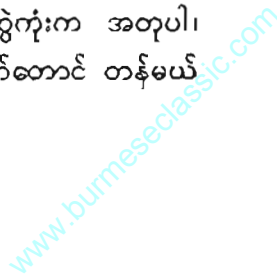
“ငါ့ကြောင့်ဖျောက်သွားတဲ့ လည်ဆွဲကုံးနဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့ တခြားလည်ဆွဲကုံးတစ်ခုကိုထည့်ပြီး ပြန်ပေးခဲ့တာ၊ ဒီလိုတူတဲ့ လည်ဆွဲကုံး ပြန်ထည့်ပေးရတဲ့အတွက် ငါ့မှာဆယ်နှစ်လုံးလုံး ဒုက္ခတွေ ခံခဲ့ရတယ်။ ငါတို့လို ဥစ္စာဓနအင်အားနည်းတဲ့ သူတွေအဖို့ ဆော့ ဒီလိုလည်ဆွဲကို ဝယ်နိုင်ဖို့ ငွေရှာဖွေရတာ အင်မတန်ဒုက္ခကြီးပါတယ်။ ခုတော့ ကိစ္စတွေက ပြီးပါပြီ။ ငါလည်း ဒီလိုနင့်ကို ပြန်ပေးနိုင်လို့ ကျေနပ်မိပါတယ်” လို့ ပြောပြလိုက်တဲ့အခါမှာ သူငယ်ချင်း သူဌေးမက...

“နေပါအုံး၊ နင်ပြောတာက... ငါ့စိန်လည်ဆွဲကုံးအစား တခြားစိန်လည်ဆွဲကုံး တစ်ခုကို အစားဝယ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် အစားဝယ်ထည့်လိုက်မှန်းကို နင် ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဝယ်ထည့်လိုက်တဲ့ စိန်လည်ဆွဲကုံးက မူလစိန်လည်ဆွဲကုံးနဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူနေတာကို”

ဒီစကားကိုကြားတော့ သူ့သူငယ်ချင်း သူဌေးမက သူ့လက်ဆွဲကုံးဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ရင်း စိတ်ထိခိုက်စွာနဲ့ ဘာပြောသလဲဆိုတော့...

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟယ်၊ ငါ့စိန်လည်ဆွဲကုံးက အတုပါ၊ အင်မဟုတ်ဘူး။ ဖရန့်ငွေ လေးငါးရာလောက်တောင် တန်မယ်ထင်ဘူး” တဲ့။

နန္ဒာသိန်းစံ

လည်ဆွဲကုံးကို အစစ်လိုထင်မှတ်ပြီး ဈေးကြီးပေးဝယ်ခဲ့ရလို့ ဆယ်နှစ်လောက် ကြွေးပတ်လည်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသမီး အဖို့လဲ အထက်ကစကားကို ကြားရရင်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်... လို့ အော်ပြီး ငိုချင်စိတ် ပေါက်သွားမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စာရေး ဆရာက ဒါတွေကို ဆက်မဖော်ပြဘဲ ကျွမ်းကျင်စွာနဲ့ သူဌေးမရဲ့ စကားနဲ့ပဲ ရုပ်ထားလိုက်တယ်။

(၃)

အတုကို အစစ်လို မြင်မိတဲ့အတွက် ရောက်လိုက်ရတဲ့ဒုက္ခ ဆင်းရဲတွေကို ချက်ချင်းမြင်သွားအောင် အဆုံးသတ်ပေးထားတဲ့ ဒီဝတ္ထုတိုကလေးကို ကျွန်တော်က သိပ်သဘောကျတာ အခုလို တစ်ဆင့် ပြန်ပြောတာကို နားထောင်ရတာ သိပ်အရသာပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မူရင်းအတိုင်း ဖတ်ကြည့်မှပဲ ဒီဝတ္ထုတိုကလေးရဲ့ အရသာကို အပြည့်ရနိုင်မှာပဲ။ မောပါးဆွန်းရဲ့ ဒီဝတ္ထုတို အဆုံးသတ် ပုံမျိုးကို အိုဟင်နရီရဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေမှာလည်း တွေ့ရတယ်။ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အဆုံးသတ်နဲ့ ဇာတ်သိမ်းပြတတ်တဲ့ အိုဟင်နရီ ရဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေဟာလည်း နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် မောပါးဆွန်းရဲ့ ဒီ“စိန်လည်ဆွဲကုံး” ဝတ္ထုတိုကလေးရဲ့ အဆုံး သတ်ပုံကိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အနှစ်သက်ဆုံး အဆုံးသတ် ပုံမျိုးဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

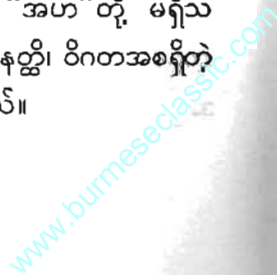
ပျောက်သွားတဲ့ စိန်လည်ဆွဲကုံးဟာ တကယ်တော့ စိန်အတု နဲ့လုပ်ထားတဲ့လည်ဆွဲဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်...လင်မယားနှစ်ယောက် လုံးဟာ အဲဒီပျောက်သွားတဲ့ လည်ဆွဲကို အတုမှန်း မသိကြဘူး။ အစစ်လိုပဲ ထင်တယ်။ ဒီအစစ်လည်ဆွဲနဲ့တူတဲ့ တခြားစိန်အစစ်နဲ့ လုပ်တဲ့ လည်ဆွဲကို အစားပြန်ထည့်ပေးဖို့ ငွေအများကြီးပေးဝယ်

အနေခက်အောင် ကျညီကြသူများ

ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုဝယ်ရလို့ ကြွေးတွေအများကြီး တင်သွားတယ်။ ဒီကြွေးတွေကျေအောင် ဆယ်နှစ်လုံးလုံး လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ဝင်ဝန်းဆင်းရဲလိုက်တာမှ ဘဝပျက်လုနီးပါးအထိပါပဲ။

အတုကိုအစစ်ထင်ပြီး ပင်ပန်းကြရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဗုထုဉာဏ်လူသတ္တဝါတွေနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့စကား၊ ကျွန်တော်တို့ပုထုဉာဏ် ဆွဲရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ညွှန်းဆိုရာ ရောက်နေတဲ့အဆိုမဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာတွေဟာ အစဉ်အမြဲ ခဏမလပ် ဒရစပ် ပြောင်းလဲနေတယ်။ မျက်တောင်တစ်စိတ် လျှပ် တစ်ပြက်ကလေးအတွင်းမှာပဲ ရုပ်က ခဏပေါင်း ကုဋေငါးထောင် ခဏ၊ နာမ်တရားက ခဏပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းမက၊ ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲနေတယ်ဆို မဟုတ်လား။ ဘယ်အရာမှ ရုပ်နေတယ် ခယ် မရှိဘူး။ မြဲနေတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အရာရာဟာ ဖြစ်ပျက်နေ တယ်၊ ပြောင်းလဲနေတယ်။ ဗုဒ္ဓစာပေတွေမှာ “သန္တတိ” ဆိုတဲ့ ပါဠိ စကားရှိတယ်။ မြန်မာလိုဆိုရင်တော့ ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ အစဉ် မပြတ်၊ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပျက်နေတာကို ဆိုလိုတယ်။ ရုပ်နာမ် တွေဟာ အလွန်လျှင်မြန်စွာနဲ့ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတယ်။ ရုပ်နာမ် တွေဟာ အဲဒီလို ဖြစ်ပျက်- ဖြစ်ပျက်- ဖြစ်ပျက်နဲ့ အကြားအလပ် မရှိအောင် ဆက်ဆက်ပြီး ဖြစ်နေတယ်။ အကြားအလပ်မရှိအောင်... လို့ ဆိုတဲ့အတွက် တကယ်ပဲ အကြားအလပ်မရှိဘူးလား မေးရင် တော့ အကြားအလပ်ရှိတယ်လို့ပဲ ဖြေရမယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ အကြားအလပ်ရှိမှ ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတာ ရှိမှာပဲကိုး၊ တကယ်အကြား အလပ် ရှိသလားဆိုတော့လည်း ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပျက် မှု အစဉ်မှာ အလွန်အလွန်ကို “ကြား”တို့ “အာ”တို့ မရှိသ သောက်ပဲလို့ ဆိုရမယ်။ ဒါကို ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာမှာ နတ္ထိ၊ ဝိဂတအစရှိတဲ့ ဝဋ္ဋာန်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ရှင်းထားတာတွေ ရှိတယ်။

နန္ဒာသိန်း

ဖြစ်ပျက်- ဖြစ်ပျက်- ဖြစ်ပျက်နဲ့ ရုပ်နာမ်တွေဟာ ကြားမရှိ လောက်အောင် ဆက်နွယ်လျက် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အတွက် ရုပ်နာမ်တွေ ဟာ တကယ်ရှိနေသလို တည်နေသလို ထင်မြင်နေရတယ်။ အခု မြင်ရတဲ့အရာဟာ ယခင်မြင်ရတဲ့အရာလို့ပဲ ထင်မှတ်အောက်မေ့ရ တယ်။ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်ကရပ်ပြီး မြစ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ မြစ်ရေတွေကို မြင်နေရတယ်။ ရေသန္တာန်တွေဟာ မပြတ်ဘဲ စီးသွားနေတဲ့အတွက် အခုမြင်နေရတဲ့ မြစ်ရေတွေဟာ ယခင်မြင်ရတဲ့ မြစ်ရေပဲဖြစ်တယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဂရိဒဿနသမား ကြီး ဟေရာကလိုက်တပ်စ်က “လူတစ်ဦးဟာ မြစ်တစ်မြစ်ထဲကို နှစ်ကြိမ် မဆင်းနိုင်ဘူး” A man cannot step into the same river twice. လို့ ပြောဘူးတယ်။ လူတစ်ဦးဟာ ဒီမြစ်ရေထဲကို ဆင်းကြည့်တယ်၊ ပထမတစ်ခါ၊ နောက် ဒုတိယအကြိမ် ဒီမြစ်ရေထဲ ကို ဆင်းပြန်တယ်။ ဒီလိုမြစ်ထဲဆင်းတဲ့လူဟာ ဒုတိယအကြိမ် မြစ်ရေထဲဆင်း တဲ့အခါမှာ... ဘယ်လိုထင်မိသလဲဆိုတော့... အခု ဒုတိယအကြိမ် ဆင်းတာဟာလဲ အခုန မြစ်ထဲက မြစ်ရေထဲကိုပဲ ဆင်းတာဖြစ်တယ်လို့ ထင်တယ်” တကယ်ကတော့ အခု ဒုတိယ အကြိမ်ဆင်းတဲ့ မြစ်ရေဟာ စောစောက... ပထမအကြိမ်ဆင်းတုန်း က မြစ်ရေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မြစ်ရေက စီးဆင်းသွားခဲ့ပြီ။ အခု ဒုတိယအကြိမ် ဆင်းတဲ့မြစ်ရေဟာ အထက်ဆီက နောက်ထပ် စီးဆင်းလာတဲ့ ရေသာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဟေရာကလိုက်တပ်စ်က လူတစ်ဦးဟာ မြစ်တစ် မြစ်ထဲမှာ နှစ်ခါမဆင်းနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာဖြစ်မယ်။ စဉ်းစားကြည့် ပေါ့ ရုပ်နာမ်တွေဟာ ခဏမလပ် ပြောင်းနေတဲ့အတွက် ဒုတိယ အကြိမ် မြစ်ရေထဲဆင်းတဲ့လူဟာ ပထမအကြိမ်က ဆင်းတဲ့လူမဟုတ်

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

တော့ဘူး၊ ဒုတိယအကြိမ်ဆင်းတဲ့ မြစ်ရေနဲ့ မြစ်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ လည်း ပထမအကြိမ်က မြစ်ရေနဲ့ မြစ်ကြီးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ၊ ဒီမြစ်ထဲကိုပဲ ဒီလူ ဒုတိယအကြိမ် ဆင်းပါတယ် လို့ ပြောလို့မရတော့ဘူး။

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း မနေ့က ဒီအဆောက် အအုံမှာ ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းဖွဲ့ ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဒီနေ့လဲ ကျွန်တော်တို့ပဲ ဒီအဆောက်အအုံမှာ စကားဝိုင်းဖွဲ့နေကြတယ်လို့ ဆင်ကြတယ်။ စင်စစ်ကတော့ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်ကြဘူးပေါ့။ စောစောက ကျွန်တော်တို့ဟာ ယခု ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်ကြဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတွေဟာ ခဏမလပ် ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတယ်ဆို ထာကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သာမန်အာရုံသိလောက်နဲ့က မမြင်မသိ နိုင်ကြဘူး။ ဒီလို မမြင်မသိတော့ မနေ့က ငါဟာလဲ ယခုငါအစစ် ပဲလို့ ထင်တယ်။ စောစောကလေးက ငါဟာလည်း အခု ငါအစစ် လို့ ထင်တယ်။ တကယ်က ရုပ်နာမ်တွေ ပြောင်းလဲသွားလိုက်ကြ တာ၊ တကယ်အစစ်မဟုတ်တဲ့ အဖြစ်တွေဆီ ပြောင်းသွားနေကြ တာ... တကယ့်ငါ... မူလငါ... အစစ်အမှန် ငါဆိုတာ ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့်...ပြောခဲ့ပါရော...ဒီလိုအစစ်မဟုတ်တော့ တဲ့အဖြစ်ကို ပြောင်းပြောင်းနေတာကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သာမန်အာရုံသိ လောက်နဲ့က မမြင် မသိနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ဗျာ... ကျွန်တော်စောစော က ပြောခဲ့တဲ့ လည်ဆွဲကုံးဇာတ်လမ်းထဲက လည်ဆွဲအတူကို အစစ် ထင်မှတ်ပြီး အစားထိုးဖို့ ကြိုးစားရင်း ပင်ပန်းကြသူနှစ်ဦးလိုပေါ့ ကျွန်တော်တို့ ပုထုဇဉ်တွေဟာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ် အစစ် ငါပဲလို့ထင်တယ်။ ငါတကယ်ရှိနေမှတော့ ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့

နန္ဒာသိန်း

တွေဟာလည်း တကယ်ရှိနေတော့တာပေါ့။ အဲဒီ ငါနဲ့ပတ်သက်
တာတွေ ဖောက်ပြန်ရင် ပျက်စီးရင် ပျောက်ဆုံးရင် ကျွန်တော်တို့
စိတ်သောကတွေ ရောက်နေအုံးမှာပဲ။ ပျက်စီးသွားတာတွေ၊ လက်
လွတ်လိုက်ရတာတွေ၊ မပိုင်ရတာတွေ၊ ပျောက်ဆုံးသွားတာတွေ
နေရာတွေမှာ အစားထိုးဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားရင်း ဘဝအမောတွေနဲ့
ကျွန်တော်တို့ ထွေးရှုပ်နေအုံးမှာပဲ။

(၄)

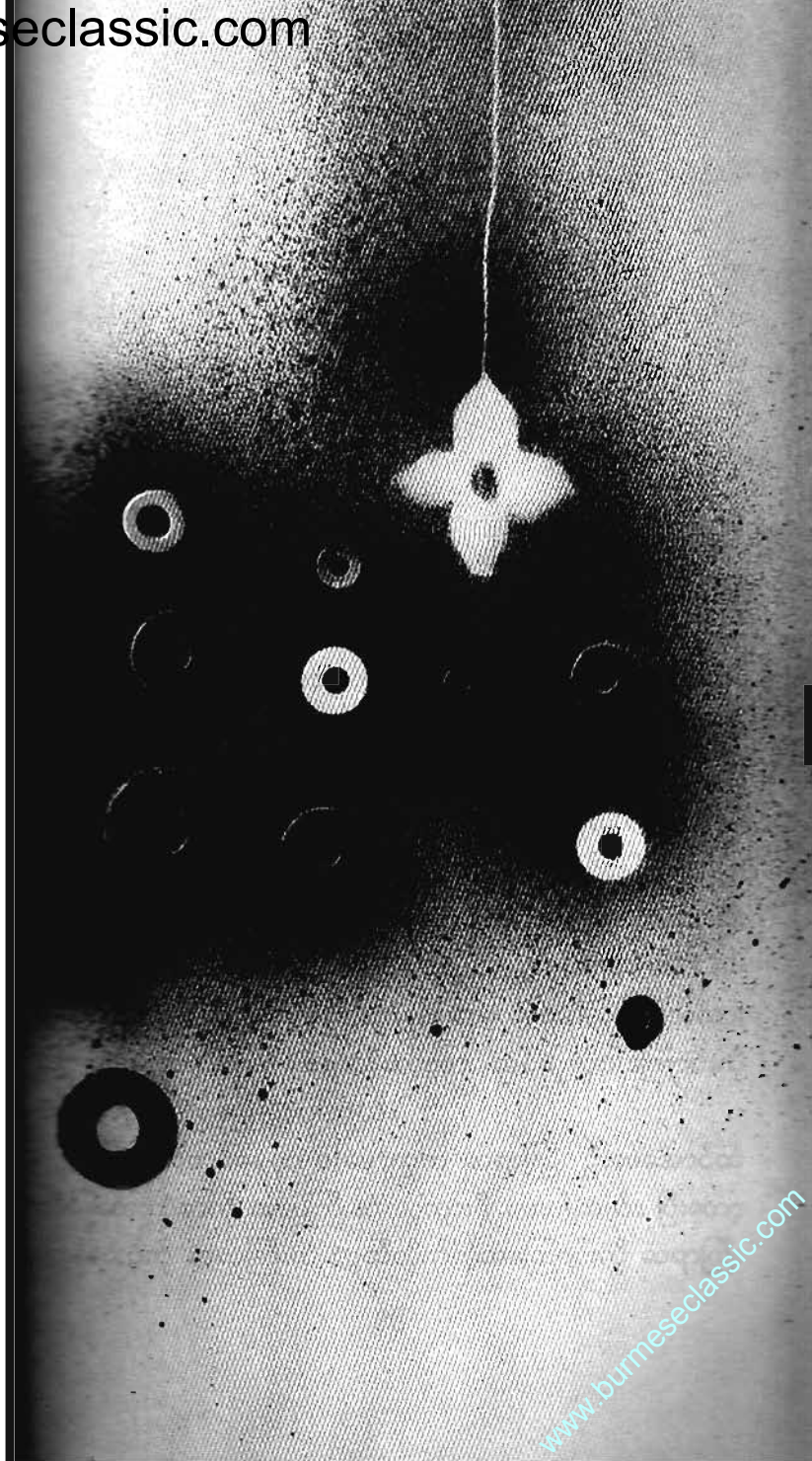
ဆရာစကားတွေက မဆုံးသေးပါ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ချိန်း
ဆိုထားတဲ့ အချိန်နီးကပ်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က အားနာစွာ
နဲ့ ဆရာနဲ့ဆရာစည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး သွားခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်
တောင်းရပါတယ်။ ဆရာအိမ်ကနေ ထွက်လာမှာ “ဘယ်ခြေလှမ်း
သောအခါ၌ ဖြစ်ပျက်ကြသည့် ရုပ်နာမ်တွေသည် ညာခြေလှမ်းသော
အခါ၌ ပါမလာကြကုန်၊ ချုပ်ပျက်ခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ ညာခြေလှမ်းသော
အခါ၌ ဖြစ်ပျက်ကြကုန်သော ရုပ်နာမ်တို့သည်လည်း ဘယ်ခြေလှမ်း
ပြန်သောအခါ၌ ပါမလာကြကုန်၊ ချုပ်ပျက်ခဲ့ကြပြီ” လို့ တရားနလုံး
သွင်းဖို့ မိန့်ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ အဆိုအမိန့်ကို အမှတ်ရ
လာပါတယ်။ ဟုတ်ပေမှာပေါ့ မျက်တောင်တစ်ခတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်
အတွင်းမှာ ခဏပေါင်းကုဋေငါးထောင်မက ရုပ်တွေက ဖြစ်ပျက်ကြ၊
နာမ်တရားတွေက ခဏပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းမက ဖြစ်ပျက်ကြ
တယ်ဆိုတော့ ဘယ်ခြေလှမ်းချိန်က ရုပ်နာမ်တွေ၊ ညာခြေလှမ်း
ချိန်မှာ ဘယ်လိုရှိနေတော့မှာလဲ၊ ပျက်ခဲ့ကုန်ပြီပေါ့။ ရှေးရှေး ရုပ်
နာမ်တွေ ချုပ်ပျောက်ချုပ်ပျောက်ပြီး နောက်နောက် ရုပ်နာမ်တွေ
ကဖြစ်၊ နောက်နောက် ရုပ်နာမ်တွေကလဲ ထပ်ထပ် ချုပ်ပျက်
ချုပ်ပျက် နေကြတော့ တစ်ခဏကလေးမျှ ဤရုပ်ဤနာမ်ကတော့

အနေခက်အောင်

အစစ်အမှန်ပါ တကယ့်အရာတွေပါ ~~ရှိ~~ ~~ထောင်ပြလို~~ ~~မရနိုင်ဘူး~~။
ထောက်ပြလိုက်တာနဲ့ ဖြစ်ပျက်မှုက ထပ်ကြပ်ပါလာပြီးတော့
အစစ်အမှန်အဖြစ်ကနေပြီး ပြောင်းသွားပြီ၊ လူသတ္တဝါတွေဟာ ...
ဆရာပြောသလို ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တကယ့် အစစ်အမှန် သဘာဝကို
သိနိုင်တော့ မစစ်မှန်တာတွေကို စစ်မှန် တယ်၊ မဟုတ်တာကိုပဲ
ဟုတ်တယ်ထင်မှတ်စွဲလန်းရင်း လူမှုပြဿနာတွေ ပေါင်းစုံဖြစ်နေ
ကြတာ မဟုတ်လား... လို့ တွေးတောလာခဲ့မိ ပါတယ်။ အစစ်နဲ့
အတု အသေအချာ မသိနိုင်သေးလို့ ထင်ပါရဲ့ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်
ညာခြေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘယ်ခြေကို အတုအစစ် ခွဲရင်း လမ်းမလျှောက်
တတ် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ အော်... မောပါဆွန်း ရဲ့ ဝတ္ထုတိုထဲက
မိန့်လည်ဆွဲကုံး ပျောက်ခဲ့သူနဲ့ ငါ့ဆရာက ငါ့ကို အလျှောက်ခက်
အောင် ဖန်တီးနေကြပါလားလို့လဲ ကျွန်တော်ကတွေး လာခဲ့ပါတယ်။

[perfect မဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၀၉]

တောင်ကြီးတွေနဲ့ တွေ့စေသား...

ဒဿနိကဗေဒ ဘာသာရပ်နဲ့ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ကျွန်တော် ဆက်တက်ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၆၉ ခု စာသင်နှစ် မဟာဝိဇ္ဇာ နောက် ဆုံးနှစ်အတန်း စဖွင့်လို့ တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ဒဿနိကဗေဒ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း(ယခုအငြိမ်းစား ပညာရေးဝန်ကြီး)က ကျွန်တော့်ကို သူ့ရုံးခန်းကိုခေါ်ပြီး ကမ္ဘာ့ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ် ညွှန်ကြားရေးဝန် ဆရာကြီး ဦးဖေအောင်ထံသွားပြီး သူ့ရဲ့ညွှန်ကြားမှုနဲ့ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု ဘာသာရပ် Buddhist Cul- ture ကို လေ့လာစေချင်တယ်၊ သွားပြီး လေ့လာသင်ယူလိုပါသလား သို့ မေးပါတယ်။ သွားရောက်လေ့လာ သင်ယူလိုပါကြောင်းကို ဝမ်းသာစွာနဲ့ ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ပါမောက္ခက ဆရာကြီး ဦးဖေအောင်ထံ သိပ်မူထားတဲ့စာကို ဆရာကြီးထံ ယူသွားဖို့ မေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးထံ လွှတ်လိုက်တဲ့အကြောင်းကို ဆရာကြီး

နန္ဒာသိန်း

ထံ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ နေ့လည် ၂နာရီအရောက် ဆရာကြီးဆီ သွားစေလိုကြောင်း ပြောပါတယ်။

ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ဆရာကြီး ဦးဖေအောင်ရဲ့ ရုံးခန်းရှိရာ ကမ္ဘာအေးကုန်းမြေဆီကို ကျွန်တော်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ရခြင်း အကြောင်းကတော့ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု ဘာသာရပ်ကို သင်ခွင့်ရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ခဲ့ရာ လိုဏ်ဂူတော်ကြီး၊ ပိဋကတ်တိုက်တော်၊ သာသနာ ၂၅၀၀ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာအေးစေတီတို့နဲ့ ငြိမ်းချမ်းခြင်းစုဝေးရာ ကမ္ဘာအေးကုန်းမြေကိုသွားရမှာဖြစ်လို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တကယ် ဝမ်းသာနေတာက အိပ်မေ့ချရာမှာ အလွန်တော်တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး ဦးဖေအောင်ကို တွေ့ရတော့မှာ ဖြစ်လို့ပါ။

ဆရာကြီးနဲ့ မတွေ့ခင် ကျွန်တော် ကြားဖူးနေတာတွေက ဆရာကြီးဟာ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အိန္ဒိယ ယောဂကျင့်စဉ်တွေကို လိုက်စားခဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သမထကျင့်စဉ်များကိုလည်း လေ့ကျင့်နေသူဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ စိတ္တဇဆေးရုံမှ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာနေဝင်းနဲ့ တွဲ၍ စိတ်ရောဂါသည်အချို့ကို အိပ်မေ့ချပြီး ကုသပေးသူ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ကာလက ဆရာကြီးဟာ လူငယ်ကလေးတစ်ဦးကို အိပ်မေ့ချတယ်၊ ဒီလိုအိပ်မေ့ချပြီး သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဗန်းတစ်ချပ်ကို တင်ထားတယ်။ အဲဒီဗန်းထဲကို ထည့်လိုက်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို ဘာပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အိပ်မေ့မိနေတဲ့ ကလေးငယ်က မှန်အောင် ပြောနိုင်ကြောင်းကို ပြသခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကြီး အိုင်အိုင်ပေါ်ထွန်းလာရေးအတွက်လဲ ဆရာကြီးက ကြိုးစားလုပ်ဆောင်နေကြောင်း၊ ဆရာကြီးဟာ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာတို့ရဲ့ ပါရမီ

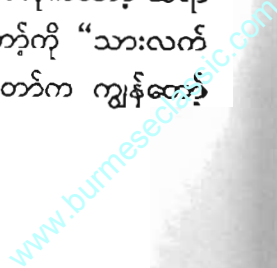
အနေခက်အောင် ကျညီကြသူများ

ခန်းတွေကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူ ဖြစ်ကြောင်းတွေကို ကြားဖူးထားပါတယ်။

ဆရာကြီးရုံးခန်းကို ရောက်တဲ့အခါ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ထံ သူ့ရှေ့တည့်တည့်က ခုံတွင် ထိုင်ရန်ညွှန်ပြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပါမောက္ခ ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်းထံမှ ယူလာခဲ့တဲ့စာကို ဆရာကြီးကို ပေးပါတယ်။ စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်ပြီးတဲ့နောက် ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု ဘာသာရပ်ကို သင်ပေးမည့် အစီအစဉ်အချို့ကို ပြောပြပါတယ်။

ဒီလိုပြောပြပြီးတဲ့အခါမှာ ဆရာကြီး ဦးဖေအောင်က ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်းနဲ့ “သားက... ဗုဒ္ဓဒေသနာတွေကို သေ့လာဖို့ တကယ် စိတ်ဝင်စားရဲ့လား” လို့ မေးပါတယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် အဖြေရ ခက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် တကယ်စိတ်ဝင်စားနေတာက ဆရာကြီးဆီမှာ အိပ်မေ့ချတဲ့ပညာကို သေ့လာဖို့ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေတာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ခြေဘဲ ငြိမ်နေမိပြီးမှ “ဗုဒ္ဓဒေသနာတွေကို ကြိုးစားပြီး ကျွန်တော် သေ့လာကြည့်ပါမယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပြန်ပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ ရိုးသားခြင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း၊ ကြင်နာတတ်ခြင်းတွေက ပေါ်လွင်နေတဲ့ အတွက် ဆရာကြီးရှေ့ ကျွန်တော်ထိုင်နေရတာမှာ သက်သက်သာသာ ရှိပါတယ်။

ခဏကြာတော့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို စားပွဲကြီးရဲ့ညာဘက်က ခုံကို ပြောင်းထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ ဒီလိုထိုင်လိုက်တော့ ဆရာကြီးနဲ့ နီးသွားပါတယ်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို “သားလက်ထဲ ခဏဖြန့်ပြစမ်း” လို့ ခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်

ညာဘက်လက် လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြီး ဆရာကြီးရှေ့ တိုးပေးတဲ့အခါ မှာ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံး ဖြန့်ဖို့ လက် သန်းကလေးနှစ်ခုကို ညီအောင်ကပ်ထားပြီး လက်ဝါးတွေကို ဖြန့် ထားဖို့ ခိုင်းပါတယ်။ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဆရာကြီးရှေ့ကို တိုးပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံးကို ဖြန့်ပြထားပေးပါတယ်။ ဆရာကြီးက ခဲထဲ ဖြင့် ကျွန်တော့် လက်ဝါးပြင် နေရာအချို့ကို ထောက်ပြီး ကြည့်ပေး တယ်။ ခဏကြာတော့ “ကဲ... ရပြီကွယ်”လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဆရာက လက္ခဏာ ပညာဟာ လူ့သဘော သဘာဝတွေကို လေ့လာချင်သူတွေအတွက် အထောက်အကူပေးနိုင် တဲ့ ပညာရပ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ပြောပါတယ်။ လူတစ်ဦးရဲ့ လက်ဝါး ပြင်တွေပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဲဒီ လူရဲ့ ဝိဇ္ဇာ အကျင့်စရိုက်၊ အဲဒီလူရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး၊ အဲဒီ လူရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား စတာတွေကို ယေဘုယျအားဖြင့် ခန့်မှန်း နားလည်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြနေပါတယ်။

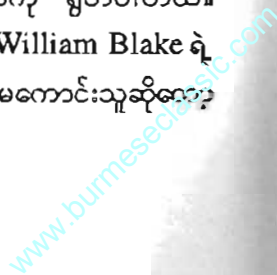
“လက်အနေအထား၊ လက်ဝါးပြင်ဖွဲ့စည်းမှု၊ လက်ဝါးပြင် ပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေကို ကြည့်ပြီး လူတစ်ဦးဟာ ရုပ်အား ဖြင့် ကျန်းမာရဲ့လား၊ စိတ်ကရော ကျန်းမာရဲ့လားဆိုတာကို ပြော နိုင်တယ်။ ရုပ်ကျန်းမာမှု၊ စိတ်ကျန်းမာမှု ရှိတဲ့လူဟာ ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုရဖို့ သေချာသလောက် ရှိတယ်။ ရုပ်ကျန်းမာသူ၊ စိတ် ကျန်းမာသူကို...ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းအောင်၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် အောင်၊ ပညာထက်မြက်အောင် ဖန်တီးပေးဖို့ လွယ်ကူတယ်။ လူဟာ ကိုယ်စိတ်ကျန်းမာမှုနဲ့ လူ့ဘဝကို ရောက်လာဖို့ ခဲယဉ်းတယ် ဆိုလိုတာက အဘက်ဘက်မှာ ကံကောင်းသူ၊ အဆင်ပြေသူအဖြစ် နဲ့ လူဖြစ်လာဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ဘယ်သူက

ပြောတာပေါ့ ဆိုတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လဲ အတတ်နင်းဆုံး ပြီးပြည့် ခဲ့အောင် လူဟာကြိုးစားရတာပဲ။ လူဟာ ကြိုးစားဖို့လိုတယ်။ ဘယ် လို ကြိုးစားရမယ် ဆိုတာတွေကို ပညာပေးဖို့၊ အထူးသဖြင့် သားတို့ လို လူငယ်တွေကို ပညာပေးဖို့၊ အားပေးဖို့ ဆရာတို့ ဗုဒ္ဓဝါဒ သဘောသနအဖွဲ့က ကြိုးစားနေတယ်”လို့ ဆရာကြီးက ပြောပြပါ တယ်။

အဲဒီနောက် ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို “သားမှာ တစ်နေ့ တစ်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိသလား” လို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြပါတယ်။ “တစ်ချို့ က ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး။ ရည်ရွယ်ချက် မရှိသူဟာ ဘဝမှာ ဆင်ခြင်ပေါ့ပဲ နေတတ်တယ်။ ဘာမှလဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ် မလာဘူး။ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ လျှောက်လှမ်းနေသူဟာ ပန်းတိုင် မရှိဘဲ ပြေးနေသူနဲ့ တူတယ်။ ပန်းတိုင်မရှိတော့ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်း မသိဘူးပေါ့”...။

“ပန်းတိုင် ဒါမှမဟုတ် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးရင် အခက်အခဲ တွေတလည်း များမှာပဲ။ ဒါသဘာဝပါပဲ။ အခက်အခဲ၊ အဟန့် အတား၊ အနှောင့်အယှက်၊ ဘေးရန်အန္တရာယ် စတာတွေနဲ့ ကြုံရ တဲ့ ဒုက္ခတွေ ရှိမှာပဲ။ အခက်အခဲတွေ၊ ဒုက္ခတရားတွေကို ရှောင် ခြင်းနေသူဟာ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မဖြစ်ဘူး။ သားကို ဆရာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြမယ်။ ယိုက်ဆို”လို့ ဆရာကြီးက ခိုင်းပါတယ်။

ဆရာကြီးက သံနေသံထားနှင့် ကဗျာကို ရွတ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးရွတ်တဲ့ ကဗျာက ဝီလျံဘလိတ် William Blake ရဲ့ ကဗျာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မှတ်ဉာဏ် မကောင်းသူဆိုတော့

နန္ဒာသိန်းစံ

ဆရာကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ ကဗျာကို လိုက်ရေးပါတယ်။ ကဗျာက...

Great Things are done when men and mountain meet;

This is not done by jostling in the street.

တောင်မြင့်ကြီးနဲ့ တွေ့တော့မှပဲ လူတွေမှာ ကြီးကျယ်တာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ လမ်းထဲက လူတွေကြား တိုးတော့သွားနေလို့ကတော့ ကြီးကျယ်တာတွေ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်... လို့ ဆိုလိုတယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါကို ဆရာကြီးက

“ဆိုလိုတာက လူဟာ အခက်အခဲနဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ အတားအဆီး အဟန့်အတားကြီးတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာ ဒီအဟန့်အတားတွေ၊ ခက်ခဲပေဆိုတဲ့ အရာတွေကို ကျော်လွှားနိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ဒီလိုကြိုးစားတော့ အောင်မြင်မှုတွေ ရလာတယ်။ အခက်အခဲတွေ တောင်ကြီးလို ကြီးလေ ကျော်လွှားနိုင်တဲ့အခါ အောင်မြင်မှုကလည်း ကြီးလေပဲ။ ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုဘဲ သာမန် နေနည်းမျိုးနဲ့နေ၊ နေသူတွေ နေ့စဉ်ဘဝက လူတွေကြား ဒီလိုပဲ သွားလိုက် ပြန်လိုက်၊ ရုံးဆင်းလိုက်၊ ရုံးတက်လိုက်လုပ်နေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ကြီးကျယ်တဲ့ အောင်မြင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာပဲ” လို့ ဆရာကြီးက ရှင်းပြပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မမှတ်နိုင်တော့တဲ့ နာမည်တွေနဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူ တွေအကြောင်းကိုလည်း ပြောနေပါသေးတယ်။

အဲဒီနောက် ဆရာကြီးက “ကြီးပွားရေးတွေ၊ တိုးတက်အောင် မြင်ရေးတွေ အတွက် ကြိုးစားဖို့ လိုတာတွေ ဆရာပြောခဲ့တယ်။ ဒီမှာ အလေးအနက်ထားဖို့ အချက်တစ်ခုက ဘယ်လိုကြီးပွားရေး

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

တိုးတက်ရေးတွေကို လုပ်လုပ် ကိုယ်ကျင့်သီလ ဖောက်ဖျက်တဲ့ အလုပ်မဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလ မပျက်ဘဲ ကြိုးစားမှုကို ထင်မြင်လိုတယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလဟာ အဆောက်အအုံတစ်ခုရဲ့ အခြေခံ အုတ်မြစ်နဲ့ တူတယ်။ အခြေခံ အုတ်မြစ်ခိုင်မှ အဆောက်အအုံ ဘာ တည်တဲ့နိုင်သလို ကိုယ်ကျင့်သီလပေါ်မှာ အခြေခံတဲ့ ကြိုးစားမှုက ရလာတဲ့ အောင်မြင်မှုဟာလည်း ခိုင်ခံ့မှာပဲ။

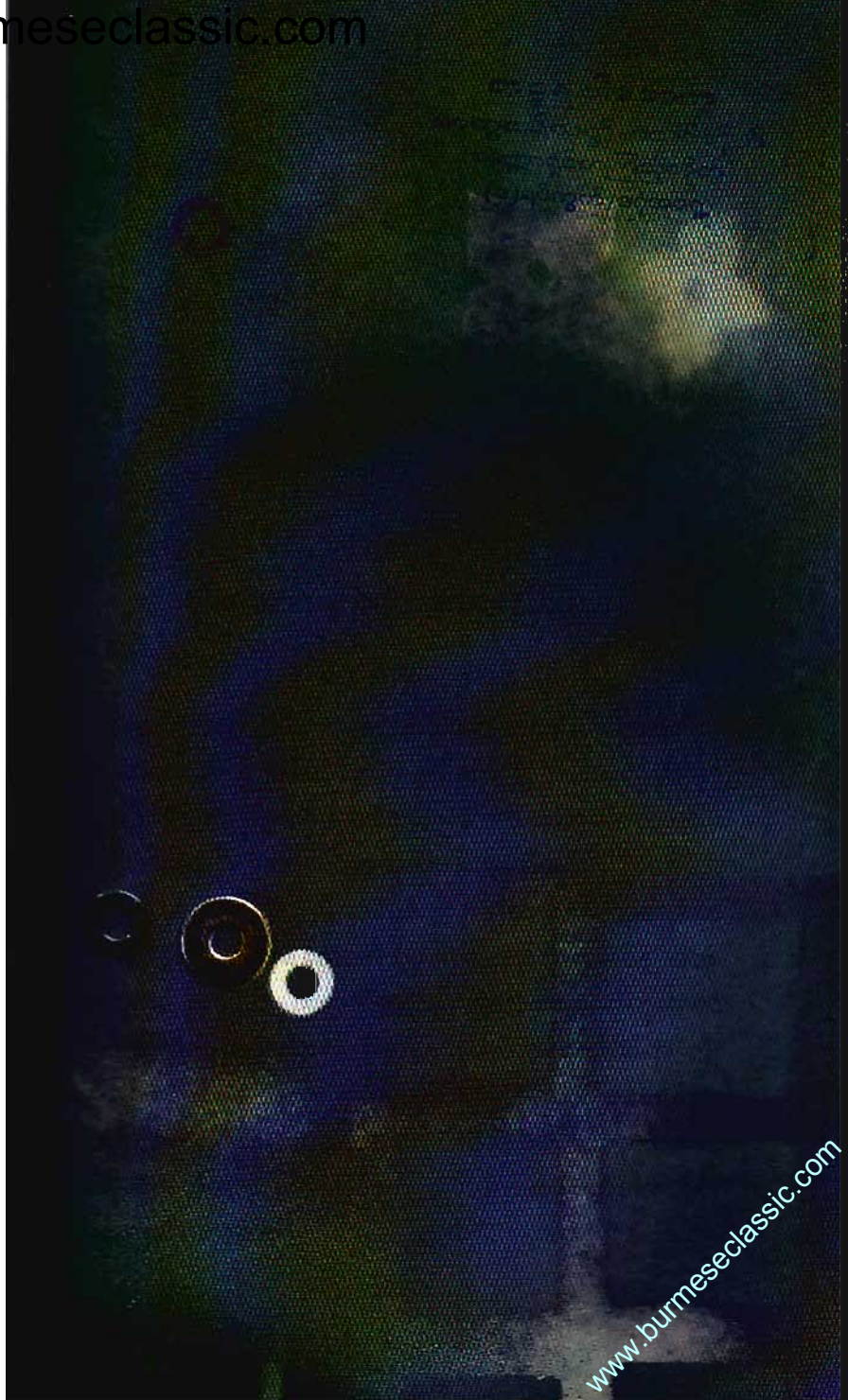
လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်မှာ ကိုယ်ကျင့်သီလ ခိုင်မြဲမှုအပေါ် အခြေမခံဘဲ တိုးတက်ကြီးပွားမှုတွေရအောင် ကြိုးစားသူတွေ များတာပြီဆိုရင်လဲ အဲဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ပြိုလဲဖို့ အလားအလာတွေ မရှိတော့ပါ။ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ယွင်းယိုလာတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ယွတ်စီးယိုယွင်းခြင်းဆီကို ဦးတည်နေမှာပဲ။ ဒီတော့... ဘယ်တော့မှ အကျင့်မပျက်နဲ့၊ ကိုယ်ကျင့်တရား စည်းမျဉ်းတွေကို မချိုးဖျက်နဲ့၊ ကိုယ်ကျင့်သီလကို အခြေခံပြီး ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားကို ဓမ္မေပါ” လို့ ဆရာကြီးက ပြောနေပါတယ်။

ဆရာကြီးပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်း ဩဝါ... ငါ့ဘဝကို ပြောင်းလဲစေမည့် သူတစ်ဦးကို ငါတွေ့နေရပြီလို့ ကျွန်တော်က ဆွေးနေခဲ့မိပါတယ်။ ဆရာကြီးကို အိပ်မေ့ချတတ်တဲ့ ဆရာကြီး အဖြစ်အနေနဲ့ တွေ့ဆုံချင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ဝင်စားမှုတွေဟာ အညည်း ပြောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၄၀ ဆီက
ဆရာကြီး ဦးဖေအောင်သို့ အမှတ်တရ။

[နာယံ မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၇-၁၀-၂၀၀၉]

စွမ်းဆောင်ချက်များ အောင်မြင်ဖို့...

(၁)

လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က စာပေစကားဝိုင်းမှာ ဟောပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သမိုင်းတစ်လျှောက် ဖြစ်ထွန်းခဲ့တဲ့ မြန်မာတို့ရဲ့ စာပေတွေမှာ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆိုအမိန့်တွေ လွမ်းမိုးနေတဲ့အကြောင်းကို ဟောပြောပါတယ်။ အထောက်အထား သာဓကတွေကိုလည်း ထုတ်ဆောင်ပြပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ဟောပြောလို့ ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါမှာ နားထောင်သူတွေ ဆဲက တစ်ဦးက... ဗုဒ္ဓရဲ့လောကီလူမှုရေးဆိုင်ရာ အဆိုအမိန့် အဆုံးအမတွေဟာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော်ပြီး နှစ်သုံးထောင်ဆီကိုတောင် ရောက်လာပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကနေ့ ခေတ်လူမှုရေးဆိုင်ရာ တိုးတက်အောင်မြင်မှုအတွက် စွမ်းဆောင်ရာမှာ အသုံးဝင်နိုင်သေးသလား၊ အကျိုးပြုနေနိုင်သေးသလား... လို့မေးပါတယ်။ အဲဒီအမေးတို့ကို မေးတဲ့သူကို ဟောပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အောက်ပါအတိုင်း ဟောပြောဖြေဆိုပါတယ်။

နန္ဒာသိန်းစံ

(၂)

အိန္ဒိယ ရှေးဟောင်းပုံပြင်တစ်ခုမှာ အင်မတန်ကြီးပွားတိုးတက် ချင်နေတဲ့ လူငယ်ကလေးတစ်ဦးက သူ့ဖခင်ကို “လောကမှာ အောင် မြင်ဖို့အတွက် အရေးကြီးဆုံးအချက်တစ်ခုကို ပုဒ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပြော ပြပါ” လို့ ခဏခဏ တောင်းဆိုနေတယ်။ ဖခင်ဖြစ်သူဟာ သူ့သား ငယ်တောင်းဆိုနေတာကို မဖြေရှင်းတတ်တာနဲ့ ပညာရှိဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးထံကိုခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သားငယ်က “လောက မှာ အောင်မြင်ဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး အချက်တစ်ခုကို အတိုဆုံး ပုဒ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြောနိုင်ပါသလား” လို့ မေးတယ်။ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ် က ပြောနိုင်တဲ့အကြောင်းပြောတော့... “ဒါဆိုရင် ဘာပါလဲ” လို့မေး တယ်။

ဒီအခါမှာ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်က “ဝီရိယဖြစ်တယ်” လို့ ဖြေတဲ့ အကြောင်း၊ လူငယ်ကလေးဟာလည်း ကျေနပ်သွားတဲ့အကြောင်း အဲဒီစကားအတိုင်း လုံ့လ ဝီရိယ စိုက်ထုတ်ကြိုးစားလို့ အောင်မြင် သူ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း ဖော်ပြထားတာကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဗုဒ္ဓစာပေတွေမှာလည်း အထက်က သဘောမျိုးနဲ့ တူတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေရှိတယ်။ အောင်မြင်ဖို့အတွက် အဓိက လိုအပ်ချက်ကို ပြောကြတိုင်း၊ ရေးကြတိုင်း ဝီရိယအကြောင်းကို ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

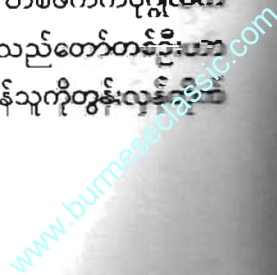
“စွမ်းအင်လုံ့လ ဝီရိယဓာတ်ခံကောင်းသော သူအား အဘယ် အမှုမျိုးသည် မပြီးစီးဘဲ ရှိနေပါအံ့နည်း” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဝီရိယရှိလျှင် ပြီးစီးအောင်မြင်ရမယ်လို့ အစဉ်အဆက် အားပေးစကား ပြောခဲ့ကြတယ်။ ပျင်းမနေဖို့၊ လေလွင့်မနေဖို့ ကြိုးစားအားထုတ် ဖို့ကို တဖွဖွ အဆုံးအမတွေ ပေးလာခဲ့ကြတယ်။ ပျင်းနေရင်တော့

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ဘာမှကြိုးစားလုပ်ကိုင်မှု မရှိရင်တော့ ဘာမှ ဖြစ်မြောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့လဲ ပြောလာကြတယ်။ တအိပ်တည်းအိပ်နေတဲ့ ကေသ နှောခြင်သေ့မင်းကြီးရဲ့ ခံတွင်းထဲကို ဘယ်သားသမင်မှ အလကား ခင်မလာကြဘူးတဲ့၊ တောသတ္တဝါတွေက ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ ခံတွင်းပါးစပ် ထဲလာပြီး “စားတော်မူပါ” လို့ လျှောက်တင်ကြမှာလည်း မဟုတ်ဘူး ထဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲ အောင်မြင်မှုဆိုတာဟာလည်း မကြိုးစားသူဆီကို အလကားတော့ ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ အောင်မြင်ချင်တဲ့ ပြင်း ထန်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်လုပ်ဆောင်မှပဲ အောင်မြင် နှုဆိုတာကို ရမယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့ကြတယ်။

“ဝီရိယ” ဆိုတဲ့စကားဟာ ပါဠိဘာသာဖြစ်တယ်။ တိုက်ရိုက် အနက် မြန်မာပြန်ရင် ရဲရင့်ထက်မြက်ခြင်းလို့ ဆိုလိုတယ်။ သတ္တိ ရှိခြင်းဆိုတာကလည်း “ဝီရ” ဆိုတာကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ “ဝီရ” စာနေပြီး “ဝီရိယ” ဆိုတာ ဖြစ်လာတာလို့လည်းဆိုကြတယ်။ ဒါ ဆိုရင် သတ္တိနဲ့ ဝီရိယဟာ သဘောချင်း ဆင်တူတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ သတ္တိဆိုတာ တစ်စုံတစ်ခုသောအမှုကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တဲ့အခါ မှာ အမှုကိစ္စ မပြီးမချင်း တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် တာကို ဆိုလိုတယ်လို့ ဖွင့်ဆိုတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဝီရိယ ဆိုတာဟာလည်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ တွန့်ဆုတ်ခြင်း၊ အလျှော့ပေးခြင်းမရှိတာကို ဆိုလိုတာဖြစ်မယ်။

ဂရိဒဿနပညာရှိကြီး ဆော့ခရတ္တိက “သတ္တိဆိုတာ ဘယ်လို သဘောရှိသလဲ” လို့ စိစစ်တယ်။ သတ္တိဆိုတာ ဘာလဲလို့ တစ်ဖက် က ပုဂ္ဂိုလ်ကို မေးတယ်။ ဒီလိုမေးတော့ တစ်ဖက်ကပုဂ္ဂိုလ်က သတ္တိဆိုတာ လူတစ်ဦး၊ ဒါမှမဟုတ် စစ်သည်တော်တစ်ဦးဟာ သူတာဝန်ကျရာ စစ်မြေပြင်မှာ ကြံ့ကြံ့ခံပြီး ရန်သူကိုတွန်းလှန်နိုင်

နန္ဒာသိန်းစံ

ခိုက်တယ်။ မဆုတ်မခွာဘဲ တိုက်ခိုက်နေတယ်။ ဒီလိုလူ ဒီလိုစစ်သည်တော်ကို သတ္တိရှိတယ်။ သတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံသူဖြစ်တယ်” လို့ ဖြေတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် ဆိုလိုချင်တာက သတ္တိဆိုတာ နောက်မဆုတ်ဘဲ နောက်မတွန့်ဘဲ ရင်ဆိုင်နိုင်တာကို ဆိုလိုတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့... ဆော့ခရတ္တိက...

“ကြံကြံမခံဘဲ ဆုတ်ရင်း ခွာရင်း တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်သူကိုတော့ သတ္တိမရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုရမှာလား” မေးတယ်။

ဆိုပါတော့ ကိုယ့်ဘက်က တိုက်ခိုက်မည့်သူက ဆယ်ယောက်လောက်ပဲရှိတယ်။ ရန်သူဘက်မှာက တိုက်ခိုက်မည့်သူ ရာနှင့်ချီပြီး ရှိနေမယ်ဆိုရင်... ဒီရန်သူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ နောက်မဆုတ်တမ်း၊ နောက်မတွန့်တမ်း၊ မလျှော့တမ်း၊ ကြံကြံခံနေမှာလား၊ ရင်ဆိုင်နေမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆုတ်သင့်သမျှဆုတ်၊ ပရိယာယ်သုံးတန်လျှင် သုံးပြီး ရန်သူကို တိုက်ခိုက်မှာလား၊ အကယ်၍ မမျှတတဲ့အင်အား ရှိနေတဲ့ စောစောက ရန်သူတွေကို မဆုတ်တမ်း၊ မလျှော့တမ်း၊ ရင်ဆိုင်နေမယ်ဆိုရင် ဒါကို သတ္တိလို့မဆိုနိုင်ဘဲ မိုက်ရူးရဲလုပ်တယ်လို့ မယူဆနိုင်ဘူးလားလို့လည်း ဆော့ခရတ္တိက မေးခွန်းထုတ်တယ်။

ဆော့ခရတ္တိက ဆက်ပြီးတော့ “သစ်ကိုင်းသစ်ခတ်တွေနဲ့ ယက်လုပ်ထားတဲ့ ဒိုင်း၊ လွှားတွေကို ကိုင်ဆောင်ပြီး အုပ်ဖွဲ့ချီတက်လာတဲ့ ပါရှင်စစ်သည်တွေကို မြင်တဲ့အခါမှာ စပါတာစစ်သည်တွေဟာ နောက်မဆုတ်ဘဲ မလျှော့ဘဲ ကြံကြံခံပြီး ရင်ဆိုင်မနေဘူး။ စပါတာစစ်သည်တွေဟာ စစ်ကြောင်းကနေပြီး ဆုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ချီတက်လာတဲ့ပါရှင်စစ်တပ်မှာ လူအုပ်ကွဲတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စပါတာစစ်သည်တော်တွေဟာ ပြန်လှည့်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြတယ်။

အနေခက်အောင် ကျညီကြသူများ

ဒီလိုတိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် စပါတာတွေဟာ အောင်ပွဲရခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ သတ္တိဆိုတာ ဆုတ်သင့်ရင်ဆုတ်မယ်၊ တက်သင့်ရင်တက်မယ်၊ ပရိယာယ်သုံးပြီး တစ်ဖက်က ရန်သူတွေ အုပ်စုကွဲသွားအောင် ထုတ်သင့်လုပ်မယ်၊ ဆုတ်ဟန်ပြသင့်ရင် ပြပြီး ပြန်တိုက် သင့်ရင် ပြန်တိုက်မယ်၊ ဒီလို ဆုတ်သင့်... တက်သင့်... အုပ်စုကိုဖြို ခွဲသင့်ဆိုတာတွေကို သိတဲ့အသိဉာဏ်ပါတဲ့ ကြိုးစားလုပ်ဆောင် မှုမျိုးကိုမှ သတ္တိလို့ဆိုနိုင်တယ်။ ဒီလိုအသိဉာဏ် မပါဘဲကြိုးစား စွမ်းဆောင်မှု ချို့ကတော့ မိုက်ရူးရဲလုပ်တာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ဆော့ခရတ္တိက ဆွေးနွေးပြတယ်။

လောကမှာ အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားအားထုတ်ယှဉ်ပြိုင် ဆောင်ရွက်ရတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ စစ်သည်တော်တွေဟာ ရန်သူတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရတယ်။ စီးပွားရေးသမားဟာလည်း စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်ဖို့အတွက် အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ရတယ်။ ပညာရှင်ဟာလည်း အသိပညာရှိသူ ဖြစ်လာရေးအတွက် မသိတာ... မတတ်တာ... နားမလည်တာတွေဆိုတဲ့ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ရတယ်။ အတတ်ပညာရှင်တွေဟာလည်း သူ့နယ်ပယ်နဲ့သူ့ အသစ်အဆန်းတွေ တီထွင်ဖို့အတွက် ခက်ခဲတဲ့ စမ်းသပ်မှု၊ စူးစမ်းလေ့လာမှု၊ သုတေသန ပြုမှုတွေကို ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ရတယ်။ အနုပညာလောကမှာလည်း အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော်တွေ တေးပြုသူတွေ၊ သရုပ်ဆောင်သူတွေဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော်တွေ၊ တေးပြုသူတွေ သရုပ်ဆောင်သူတွေဖြစ်အောင်၊ ပန်းချီ ပန်းပုပညာရှင်တွေဟာ အောင်မြင်တဲ့ ပန်းချီပန်းပု ပညာသည်တွေဖြစ်အောင်၊ ရသစာပေသမားတွေဟာလည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ စာအုပ်ရေး ဆရာတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေ ဖြစ်အောင် အပတ်တကဲ့ပဲ

ကြီးစားရတာပဲ။ အားကစားလောကမှာလဲ သက်ဆိုင်ရာ အားကစား သမားတွေဟာ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားကြရတယ်။ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေကို လုပ်ရတယ်။ ခြားနားတဲ့ နယ်ပယ်အမျိုးမျိုးမှာ ရင်ဆိုင်ရတာတွေ အမျိုးမျိုး၊ ယှဉ်ပြိုင်ရတာတွေ အမျိုးမျိုးရှိမယ်။ အောင်မြင်မှု ရရှိရေးအတွက် ဒီလို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ရမှု အမျိုးမျိုး နောက်မှာ တူညီတဲ့လိုအပ်ချက်တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါကတော့...မတွန့် မဆုတ်တဲ့ မလျှော့တဲ့စိတ်ဓာတ် ဖြစ်တယ်။ ဒီလို မလျှော့တဲ့ မတွန့် မဆုတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုပဲ ဝီရိယ ဒါမှမဟုတ် သတ္တိလို့ ခေါ်ရမှာပဲ။

အောင်မြင်မှုရရေးအတွက် ဆိုခဲ့တဲ့ ဝီရိယဟာ မရှိမဖြစ်။ မပါမဖြစ်တဲ့ လိုအပ်ချက်ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီဝီရိယ (သို့မဟုတ်) သတ္တိ မှာ ဉာဏ်ယှဉ်ဖို့တော့ လိုမယ်။ ဉာဏ်မယှဉ်တဲ့ ဝီရိယမျိုး၊ သတ္တိ မျိုးဟာ မိုက်ရူးရဲလုပ်ဆောင်တာမျိုး၊ အကျိုးမထင်တဲ့ ကြီးပမ်းမှုမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကို နီတိဆရာကြီးတွေက...

“အကြင် ဝီရိယမျိုးဖြင့် အကျိုးစီးပွားသည် မဖြစ် ပေါ်နိုင်၊ ထိုသို့သဘောရှိသော အကျိုးမဲ့ ဝီရိယမျိုးကို မပြု အပ်သည်သာလျှင်တည်း။ ကျောက်တောင်ထိပ်၌ ရေတွင်းတူး ဖော်ခြင်းကြောင့် ရေထွက်လာခြင်းသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင် ပါအံ့နည်း”တဲ့။

ဝီရိယမှာ ဉာဏ်မယှဉ်ဘူးဆိုရင် ကောင်းတဲ့အကျိုးသက် ရောက်မှု မဖြစ်နိုင်ပုံကို ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရက တစ်လှတစ်ပ စာဖွဲ့ ပြထားတာရှိတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့...

“ယောက်ျားမီးရှု၊ ညဉ့်အခါဝယ်၊ ရောင်ဝါထွန်းမြူး၊ ပိုးစုန်းကြူးကို မူးတူးမင်တင်၊ ကယ်ကောင်းထင်၍ တောက် ရှင်နိုးနိုး၊ မှိုက်ကောက်ရိုးဖြင့် မှုတ်ကြိုးသံပ လက်မချသို့...”

“နွားမနို့ရည် ချို၌တည်ဟု၊ ကြီးရှည်များလျား တိုင် ချည်ထား၍၊ သျှိသျှားပန်းလျှ၊ ညှစ်လှည့်ထသို့...”တဲ့။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မီးရဖို့အတွက် ပိုးစုန်းကြူး အကောင်ငယ်တွေအပေါ် အမှိုက်တို့ ကောက်ရိုးတို့ကို စုပုံတင်ပြီး မိနုတ်တယ်တဲ့။ မီးတောက်လာတော့မယ်အထင်နဲ့ အားကြီးမာန် ထက် တဟူးဟူးမှုတ်တယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ပဲ ဝီရိယစိုက်ပြီး ကြီး စားမှုတ်ပေမယ့် မီးကတော့ တောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မှားနို့လိုချင်တဲ့သူဟာ နွားမရဲ့ ဦးချိုကို နို့ထွက်လာလေ့နီးနဲ့ ဝီရိယစိုက်ပြီး နို့ညှစ်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ် နို့ကထွက်လာမှာတဲ့လဲ။ ဘယ်လောက် ဝီရိယစိုက်စိုက် “ဉာဏ်”မပါဘူးဆိုရင် အချည်းနှီး ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ပေါ်လွင်အောင် တမင်ဥပမာတွေ ဆောင် ပြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ ပိုးစုန်းကြူး တွေအပေါ် အမှိုက်တွေပုံပြီး မီးမွှေးသူ၊ နွားမချိုကို နို့ညှစ်သူဆိုတာ မျိုး ချိုနိုင်လောက်ပါဘူး။ မြင်သာထင်သာရှိအောင် ပိုပိုက်ကစပ်ဆို ပြတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် လူဟာ အသိဉာဏ်အရှိဆုံး သတ္တဝါဖြစ်တယ် ဆိုပေမယ့် လူသတ္တဝါလောက် အများမှာအယွင်းယွင်းတွေ ပြုမိ ပြောမိ၊ တွေးကြံမိတဲ့ သတ္တဝါမျိုး သတ္တလောကမှာ ရှိမယ်မထင် ဘူး။ “ဒါကို ငါမပြုခဲ့ရင်အကောင်းသား၊ ပြုခဲ့မိ မှားလေခြင်း၊ ဒီလိုပြောခဲ့မိရင် အကောင်းသား အခုတော့ ဒီလိုပြောလိုက်မိတာ မလွှားပြီ” စတဲ့ ညည်းညူသံတွေ၊ နောင်တသံတွေကို လူတွေထဲမှာ အများဆုံး ကြားရတယ်။ သဘောကွဲလွဲမှုတွေ၊ အမြင်မတူမှုတွေကို ညည်း လူ့လောကမှာ အများဆုံးတွေ့ရတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းနေ သိလျက်နဲ့ အဟုတ်ကြီးအနေ စွဲလန်းခံယူထားတာမျိုးတွေကိုလည်း

နန္ဒာသိန်းဇံ

တွေ့နိုင်တယ်။ အောင်မြင်သူ၊ ပြေလည်သူက နည်းပြီး မအောင်မြင်သူတွေ၊ ကျရှုံးသူတွေ၊ နောင်တရနေသူတွေ၊ မပြေလည်နိုင်သူတွေ၊ အမှားကို အမှန်ထင်ပြီး ပြုမူကျူးလွန်နေသူတွေ လူ့လောကမှာ များနေတာကိုလည်း တွေ့နိုင်တယ်။ ဒါတွေကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် လူ့အသိဉာဏ်ဟာ ထင်သလောက် မမြင့်မားသေးဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။

ဒီတော့ ဝီရိယမှာ ဉာဏ်ယှဉ်ဖို့လိုတယ်။ သတ္တိမှာ ဉာဏ်ယှဉ်ဖို့လိုတယ်လို့ ပြောလိုသာ ပြောနေရတယ်။ ယှဉ်မယ့်ဉာဏ်က ဘယ်လောက်ထက်မြက်တဲ့ ဉာဏ်လည်းဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့လိုတယ်။ ပြောရိုးပြောစဉ် ပြောရရင်တော့ ယှဉ်တွဲတဲ့ဉာဏ်အမြော်အမြင်ဟာ ထက်မြက်ရင် ထက်မြက်သလောက် ဝီရိယဟာလည်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည့် အောင်မြင်မှုဆီကို ရောက်မယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ဆော့ခရတ္တိကတော့ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ ပညာရှိခြင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ဖွင့်ဆိုတာကို တွေ့ရတယ်။

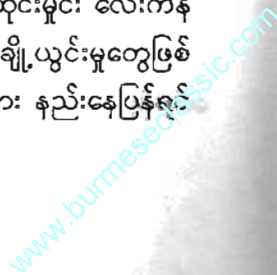
ဗုဒ္ဓဝါဒမှာတော့ ဝီရိယဆိုတာ စေတသိက်တစ်ခု၊ ပညာဆိုတာလည်း စေတသိက်တစ်ခု၊ ဝီရိယနဲ့ ပညာကို တစ်ပေါင်းတည်းမယူပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဝီရိယသို့မဟုတ် သတ္တိဟာ ပညာပါတဲ့ ဝီရိယသို့မဟုတ် ပညာပါတဲ့ သတ္တိဖြစ်ရမယ်လို့လောက်ပဲ ယူဆနိုင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓစာပေတွေ အလိုအရကတော့ ဝီရိယနဲ့ ပညာဆိုတဲ့ စေတသိက်နှစ်ခု ရှိကာမျှနဲ့တော့ အောင်မြင်မှုဆိုတာကို မရနိုင်သေးဘူး။ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုဆိုတာကို မရနိုင်သေးဘူး။ တခြားစေတသိက်သုံးခုရဲ့ အကူအညီ လိုသေးတယ်။ ဒီသုံးခုက ဘာတွေလဲဆိုတော့ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါရယ်၊ စိတ်ခိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ သမာဓိရယ်၊ အမြဲအစောင့်အရှောက်အဖြစ် ရှိနေရမယ့်သတိရယ်... ဒီသုံးခုပါပဲ။ ဒါဖြင့်...

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမှုအတွက် လိုအပ်ချက်အားလုံးကို ပေါင်းလိုက်ရင် (၁)သဒ္ဓါဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှု၊ (၂)ပညာဆိုတဲ့ အမှားအမှန် အကောင်းအဆိုးကိုသိမှု၊ (၃)သမာဓိဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့ခိုင်ခံ့တည်ကြည်မှု၊ (၄)ဝီရိယဆိုတဲ့ မလျော့တဲ့ခွဲစိတ်၊ (၅)သတိဆိုတဲ့ အမြဲအစောင့်အရှောက်ရှိမှု (ဒါနုမဟုတ်) အစွန်းမရောက်အောင် သတိထားတဲ့စိတ်... ဒီငါးခုပါပဲ။ ဒီ လိုအပ်ချက် ၅ခု ညီညွတ်စွာ အလုပ်လုပ်ပါမှ အောင်မြင်မှုကို ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒါကို

“သဒ္ဓါပညာ သမာဓိရိ
စောင်းနယ်ညှိ၍

ညီဘိသော်သာ ကျိုးထင်ရာ၏... လို့ ညွှန်ပြထားတာရှိတယ်။ သဒ္ဓါဆိုတာနဲ့ ပညာကိုညှိရမယ်။ ညီအောင်မညှိနိုင်ရင် သဒ္ဓါဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုက လျော့ချင်လည်း လျော့နေမယ်၊ ပိုလွန်ချင်လည်း ပိုလွန်နေနိုင်တယ်။ ယုံကြည်မှုတွေ ပိုမောက်လွန်ကဲပြီး ပြုမူဆောင်ရွက်ရင်လည်း မှားနိုင်တာပဲ။ ချွတ်ချော်တိမ်းစောင်း သွားနိုင်တာပဲ။ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါက နည်းနေရင်လည်း စွမ်းစွမ်းတမံ မလုပ်တော့ဘူး။ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ မအောင်မြင်နိုင်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ဆုတ်နစ်မှုတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်သွားရင်လည်း မှားယွင်းချွတ်ချော်မှုတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အကျိုးမဲ့တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပညာက လွန်ကဲနေပြန်ရင်လည်း အတွေးခေါင်ပြီး နေတတ်လို့ လက်တွေ့ကျကျ အလုပ်နိုင်ဘဲ အောင်မြင်မှုနဲ့ လွဲချော်သွားနိုင်တယ်။ ပညာနည်းနေပြန်ရင်လည်း မှားမယ်၊ ကတိမ်းကပါးတွေဖြစ်မယ်။ မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။ သမာဓိဆိုတဲ့ စိတ်ခိုင်ခံ့မှုလွန်ရင်လည်း ထိုင်းမှုင်း လေးကန်တာတွေဖြစ်မယ်။ ဒီအခါမှာလည်း အမှားတွေ ရှိပွင်းမှုတွေဖြစ်ပြီး အောင်မြင်နိုင်ဘူး။ သမာဓိဆိုတဲ့ စိတ်ခွန်အား နည်းနေပြန်ရင်

နန္ဒာသိန်းစံ

လည်း ပျာပျာ ပျာပျာနဲ့ ကြိုးစားမှုဟာ မရေမရာတွေ ဖြစ်သွားနိုင် တယ်။ ဝီရိယ နည်းပြန်တော့လည်း ကြိုးစားအားထုတ်မှုအရှိန် လျော့သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ... ဟိုဟာကိုအားကိုး၊ သည်ဟာကို အားကိုးတာမျိုး၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ် သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အားကိုးမိတာမျိုး တွေဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားမကိုးနိုင်ဘဲ အတိတ်ကံမကောင်း ခြင်းတွေအပေါ် လွဲချလို့ချနဲ့ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှုတွေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေမှတော့ အောင်မြင်မှုနဲ့ ဝေးသွားနိုင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် သတိဆိုတဲ့ စေတသိက်က သဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယဆိုတဲ့ စေတသိက်တွေကို ညီညွတ်အောင် ထိန်းနေရတယ်။ ညီညွတ်အောင် စောင့်ရှောက်နေရတယ်။ ညီညွတ်အောင် အမှတ်သတိ ပြုနေရတယ်။ စောင်းကြိုးတွေကို ညီညွတ်အောင် အသေအချာ ညှိပေးလို့ ညီညွတ် သွားတော့ စောင်းသံဟာလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သံမှန်ထွက် ပေါ်လာတာလိုပဲ သတိအစောင့်အရှောက်နဲ့ အပိုအလို မရှိအောင် ညှိတော့မှ ဆိုခဲ့တဲ့ သဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယဆိုတဲ့ စေတသိက် တွေဟာ ညီညွတ်စွာပေါင်းစည်းပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ ညီညွတ်စွာ လုပ်ခြင်းကြောင့် အောင်မြင်မှုဆိုတာကို ရတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်... “သဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ သမာဓိ၊ စောင်းနယ်ညှိ...” လို့ အဆိုအမိန့် ပြု ထားတာ၊ ညီမှအကျိုးထင်မယ်၊ အောင်မြင်မယ်လို့ ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။

(၃)

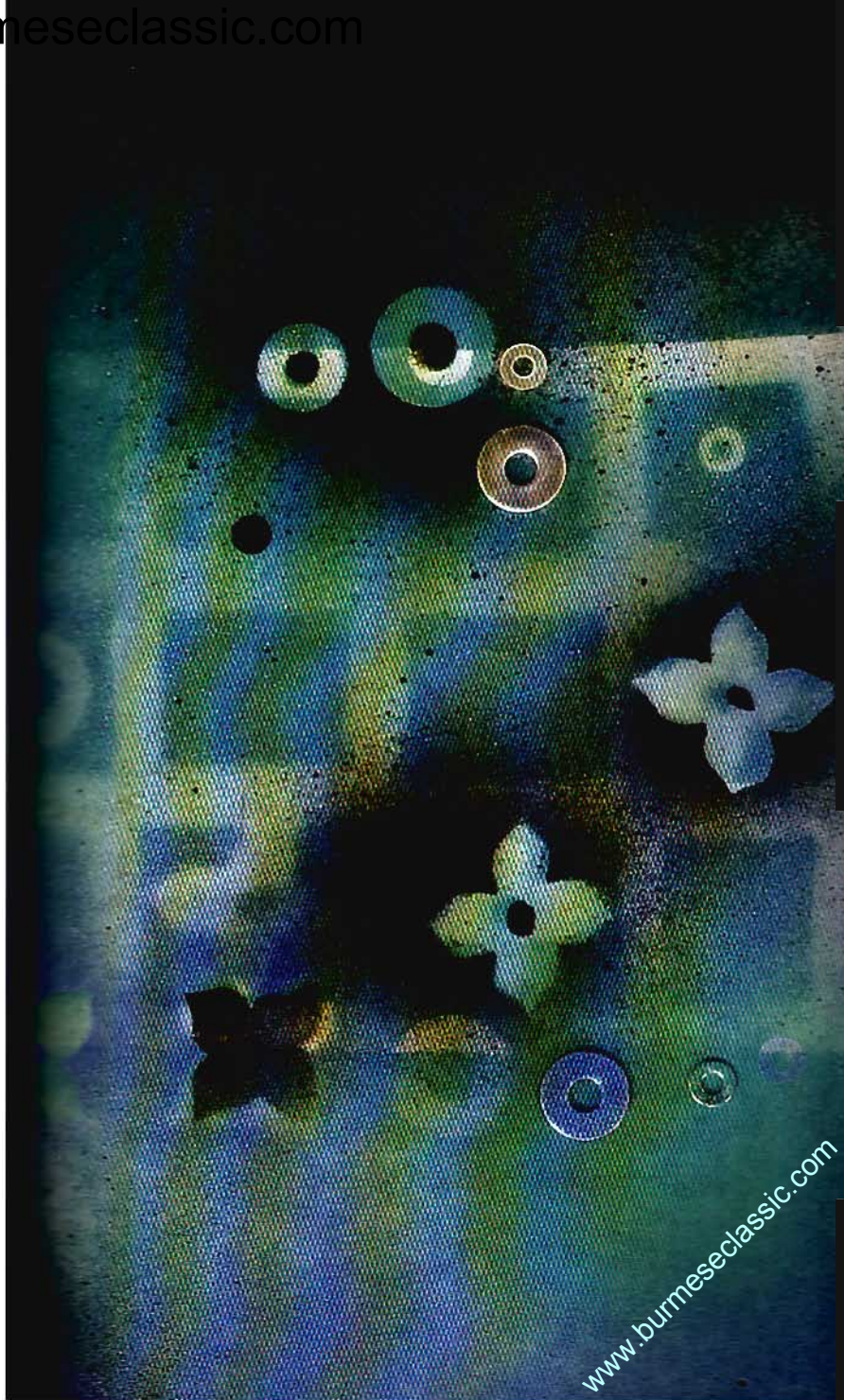
ဖြေကြားတဲ့သူက အထက်ပါအတိုင်း ပြောလာပြီးတဲ့နောက် စကားသံကို အနည်းငယ် မြှင့်တင်လိုက်ပြီးတော့...
 “စောစောကမေးတဲ့ နှစ်နှစ်ထောင်ကျော် သုံးထောင်ဘယ် ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆိုအမိန့် အဆုံးအမတွေဟာ ဒီကနေ့

အနေခက်အောင် ကုညီကြသူများ

ဆတ် လူမှုရေးဆိုင်ရာ တိုးတက်အောင်မြင်မှုတွေအတွက် စွမ်းဆောင် ရမှာ အသုံးဝင်ပါတယ်။ အသုံးဝင်နေဆဲ ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့် ထဲဆိုတော့ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း “သတိ”က ညီညွတ်အောင် ညှိထား တဲ့ “သဒ္ဓါနဲ့ပညာ” “သမာဓိနဲ့ ဝီရိယ”ဆိုတဲ့ စေတသိက်တွေ ညီညွတ်စွာ ပါဝင်ရမယ်လို့ ညွှန်ပြထားတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီညွှန်ပြချက်ဟာ ဒီကနေ့ လူမှုရေးဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှုတွေ အတွက် စွမ်းဆောင် ကြိုးပမ်းမှုတွေ ပြုနေသူတွေကို အမြဲအကျိုး ပြုနေမှာပါပဲ...” လို့ပြောပြီး စကားကို အဆုံးသတ်ပါတယ်။
 ဖြေကြားသူရဲ့ စကားကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျတဲ့ အထိမ်း အမှတ်အနေနဲ့ နားထောင်သူများဆီမှ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ထွက် လာလာပါတယ်။

[perfect မှစင်း၊ အေပြီ၊ ၂၀၀၉]

အနက်များတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်

(၁)

သူတို့စကားဝိုင်းမှာ အနုပညာ ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို အနက်
 ကောက်ခြင်း အလုပ်ထက် ခံစားကြည့်ဖို့က အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း
 ဆွေးနွေးနေကြပါတယ်။ အနက်ကောက်မှုကို ဆန့်ကျင်ခြင်း
 Against Interpretation ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုဆွေးနွေး
 နေကြတာလဲ အကြာကြီးပါပဲ။ Against Interpretation ဆိုတဲ့
 စာအုပ်ကိုရေးတဲ့ Susan Sontag ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်း ပြောကြ
 ဆေးတယ်။ အဲဒီကနေပြီး ပိုစိတ်ဝင်စားအကြောင်း၊ ဒီကွန်စထရပ်ရှင်း
 Deconstruction အကြောင်းတွေကိုလည်း ပြောကြပြန်ပါတယ်။

အနက်ကောက်ခြင်းကို ဆန့်ကျင်တဲ့အကြောင်းကို ပြန်ပြော
 ရင်းမှ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အနက်မျိုးစုံ ကောက်ပြနေ
 ကြ ပြန်ပါတယ်။

နန္ဒာသိန်း

သူတို့ပြောဆို အနက်ကောက်ကြည့်နေတဲ့ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ကဗျာက “ညီသစ်ဆင်း ကဗျာစု”ထဲက “မင့်အိမ်”ဆိုတဲ့ကဗျာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာထဲမှာ ပါတာက...အမျိုးမျိုး အလှအပတွေ ခြယ်သထားတဲ့ သူများရဲ့ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့် ပြီး ဒီလို အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းနဲ့ မနေနိုင်တဲ့ မိမိအဖြစ်ကို အား ငယ်နေသူကို ကဗျာဆရာက... ငါ့ညီပြောင်ဝင်း၊ မောင်သစ်ဆင်း၊ မင်းက မင့်အိမ်၊ လွန်သေးသိမ်တယ်ထင်ပြီး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ တရွေရွေနဲ့ အားငယ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ့်အိမ်ကို ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် ပြင်ပေါ့၊ မပိုင်တဲ့ သူများအိမ်ကို အားကျမနေဘဲ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကို ကောင်းအောင် နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်နဲ့ ပြုပြင်ဖို့ အားပေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆွေးနွေးသူ တစ်ဦးက “မင့်အိမ်” ကဗျာရဲ့ နောက်ဆုံးပိုဒ် ကို ရွတ်ပြပြီး ဘာသာတရား ဘက်ကနေ အနက်ကောက်ပြဖို့ ကြိုးစားတာကို သတိထားမိပါတယ်။

ကဗျာရဲ့ နောက်ဆုံးပိုဒ်က ဒီလိုပါ...
“မကောင်း မင့်အိမ်၊ ကောင်း မင့်အိမ်တည့်
မင့်အိမ်ရွဲစို၊ အမိုးယိုသော်
မငြိုသင့်ပါ၊ မင်းတက်ဖာပေါ့
အကာ အခင်း၊ ပျက်ယိုယွင်းသော်
မငြင်းစေချင်၊ မင်းဆက်ပြင်ပေါ့
အခွင်အနဲ့၊ အရွဲအစောင်း
မကောင်းမပြော၊ ဟောင်းထွေထွေကို
အခြေနှင့်မျှ၊ ဉာဏ်ဖြင့်ဆ၍
လုံ့လသက်သွင်း၊ သစ်စေမင်း။ ။

အနေခက်အောင်

ဆွေးနွေးသူက ဒီအပိုဒ်ကို ရွတ်ပြပြီးတော့... “ဆရာဇော်ဂျီ ဆုံးနှုန်းထားတဲ့ “မင့်အိမ်”ဆိုတာဟာ မင့်ရဲ့ဘဝလို့ အလင်္ကာ ပြထားတာလို့ ယူလို့ရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အကောင်းအဆိုးဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာပဲ ပစာနအားဖြင့် မူတည်တယ်။ ဒီသဘောကို... “မကောင်းမင့်အိမ် ကောင်းမင့်အိမ်တည့်” ဆိုတဲ့ စကားက ဖော်ပြ တယ်။ ဆရာဇော်ဂျီဟာ ဗုဒ္ဓဝါဒီ တစ်ဦးဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးရမယ်ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆိုအမိန့်ကို ခံယူမိထားမှာပဲ။ ကိုယ် ပြုတဲ့ကံအတိုင်း အကောင်းအဆိုး ဖြစ်ရတာပဲ ဆိုတာကိုလည်း ဆရာ ရင်ထဲမှာ ခံယူထားပြီး ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် “မကောင်း မင့်အိမ်၊ ကောင်းမင့်အိမ်တည့်” လို့ စပ်ဆိုတာ ဖြစ်မယ်။

ဗုဒ္ဓဝါဒဟာ တခြားဘာသာတွေလို သက်ဝင်ယုံကြည်မှုပေါ် အခြေခံပြီး ဖန်ဆင်းရှင်၊ တန်ခိုးရှင်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်ဖို့၊ အောင်မြင်ဖို့ ဆုတောင်းတာမျိုးကို လက်မခံဘူး။ ဗုဒ္ဓဝါဒဟာ ဖန်ဆင်းရှင်၊ တန်ခိုးရှင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း လူတစ်ဦးရဲ့ ဘဝ အကောင်း အဆိုး ဖြစ်ရတယ်လို့ ခံယူတဲ့ “ဣဿရနိမ္မာနဝါဒ” လို့ လက်မခံဘူး။ ဖန်ဆင်းသူ ရှိတယ်လို့လည်း လက်မခံဘူး။ ဒီတော့...ပေးမည့်သူမရှိတော့ ဆုတောင်းခြင်းမျိုးကိုလည်း မပြုဘူး။ အိမ်မှာ မိုးယိုနေရင်... မယိုပါစေနဲ့ အိမ်မှာ မိုးရေတွေ မရွိပါ စေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး ယိုတာကို မယိုအောင် ကိုယ်က စားထေးခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ပဲရှိသလို ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ် အောင် လုပ်ရမယ်လို့ပဲ ဗုဒ္ဓဝါဒက လမ်းညွှန်တယ်။ ပြီးတော့... ဗုဒ္ဓဝါဒဟာ “ပုဗ္ဗေကတဟေတုဝါဒ” ဆိုတာကိုလည်း လက်မခံဘူး။ ပုဗ္ဗေကတဟေတုဝါဒ ဆိုတာကတော့ အကောင်းအဆိုး လူတစ် ဦးမှာ ဖြစ်လာခြင်းဟာ အတိတ်က ကံကြောင့် ဖြစ်တာပဲလို့ ယူဆ

နန္ဒာသိန်းစံ

တဲ့ ဝါဒကို ဆိုလိုတယ်။ မကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာတာဟာလည်း အတိတ်က ကံကြောင့်၊ ကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာတာဟာလည်း အတိတ်က ကံကြောင့်လို့ အတိတ်ကံအပေါ်မှာချည်း ပုံချတတ်တဲ့ အယူအဆမျိုးကို ဆိုလိုတယ်။

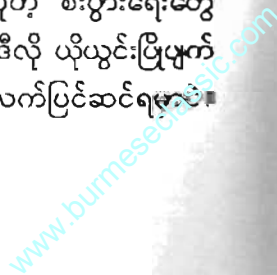
ဗုဒ္ဓဝါဒ အလိုအရကတော့ အတိတ်က ပြုခဲ့တဲ့ကံတွေကို ပြန်ပြီးပြုပြင်လို့ မရတော့ဘူး။ ပြီးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတော့ အခုလက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်မှာ မိမိနဲ့ အသက်ဆိုင်ဆုံးကတော့ မိမိရဲ့ဉာဏ်၊ မိမိရဲ့ ဝီရိယကို အားကိုးပြီး ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်၊ မကောင်းရင် ကောင်းအောင်၊ မတိုးတက်ရင်၊ တိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်ဖို့လို တယ်။ ဒီလို လုပ်ဆောင်ဖို့ လိုတယ်လို့ ခံယူတာကို ဗုဒ္ဓဝါဒအလို အရ “ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ” လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီအယူဝါဒ၊ ဒီခံယူ ချက်နဲ့ လုပ်ဖို့လိုတာကို ဆရာဇော်ဂျီက... အခြေနှင့်မျှ ဉာဏ်ဖြင့် ဆရွှါ၊ လုံ့လသက်သွင်း သစ်စေမင်း” လို့ ဆိုထားတာ၊ ဟုတ်တယ် ပဓာနအားဖြင့် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အကောင်းအဆိုးဟာ ကိုယ့်ဉာဏ်စွမ်း ဝီရိယစွမ်းပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်။

မိုးတွေယိုပြီး ရေတွေစိုလို့ အိမ်ဆွေးမြေ့ ပျက်စီးတော့မှာလို ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ခန္ဓာမှာ အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် လာတတ်တယ်။ လောင်းကစားတွေ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ၊ အရက် တွေကို စွဲငြိပြီး... ဒါတွေက ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပျက်ဆီး ဖို့၊ ပျက်စီးစေဖို့ ဝင်လာပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အိမ် အမိုးပေါက် ကိုယ်တက်ဖာမှ ရသလိုပဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ဒီအကျင့်ဆိုးတွေကို ဘဝထဲ ယိုစီးမဝင်လာတော့အောင် ပိတ်ဆို့ရမှာပဲ။ မိမိဘဝရဲ့ အကာ အခင်းနဲ့တူတဲ့ ကျန်းမာရေးတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်သီလတွေ ယိုယွင်းနေရင် လည်း မိမိကိုယ်တိုင်ကပဲ ပြင်ရမှာပဲ။

အနေခက်အောင် ကျညီကြသူများ

ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်တွင်းကသူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ အခွင့် များ၊ အနဲ့တွေ၊ အရှဲ့တွေ၊ အစောင်းတွေ ရှိနေတာလို မပြေမလည် များ၊ လွဲလွဲချော်ချော်တွေ၊ မပြေမပြစ် ဖုဖုထစ်ထစ်တွေ ရှိနေ ဖြစ် နေရင်လည်း ကိုယ်ကပဲ ပြင်ရမှာပဲ။ မလိုလားအပ်တဲ့ ဟောင်းနွမ်း တဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိနေရင်လည်း ကိုယ်ကပဲ ပြင်ရမယ်။ ဒီလိုပြင်တဲ့အခါမှာ အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ် နဲ့ မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်ခြင်းဆိုတဲ့ လုံ့လဝီရိယရှိဖို့ လိုတယ် ဆိုတာကို ဒီကဗျာက ညွှန်းဆိုနေတာလို ပြောရင်လည်းရတယ်။ အခုပညာတစ်ရပ်ကို တစ်မျိုးမက၊ နှစ်မျိုးမက အနက်ကောက်ယူ နိုင်တယ်။ There can be more than one interpretation. လို့ ပြောတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ “မင့်အိမ် ” ဆိုတာ... ဟာ ကိုယ်နေထိုင်တဲ့ “ကိုယ့်ကမ္ဘာကြီး” ကိုလည်း ရည်ညွှန်းနိုင် တယ်။ တစ်ဦးသောသူ ပါဝင်နေထိုင်နေတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ခု၊ နိုင်ငံ တစ်ခု ကိုလည်း ညွှန်းနိုင်တယ်။ ကိုယ်ပါဝင်နေတဲ့ အိမ်ထောင်စု တစ်ခုကိုလည်း ရည်ညွှန်းနိုင်တယ်။ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နဲ့ ကိုယ်က လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေသူ ဆိုရင်လည်း မိမိနဲ့ မိမိအဖွဲ့အစည်းကို ကဗျာက “မင့်အိမ်” လို့ ရည်ညွှန်းရာ ဆောက်ပြန်တာပဲ။

ကိုယ်ဦးဆောင်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ အခြေအနေ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် အဘက်ဘက်က ယိုယွင်းနေတယ်။ ယိုယွင်းနေတဲ့အိမ်မှာ မိုးယိုသလိုပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်လာရင်လည်း ကိုယ်က ဦးဆောင်ပြီး ပြင်ရမှာပဲ။ အကာအခင်းနဲ့ တူတဲ့ စီးပွားရေးတွေ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ယိုယွင်းပြိုပျက်နေမယ်။ ဒီလို ယိုယွင်းပြိုပျက် နေရင်လည်း ကိုယ်ကပဲ ဦးဆောင်ပြီး ဆက်လက်ပြင်ဆင်ရမှာပဲ။

နန္ဒာသိန်းခဲ

ဆက်ပြင်ရမှာ မပြင်ဘဲ ငြိုငြိုငြင်ငြင်နဲ့ တွေတွေဝေဝေ ဖြစ်မနေနဲ့ ညွှန်းဆိုတယ်လို့လည်း ပြောလိုရတယ်။

ကဗျာမှာ...“ အခွင် အနဲ့၊ အရွဲ၊ အစောင်း၊ မကောင်း မပြေ၊ ဟောင်းတွေတွေကို၊ အခြေနှင့်မျှ၊ ဉာဏ်ဖြင့်ဆ၍ လုံ့လသက် သွင်း၊ သစ်စေမင်း”ဆိုတဲ့ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အစရှိတဲ့ ကဏ္ဍအသီးသီးမှာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသူတွေဟာ ပေါ့ပေါ့ လျော့လျော့နဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွေ ယိုင်ယိုင်နဲ့နဲ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ မယ်။ လူအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတွေမှာလည်း အမြင် တွေ ရွဲရွဲ၊ စောင်းစောင်းနဲ့မို့လို့ မစည်းလုံး မညီညွတ်မှုတွေ ဖြစ် နေချင် ဖြစ်နေမယ်။ ဒါတွေကိုလည်း မိမိက ဦးဆောင်ပြီး ပြေပြေ လွင်လွင် ညီညီညွတ်ညွတ် ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ရမယ်။ အခြေအခေ တွေကို နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်နဲ့ ရှုမြင်သုံးသပ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ပညာမှာ မလျော့တဲ့ လုံ့လ ဝီရိယ ပေါင်းပြီးတော့ မကောင်းမပြေတဲ့ နေရာတွေ မှာ ကောင်းတာတွေ ပြေလည်တာတွေဖြစ်အောင် ယိုယွင်းဆွေးမြေ့ ဟောင်းနွမ်းတာတွေ နေရာမှာ အသစ်အသစ်တွေ ဖြစ်အောင်ကြိုးစာ ပါလို့ ကဗျာက ညွှန်းဆိုတယ်လို့လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။

(၂)

အထက်ပါ အကြောင်းအရာကို ပြောပြီးတဲ့နောက် သူက...အနုပညာ ဖန်တီးသူနဲ့ အဲဒီ ဖန်တီးလိုက်တဲ့ အနုပညာကို ခံစားတဲ့သူဆိုတဲ့ ဘက်နှစ်ဘက်ရှိရာမှာ ခံစားသူဘက်ကနေပြီး ခံစား တတ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ အများကြီး လိုတဲ့အကြောင်းကို တစ်ခမ်းတစ်နား ဆက်ပြီးပြောပါတယ်။ သရုပ်မှန် အနုပညာပစ္စည်း ကို ဖန်တီးသူနဲ့ ခံစားသူကြားက ဆက်သွယ်မှု၊ မော်ဒန်အနုပညာ ဖန်တီးသူနဲ့ ခံစားသူကြားက ဆက်သွယ်မှု၊ ပိုစ်မော်ဒန်အနုပညာ

အနေခက်အောင် ကုညီကြသူများ

ဖန်တီးသူနဲ့ ခံစားသူကြားက ဆက်သွယ်မှုအကြောင်းတွေကိုလည်း သူက အများကြီး ပြောပြနေပါတယ်။

သူပြောတာတွေကို နားထောင်မိနေရင်းက ကျွန်တော့်ဘဝ ခဲက များလွန်းလှတဲ့ အခွင်အနဲ့တွေ၊ အရွဲတွေ၊ အစောင်းတွေ၊ မကောင်းမပြေတဲ့ အဟောင်းအဆွေးတွေကို ဘယ်ကဘယ်လို စပြီး စယ်ရပါ့မလဲလို့ အဲဒီနေ့က အတွေးခေါင်နေမိတာကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

[Prefect မဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာ ၂၀၀၆]

www.burmeseclassic.com

လူ့အဖွဲ့အစည်း အရည်တည်တံ့ဖို့

လူ့သမိုင်းရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြီးကို လေ့လာသုံးသပ်ပြီး အမြင်အထင်
 တွေ အမျိုးမျိုး ဖော်ပြထားတာတွေရှိတယ်။ အချို့ပညာရှင်တွေက
 တော့ လူ့သမိုင်းစဉ်ဟာ တိုးတက်ခြင်းဆီကို ရှေ့ရှုပြီး ပြောင်းလဲနေ
 တယ်လို့ မြင်ကြတယ်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက အခြေ
 အနေထက် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း အခြေအနေက
 ပိုပြီး တိုးတက်လာတယ်။ တီထွင်မှု အသစ်တွေ၊ ဆက်သွယ်ရေး
 နေ့စစ်တွေ၊ အတွေးအမြင် ဆန်းသစ်မှုတွေ ပိုပြီးတိုးတက်လာတယ်။
 ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ အခြေအနေနဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
 ဖြစ်ပြီးအခြေအနေကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
 ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းအခြေအနေက ပိုပြီးတိုးတက်လာတယ်။ တီထွင်
 နှုတ်တွေ၊ သိပ္ပံပညာတွေ၊ နည်းပညာတွေ၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ တီထွင်
 နှုတ်တွေ၊ အသိပညာတွေ တိုးတက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် လူ့သမိုင်း
 ဟာ တိုးတက်မှုဆီကို ရှေ့ရှုပြီး ရွေ့လျားနေတယ်လို့ မြင်ကြခြင်း

နန္ဒာသိန်းခဲ

ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုမြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သမိုင်းဆိုင်ရာ အကောင်းမြင် ဝါဒီတွေလို့ ခေါ်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ... အချို့ကတော့ “တိုးတက်ခြင်း” ဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုဖို့ လိုတဲ့အကြောင်း၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ တိုးတက်မှုကိုသာ တိုးတက်တယ်လို့ မယူဆသင့်ကြောင်း ပြောရင်း “တိုးတက်ခြင်း” ဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်တွေ ဖွင့်ကြတယ်။ အဓိပ္ပာယ်တွေ ဖွင့်ရင်းက “တိုးတက်ခြင်း” ဆိုတာကို တိတိပပ အဓိပ္ပာယ် မဖွင့်နိုင် ဖြစ်ကြတယ်။ သမိုင်းစဉ်ဟာ တိုးတက်မှုသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားနေ တယ်ဆိုတာကို သံသယ ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့တွေကိုတော့ သမိုင်း ဆိုင်ရာ သံသယဝါဒီတွေလို့ ခေါ်ရမလားပဲ။

အချို့ပညာရှင်တွေကတော့ လူ့သမိုင်းစဉ်ကြီးဟာ ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးခြင်းဆီကို ဦးတည်ရွေ့လျားနေတယ်လို့ မြင်ကြတယ်။ သူတို့ ကိုတော့ သမိုင်းဆိုင်ရာ အဆိုမြင်ဝါဒီတွေလို့ ခေါ်ရမယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။

ဗုဒ္ဓစာပေတွေမှာ ဆုတ်ကပ်၊ တက်ကပ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ ရှိတယ်။ လူတွေရဲ့ နေရေး၊ စားရေး စတာတွေ ပြေလည်ပြီး လူ့ အသက်တမ်း ရှည် ရှည်လာတဲ့ အချိန်အခါမျိုးကို “တက်ကပ်” လို့ခေါ်ပြီး နေရေး၊ စားရေး အစရှိတာတွေ မပြေမလည်ဘဲ လူ့ အသက်တမ်း တို...တိုလာတဲ့ အချိန်အခါမျိုးကို “ဆုတ်ကပ်” လို့ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။

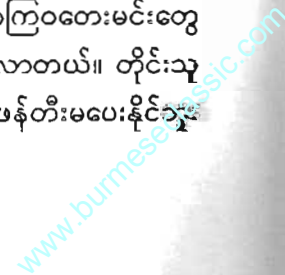
စက္ကဝတ္ထိသုတ်မှာ ဖော်ပြထားတာ တစ်ခုက လူတို့ရဲ့ သက် တမ်း အနှစ် ၈၀၀၀၀ (ရှစ်သောင်း) ရှည်တဲ့ “တက်ကပ်” မှာ ဒဋ္ဌနေနီ (စကြာဝတေးမင်း) အုပ်စိုးခဲ့ဘူးတယ်။ အဲဒီမင်းမှာ သွားချင်ရာအရပ် ကို သွားနိုင်တဲ့ စကြာရတနာရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ စကြာရတနာဟာ

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

... အနည်းငယ်မျှ လျှော့ကျသက်ဆင်းမှု ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလျှော့ကျသက်ဆင်းမှု ဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီ စကြာဝတေးမင်းဟာ ဦးနှုန်းကို သူ့ရဲ့ သားကြီး (အိမ်ရှေ့မင်းသား) ကို လွှဲပေးပြီးတော့ ရေသုတ်သွားတယ်။ ဒီလို ရေသုတ်ဝက် မင်းကြီးကူးပြောင်း သွားလို့ ခေတ်ရက်ကြာတဲ့အခါမှာ စကြာရတနာဟာလည်း ကွယ်ပျောက်သွား တယ်တဲ့။ သားဖြစ်သူ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သူ့လက်ထက်ကျမှ စကြာရတနာ ကွယ်ပျောက်သွားလေတယ်ဆိုပြီး စိတ်နှလုံး ထောင့်ထောင့်ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ဖခင်ရေသုတ်သွားပြီး စကြာရတနာ ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောတော့ ဖခင်က စကြာဝတေးမင်း ဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ဆောင်လို့ရှိရင် စကြာရတနာ ပေါ်လာမည် အကြောင်းနဲ့ စကြာဝတေးမင်းတို့ ကျင့်ဆောင်ရမည့် မင်းကျင့်တရား တို့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

ဖခင်ပြောပြတဲ့အတိုင်း သားဖြစ်တဲ့ မင်းသားက ကျင့်ဆောင် တဲ့အတွက် စကြာရတနာ ပေါ်လာပြီး စကြာရတနာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းကျင့်တရားနဲ့အညီ အုပ်ချုပ် တဲ့အတွက် တိုင်းသူပြည်သားတွေလည်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ရှိကြပါလိမ့် မယ်။ အဲဒီလို စကြာရတနာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စကြာဝတေးမင်းတွေ ထက်ကပ်ကာလမှာ အုပ်စိုးလာခဲ့တာ ခုနစ်ဆက်မြောက် မင်းအထိ ဆက်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီ ခုနစ်ဆက်မြောက် မင်းဟာ စကြာဝတေးမင်းရဲ့ ကျင့်ဝတ်တွေကို မဖြည့်ကျင့်ဘူး။ ဒါကြောင့် စကြာရတနာလည်း မပေါ်လာတော့ဘူး။ တိုင်းပြည်က အရင် စကြာဝတေးမင်းတွေ ထက်ထက်ကလို့ တိုးတက်မှု၊ ပြည့်စုံမှု မရှိဖြစ်လာတယ်။ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေကို ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးမပေးနိုင်ဘူး။

နန္ဒာသိန်းဝဲ

ဖြစ်လာတယ်။ ပစ္စည်း ဥစ္စာ မပြည့်စုံတဲ့အတွက် အဲဒီမင်းလက်ထက်မှာ ခိုးဝှက်မှုဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်စပြီး ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ဒီအခါမှာ မင်းက အဲဒီ ခိုးဝှက်သူကို ဥစ္စာပေးပြီး ကောင်းမွန်စွာနဲ့ အသက်မွေးမြူနိုင်တယ်။ ဒီလူကို မင်းက ဥစ္စာပေးတယ်ဆိုတာကို ကြားသိတဲ့အခါမှာ တခြားသူတွေကလည်း ခိုးလာကြတယ်။ သူတို့ခိုးရင် မင်းက ဥစ္စာပေးလိမ့်မယ် အထင်နဲ့ ခိုးကြတာပဲ။ ခိုးတိုင်း ဥစ္စာပေးနေရတဲ့အခါမှာ မင်းဖြစ် သူက စဉ်းစားတယ်။ “သူတစ်ပါးတို့ မပေးတဲ့ ဥစ္စာကို ခိုးလိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ခိုးယူနေတဲ့ သူတွေကို အကယ်၍ ငါက ဥစ္စာတွေပေးနေရင် ခိုးမှုတွေ တိုးပွားလာမှာပဲ။ ဒီတော့ ခိုးမည့်သူကို လုံးဝမခိုနိုင်အောင် နှိပ်ကွပ်မယ်” လို့ ကြံပြီးတော့ ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့သူကို ခေါင်းဖြတ်သတ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

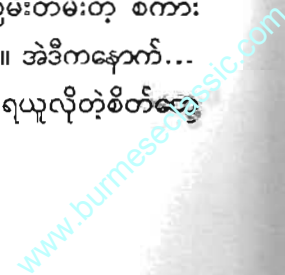
ခိုးတဲ့သူကို မင်းက သတ်ဖြတ်ဖို့ အမိန့်ပေးလို့ သတ်ဖြတ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါမှာ အခြားလူတွေက မင်းကို အတုယူပြီး ဓားလက်နက်တွေကို အသုံးပြုလာကြတယ်။ လူတွေကို သတ်ပြီး ခိုးဝှက်မှုတွေ လုပ်လာတယ်။ ခိုးဝှက်ခြင်းနဲ့ အခုလို သတ်ဖြတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ လူတွေရဲ့ အဆင်းသဏ္ဍာန်တွေလည်း ဆုတ်ယုတ်သွားတယ်။ အဲဒီလူတွေက မွေးဖွားလာတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ ၄၀၀၀၀(လေးသောင်း)ပဲ ရှည်တော့တယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်။ ခိုးမှုနဲ့ သတ်မှု ဒုစရိုက်တွေကြောင့် သက်တမ်းအနှစ် ရှစ်သောင်းကနေပြီး အနှစ်လေးသောင်းသို့ ကျဆင်းသွားတာဖြစ်တယ်။ ခိုးတဲ့ သတ်တဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ လိမ်ညာပြောဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်တွေ တိုးလာပြန်တယ်။

သူတစ်ပါးရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ခိုးယူတဲ့သူတွေဟာ အသတ်ခံရမှာ၊ ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာကို ကြောက်လန့်တဲ့အတွက် မိမိတို့ မခိုးမဝှက်

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ကြောင်း လိမ်ညာပြီးပြောတတ်လာတယ်။ ဒီလိုလိမ်ညာပြောဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်မှု (မုသာဝါဒ)ကြောင့် လူ့သက်တမ်းတွေ ဆုတ်ယုတ်သွားပြန်တယ်။ ဘယ်လောက်အထိ ဆုတ်ယုတ်သွားသလဲဆိုရင် လူ့သက်တမ်း နှစ် (၄၀၀၀၀)ကနေ (၂၀၀၀၀)သို့ ဆုတ်ယုတ်သွားတယ်။ နောင်အခါမှာ လူတွေဟာ တစ်ဦးက တစ်ဦးကို မနာလို နှိုးတီးမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ဘက်သားကို သူခိုးမဟုတ်ပါဘဲ ဆုတ်ယုတ် သူခိုးသူဝှက်ဖြစ်တယ်လို့ မင်းထံသွားပြီး ကုန်းတိုက်စကား ဆွဲ လျှောက်ထားတယ်။ ဒီလို ကုန်းတိုက်စကား ကုန်းချောစကား ပြောဆိုခြင်းဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်မှု (ပိသုဏဝါစာ) ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါ လူ့သက်တမ်းတွေ ဆုတ်ယုတ်ပြန်တယ်။ သက်တမ်းနှစ် (၂၀၀၀၀) ကနေ (၁၀၀၀၀)သို့ ဆုတ်သွားတယ်။ အဲဒီကနောက် လူတွေမှာ စိတ်ထားယုတ်ညံ့မှုတွေ စိုးမိုးလာတဲ့အတွက် အချို့လူတွေက ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတွေ လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်ရှိတယ်။ အချို့လူတွေကတော့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ မလှမပသူတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအခါမှာ အဆင်းလှပသူကို အဆင်းမလှပသူတွေက မနာလိုမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ နေ့တို မှုတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီ မနာလို ဝန်တိုမှုတွေနဲ့ သူတစ်ပါး သားဇယား တွေကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ကြတယ်။ ဒီလို ပြစ်မှားကျူးလွန်တဲ့ ဒုစရိုက်ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါမှာ လူတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ ကျဆင်းသွား ပြန်တယ်။ သက်တမ်း (၁၀၀၀၀)ကနေပြီး ၅၀၀၀ နှစ်ကို ကျဆင်းသွားတယ်။

အဲဒီနောက်... လူတွေမှာ ဒေါသစရိုက်တွေ စိုးမိုးလာပြီး တစ်ဦးက တစ်ဦးကို အလိုမကျတဲ့အခါမှာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကား ဆွဲနဲ့ ဆဲရေးတိုင်းထွာတာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီကနောက်... လူတွေဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ရယူလိုတဲ့စိတ်တွေ

နန္ဒာသိန်း

သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးစေချင်တဲ့ စိတ်တွေ၊ ပြိန်ဖျင်းတဲ့စကားတွေကို အဟုတ်အမှန်တွေလို သဘောထားပြီး ပြောခြင်းဆိုတဲ့ မကောင်းမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလို ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားပြောဆိုခြင်း (ဖရသဝါစာ)၊ ပြိန်ဖျင်းတဲ့စကားတွေကို ပြောဆိုခြင်း၊ (သမ္ပပလာယ) ဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒီ ဒုစရိုက်တွေ ပေါ်လာတဲ့ အခါမှာ လူတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ အနှစ် ၅၀၀၀ ကနေပြီး အနှစ် ၂၅၀၀ ဆီသို့ အချို့လူတွေရဲ့ သက်တမ်း က အနှစ် ၂၀၀၀ဆီသို့ ကျဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီက နောက်... သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ရယူချင်တဲ့စိတ်တွေ၊ သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးသွားစေချင်တဲ့ စိတ်တွေ (အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ) ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒီလိုပေါ်လာတဲ့ ဒုစရိုက်တွေကြောင့် လူတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ နှစ် ၂၅၀၀ ကနေ ၁၀၀၀ဆီသို့ လျော့ကျသွားပြန်တယ်။ ဒီလို သက်တမ်းလျော့ကျခြင်းနဲ့အတူ လူတွေရဲ့ အဆင်းသဏ္ဍာန် တင့်တယ်မှုတွေပါ ဆုတ်ယုတ်လျော့ကျ ကုန်တာပဲ။

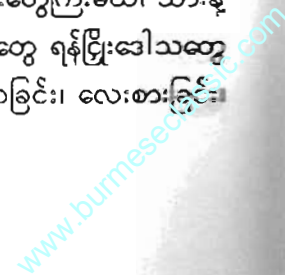
အနှစ်တစ်ထောင် (၁၀၀၀)၊ အသက်တမ်းရှိသူတွေမှာ မှာယွင်းတဲ့ အယူဝါဒတွေ ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးကို မယုံတာ၊ အလှူဒါနရဲ့ အကျိုးကို မယုံတာ... စတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ဒုစရိုက် တရားတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအခါမှာ လူ့သက်တမ်းဟာ (၁၀၀၀) ကနေပြီး (၅၀၀)ဆီကို လျော့ကျသွားတယ်။

အဲဒီကနောက်... လူတွေမှာ အဓမ္မရာဂ၊ ဝိသမလောဘ၊ မိစ္ဆာဓမ္မဆိုတဲ့ တရားဆိုးသုံးမျိုး ဖြစ်လာပြန်တယ်။ အဓမ္မရာဂဆိုတာကို မတပ်မက်သင့်တဲ့ သူတွေအပေါ်မှာ ကာမရာဂနဲ့ တပ်မတ်မှုဖြစ်တာလို ဖွင့်ဆိုပြတာရှိတယ်။ တစ်ချို့ကတော့ အဓမ္မရာဂဆိုတာကို “ကာမဂုဏ်အရာ၌ မတရားသဖြင့် ကျူးလွန်ခြင်း”လို့ ဖွင့်ပြကြတယ်။ ဝိသမ လောဘဆိုတာကို “သူတစ်ပါးတို့၏ ပစ္စည်း

အနေခက်အောင် ကျင်ကြသူများ

ဥစ္စာတို့ကို မတရားသဖြင့် လိုချင်တပ်မက်မောမှုဖြစ်ခြင်း”လို့ ဖွင့်ပြတယ်။ မိစ္ဆာဓမ္မဆိုတာကို “သူ့အသက်ကို သတ်ဖြတ်၍ ယာဇ်ပူဇော်ခြင်း”လို့ ဖွင့်ဆိုတာလဲ ရှိတယ်။ အချို့ကတော့ မိစ္ဆာဓမ္မဆိုတာကို “ယောက်ျား မိန်းမ လိင်တူခြင်း မေထုန်မိဝဲခြင်း”လို့ ဖွင့်ပြကြတယ်။ ဒီတရားဆိုးတွေ တိုးပွားများပြားလာတဲ့အခါမှာ လူတို့ရဲ့ သက်တမ်းဟာ နှစ် (၅၀၀)ကနေပြီး (၂၅၀) တစ်ချို့မှာ ဆော့ (၂၀၀)ဆီ ကျဆင်းသွားတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ... လူတွေဟာ... အမိအဖ၊ သာမဏ ဗြာဟ္မဏ အစရှိတဲ့ သူတော်သူမြတ်တွေ၊ အသက်အားဖြင့် ကြီးမြတ်သူတွေအပေါ်မှာ ပြုကျင့်ရမည့် ကျင့်ဝတ်တွေ ပျက်လာတယ်။ ဆေးစားမှုတွေ ပျက်လာတယ်။ ကျင့်ဝတ်တွေ ပျက်လာတဲ့အခါမှာ လူတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ ကျဆင်းသွားပြန်တယ်။ သက်တမ်း ၂၅၀-၂၀၀ ကနေပြီး ၁၀၀ ဆီကို လျော့ကျသွားတယ်။ အဆင်းသဏ္ဍာန် တင့်တယ်မှုတွေလည်း ဆုတ်ယုတ်သွားတယ်။ အသက် ၁၀၀ ထက်ပိုပြီး အသက်ရှည်ရင်လည်း ရှည်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက် ၂၀၀ တော့ မရှည်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီနှစ် ၁၀၀ သက်တမ်းကာလမှာ ဒုစရိုက် ၁၀ မျိုးနဲ့ပြောခဲ့တဲ့ တရားဆိုး(၃)မျိုး...ဒါတွေ ရှိတယ်။ ဒီဒုစရိုက်အစရှိတဲ့ မကောင်းမှုတွေကို လူတွေကျင့်သုံးလို့ အရှိန်အဟုန်တွေ များလာရင် သက်တမ်း ၁၀၀ ကနေပြီး ၁၀ နှစ်တမ်းဆီ လျော့ကျ ဆုတ်ယုတ်သွားမယ်လို့လဲ ဖော်ပြထားတယ်။ ၁၀ နှစ်တမ်းကို ရောက်ရင်တော့ လူတွေဟာ အမျက်ဒေါသတွေ အလွန်ကြီးမယ်၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရန်ငြိုးတွေကြီးမယ်၊ သားနဲ့အမိ၊ မောင်နဲ့နှမတွေကြားမှာလည်း မုန်းတီးမှုတွေ ရန်ငြိုးဒေါသတွေ သားကြမယ်။ ကြီးသူကို ငယ်သူတို့က ရိုသေခြင်း၊ လေးစားခြင်း-

နန္ဒာသိန်းဇံ

ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး ဖြစ်သွားမယ်။ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေများလာပြီး အမျိုးသမီးတွေဟာ (၅)နှစ်အရွယ်မှာ လက်ထပ် ထိမ်းမြားနိုင်တဲ့အရွယ်အဖြစ် ရောက်ကုန်မယ်။

ဒုစရိုက်တွေ များသည်ထက် များလာလို့ အသက်(၁၀)နှစ် တမ်းရဲ့ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်လာရင် လူအချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ကြမယ်။ လက်နက်မျိုးစုံဟာလည်း အလွယ်တကူ ဖြစ်ပေါ်ရရှိလာမယ်။ တစ်ခုသော ကာလမှာ ၇-ရက်တိုင်တိုင် သတ္တန္တရကပ်ဆိုက်မယ်။ လူတစ်ဦးက တစ်ဦးကို သားကောင်အဖြစ်မြင်ပြီး သတ်ဖြတ်သေကျေကုန်ကြမယ်။ လူအချို့ကတော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူများကို မသတ်ချင်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အသတ်မခံချင်တဲ့ အတွက် တောချုံတွေထဲ ပြေးဝင်ပြီး ပုန်းအောင်းနေကြမယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့လို စိတ်ထားမျိုး ရှိသူအချို့နဲ့ ဆုံတွေ့ကြမယ်။ သေဆေးက လွတ်မြောက်ကြသူ အချင်းချင်း အတူနေထိုင်ကြပြီးတော့ ဒုစရိုက်မှုတွေကို ရှောင်ကြမယ်။ ဒီလို ရှောင်ကြရင်းမှ လူတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာလိမ့်မယ်။ ဒုစရိုက်တွေကို ရှောင်ပြီး သုစရိုက်မှုတွေကို ပြုတဲ့အတွက် လူ့သက်တမ်းဟာ အနှစ် ရှစ်သောင်းတမ်းကို ရောက်သွားမယ်လို့ စက္ကဝတ္တိသုတ်မှာ ဖော်ပြထားတယ်။ တစ်ချို့က ဒီသတ္တန်ဟာ သမိုင်းဆိုင်ရာ အဆိုမြင်ဝါဒဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူသတ္တဝါတွေရဲ့ ဖြစ်စဉ်ဟာ ဆုတ်ကပ်ဆီကို ဦးတည်ပြီး သွားနေတယ်ဆိုတာကို အလေးပေး ဖော်ပြထားတာကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

အချို့ကတော့လည်း စက္ကဝတ္တိသုတ်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ လူ့သမိုင်းရဲ့ ဖြစ်စဉ်ဟာ ဆုတ်သွားလိုက်၊ တက်လာလိုက်နဲ့ အတောမသတ် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် စက္ကဝတ္တိ

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

သုတ်မှာလာတဲ့ သမိုင်းအမြင်ဟာ သမိုင်းကို စက်ဝိုင်းသဖွယ် ခွဲခြားထားတဲ့ အမြင်မျှသာဖြစ်တယ်။ စက်ဝိုင်းသဖွယ် အမြဲဖြစ်နေလို့ အဲဒီ စက်ဝိုင်းကြီးထဲ လိုက်ပါဖြစ်ပေါ်နေရတဲ့ လူ့ဘဝဟာ ငြီးငွေ့ရာ ဖြစ်ပါတယ်လို့ လူ့သမိုင်းစက်ဝိုင်းကို အဆိုးဘက်ကပဲ မြင်သူတွေလည်း ရှိတယ်။

တစ်ချို့ကတော့ စက္ကဝတ္တိသုတ်မှာ လူ့အဖွဲ့အစည်း အရှည်တည်တဲ့ နေနိုင်ရေးအတွက် အခြေခံ နှစ်ရပ်ကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်တယ်။ အခြေခံနှစ်ရပ်ဆိုတာက လူမှုစီးပွားရေး တိုးတက်မှုနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ဖြစ်ထွန်းမှုရှိရေးတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ စက္ကဝတ္တိသုတ်မှာ...စီးပွားရေး မပြေလည်မှုကြောင့် အကျင့်ဖောက်ဖျက်မှုဆိုတဲ့ နှစ်ခု ဒုစရိုက်ဖြစ်လာတယ်။ အူမ မတောင့်တဲ့အတွက် သီလ မစောင့်နိုင်ခြင်းတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့... သီလစောင့်နိုင်သူတွေဖြစ်အောင် လူမှုစီးပွားရေးဘဝ တိုးတက်အောင်လုပ်ဖို့ဟာ ပဓာနဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်တယ်လို့ သုံးသပ်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့်... အူမ တောင့်ပြီးတဲ့အခါ သီလမစောင့်ရင်လည်း အောက်လောဘတွေနဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဖြစ်စဉ်-လူ့သမိုင်းရဲ့ဖြစ်စဉ်ဟာ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းဆီ ဦးတည်ရွေ့လျား နိုင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် အူမတောင့်ခြင်းနဲ့အတူ သီလစောင့်ခြင်း-ကိုယ်ကျင့်တရား စောင့်သိခြင်းတွေ တိုးတက်အောင် ကြိုးစားဖို့လည်း လိုမှာပါပဲ။ စက္ကဝတ္တိသုတ်ဟာ လူမှုစီးပွားရေးနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားရေးဟာ တစ်ပြိုင်တည်း တိုးတက်ဖို့ လိုတယ်။ ဒီလို တစ်ပြိုင်တည်း တိုးတက်နေရင် လူ့သမိုင်းကြီးဟာ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အရှည်တည်တဲ့နေမယ် ဆိုတဲ့ သဘောကို ညွှန်းဆိုနေတယ်လို့လည်း သုံးသပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

[ဓမ္မရိပ်မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၅၊ ၁၉၈၁၊ ၂၀၀၆]

ဘေးနဲ့အန္တရာယ်

(၁)

အဲဒီနေ့က စကားဝိုင်းကို ဦးဆောင်သူက ဗုဒ္ဓဝါဒီ သုတေသီ
တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူက အဲဒီနေ့က အောက်ပါအကြောင်းအရာ
ကို ဆွေးနွေးပါတယ်။

(၂)

အင်မတန် ကျယ်ပြောတဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ မျက်စိအမြင်ချို့
တဲ့နေတဲ့ လိပ်ကန်းကြီးတစ်ကောင်ဟာ စမ်းဝါးပြီး သွားနေတယ်။
မျက်စိက မမြင်တော့ လိပ်ကန်းကြီးဟာ ဘယ်ကိုရောက်လို့ရောက်
နင်းသိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ လိပ်ကန်းကြီး
သွားနေလိုက်တာ အနှစ်တစ်ရာ... ဒါမှမဟုတ် တစ်ရာလွန်လောက်
မှာပင် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကို အဲဒီလိပ်ကြီး ရောက်တတ်တယ်
တဲ့။

နန္ဒာသိန်းစံ

အဲဒီသမုဒ္ဒရာကြီးမှာပဲ အပေါက်တစ်ခုတည်းပါတဲ့ ထမ်းပိုးတုံးတစ်ခုဟာ မျောပါနေတယ်။ အဲဒီထမ်းပိုးတုံးဟာ လေရဲ့ဆောင်ရာ၊ လှိုင်းရဲ့သယ်ယူရာကို ပရမ်းပတာ မျောပါနေတယ်။ ဒီလိုမျောပါနေတဲ့ ထမ်းပိုးရဲ့အပေါက်ကို အနှစ်တစ်ရာ ဒါမှမဟုတ် အနှစ်တစ်ရာလွန်မှ တစ်ခါပဲပေါ်လာတဲ့ ရောက်မိရောက်ရာ သွားနေတဲ့ လိပ်ကန်းကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းစွပ်မိဖို့... “လိပ်ကန်းတံပိုးစွပ်မှု”ဖြစ်ဖို့ဟာ သိပ်ကို အခွင့်အလမ်းနည်းတယ်။ “ဖြစ်နိုင်ခြေ”အလွန်အလွန်နည်းတယ်။

ဒါပေမဲ့... လိပ်ကန်းထမ်းပိုးစွပ်မိတဲ့အဖြစ်မျိုးဟာ လွယ်ချင်လွယ်ဦးမယ်။ အပါယ်ဆိုတဲ့ မကောင်းတဲ့ဘုံဘဝမျိုးကို တစ်ကြိမ်ရောက်သွားတဲ့သူဟာ လူ့ဘဝမျိုးကို ပြန်ဖြစ်နိုင်ဖို့ကတော့ မလွယ်တော့ဘူး။ လိပ်ကန်းထမ်းပိုး စွပ်နိုင်ခွင့်ထက် အဆ အရာအထောင်မက ခဲယဉ်းတယ်။

ရတောင့်ရခဲ ရလာတဲ့ လူ့ဘဝကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ဘေးရန်ခပ်သိမ်းကင်းတဲ့ ဘဝတော့ မဟုတ်ပေဘူး။ လူ့ဘဝမှာ ကြုံတွေ့နိုင်တဲ့ ဘေးရန်တွေက အများကြီးပါပဲ။ ဗုဒ္ဓစာပေတွေမှာ ဘေးကြီး ၂၅ပါးဆိုပြီး ရေတွက်ပြထားတယ်။ ရေဆေး၊ မီးဘေး၊ ရောဂါဝေဒနာဆိုး ဆိုတဲ့ဘေး၊ အငတ်ဘေး၊ သူခိုးဘေး၊ မင်းဆေးစသည်ဖြင့် ဘေးရန်တွေ အများကြီးပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ “ဘေး”ဆိုတဲ့ စကားကို နည်းနည်းရှင်းဖို့ လိုမယ်။

“ဘေး”ဆိုတာ “ဘယ”ဆိုတဲ့ ပါဠိဝေါဟာရကနေပြီး ပြောင်းလာတဲ့ ပါဠိသက် ဝေါဟာရဖြစ်တယ်။ “ဘေး”ဆိုတာကို မြန်မာလို “ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသောအရာ”လို့ ပါဠိသက်ဝေါဟာရအဘိဓာန်မှာ ပေးထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

အရာတွေဟာ လူကို မထိခိုက်၊ မသက်ရောက်သေးရင်တော့ ဒီကြောက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အရာတွေဟာ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အရာတွေအဖြစ်ပဲ ရှိနေမယ်။ ဘေးတွေဟာ ဘေးတွေအဖြစ်ပဲ ရှိနေမယ်။ အန္တရာယ် မဖြစ်လာနိုင်ဘူးလို့ ဆိုရမယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတွေဖြစ်ပေမယ့် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဖြစ်စေမည့် အန္တရာယ်အဖြစ် ရောက်သေးဘူးပေါ့။

ဒီနေရာမှာ “အန္တရာယ်”ဆိုတာကိုလည်း ရှင်းဖို့လိုတယ်။ အန္တရာယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ “အန္တရာယ”ဆိုတဲ့ ပါဠိဝေါဟာရကနေ ပြောင်းလာတဲ့ ပါဠိသက်ဝေါဟာရဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒီ အန္တရာယကို မြန်မာတို့က “အန္တရာယ်”လို့ သုံးနှုံးနေကြခြင်းဖြစ်တယ်။ အန္တရာယဆိုတဲ့ ပါဠိဝေါဟာရဟာ “အန္တယ”ဆိုတာနဲ့ အယဆိုတဲ့ ပုဒ်နှစ်ပုဒ် တွဲထားတာတဲ့။ အန္တရဆိုတာက “ကြားကာလ”ကို ဆိုလိုတယ်။ အယဆိုတာကတော့ “ကျရောက်ခြင်း” ဒါမှမဟုတ် “ရောက်လာတဲ့အကျိုး”လို့ ဆိုလိုတယ်တဲ့။ “ကြားကာလ”ဆိုရာမှာ အမိထံမှာ ပဋိသန္ဓေ စတည်တဲ့အချိန်ကနေပြီး သေဆုံးတဲ့အချိန်အထိ ကြားကာလကို ဆိုလိုတယ်။ ပဋိသန္ဓေ စနေတဲ့အချိန်မှ မသေခင်ကာလ တစ်လျှောက်ကို ဆိုလိုတယ်။ ဒီတော့ အန္တရာယ်ဆိုတာ မသေခင်ကာလအတောအတွင်းမှာ ကျရောက်လာတဲ့ အကျိုးကို ဆိုလိုတယ်။ ဆိုခဲ့တဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘေးတွေဟာ မသေခင်ကာလအတောအတွင်းမှာ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်အမှုတွေကို ပြုတဲ့သူအပေါ် ကျရောက်နိုင်တယ်။ မကောင်းကျိုးတွေအဖြစ် ရောက်လာနိုင်တယ်တဲ့။

ဗုဒ္ဓဝါဒီသုတေသီတို့အလိုအရ ဆိုခဲ့တဲ့ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ် ဆွဲအဖြစ်နဲ့ လူတစ်ဦးအပေါ် ကျရောက်လာတာဟာ အဲဒီလိုဖြစ်

နန္ဒာသိန်းခဲ

တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်။ အကယ်၍ အကုသိုလ် အပြုအမူကံတွေကို မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ ဘေးတွေဟာ ဘေးတွေ အဖြစ် ရှိနေပြီး အန္တရာယ်တွေအဖြစ်နဲ့ ကျရောက်မလာနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘေးတွေဟာ ကုသိုလ်အပြုအမူတွေ၊ ကုသိုလ်ကံတွေနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး။ အကုသိုလ်အမူတွေ၊ အကုသိုလ်ကံတွေနဲ့သာ ဆိုင်တယ်။ မကောင်းမှုအကုသိုလ် အပြုအမူ၊ မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်ကံတွေကို ပြုတဲ့သူအပေါ်ကိုသာ ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်တွေအဖြစ်နဲ့ ကျရောက်နိုင်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။

ဗုဒ္ဓစာပေတွေမှာ (၁)အိုဘေး၊ (၂)နာဘေး၊ (၃)သေဘေးဆိုတာတွေကို ဖော်ပြထားတယ်။ အိုရမှာ၊ နာရမှာ၊ သေရမှာတွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အလွန်မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ ဘေးတွေဖြစ်တယ်။ လူသတ္တဝါတွေကို ဒီဘေးတွေက ကျလာမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အရက်သေစာတွေကို အလွန်အကျွံ သောက်စားတဲ့ အပြုအမူတွေ၊ မဆင်မခြင်လုပ်တဲ့ ကံတွေများလာရင် အိုရိုးအိုစဉ်ထက် ပိုလွန်ပြီးအိုမင်းရင့်ရော်မယ်။ နာရိုးနာစဉ်ထက်လည်း ပိုပြီးနာမယ်။ သေတဲ့အခါမှာလည်း မကောင်းတဲ့ အပြုအမူကံတွေကြောင့် သေချိန်မတိုင်မီ သေဆုံးခြင်းမျိုး၊ သေရိုးသေစဉ် ပုံမှန်သေခြင်းမျိုး မဟုတ်တဲ့ သေခြင်းမျိုးတွေဟာ မကောင်းတဲ့အကုသိုလ် အပြုအမူတွေကြောင့် ဒီလိုပြုမူသူအပေါ် ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်အဖြစ် ကျရောက်သွားတာပဲ။

(၄)ဇာတိပဋိသန္ဓေနေခြင်း... ဒါမှမဟုတ် ဘဝစခဲ့ခြင်း ဒါမှမဟုတ် ဘဝဖြစ်ရခြင်းကိုလည်း ဘေးအဖြစ်ဖော်ပြထားတာရှိတယ်။ ဆိုခဲ့တဲ့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းနဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ ဘဝအသစ်ဖြစ်မိခြင်းဆိုတဲ့ ဇာတိကြောင့်ပါပဲ။

အနေခက်အောင် ကုညီကြသူများ

သန္ဓေနေရလို့ ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝခရီးတစ်လျှောက်မှာ ဘေးတွေအပြုအမူကြီး ကြောက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့၊ မနှစ်မြို့ဖွယ်ဖြစ်တဲ့ ဘေးတွေမှ ကြောက်အများပါပဲ။ အကယ်၍ လူတစ်ဦးဟာ မကောင်းတဲ့အကုသိုလ် အပြုအမူကံတွေကို ကြီးကြီးမားမား ပြုခဲ့သူ၊ ယခုဘဝမှာလည်း မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ် အပြုအမူကံတွေကို ပြုနေသူဆိုရင် သူ့ဘဝမှာ ဆိုခဲ့တဲ့ ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်အဖြစ် ကျရောက်နိုင်တာကို တွေးကြည့်ရင် ဘဝဖြစ်လာရခြင်းကို တကယ့်ကိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဇာတိဘေးအဖြစ် မြင်နိုင်ပါတယ်။

ဇာတိဆိုတဲ့ ဘဝ ဖြစ်လာရခြင်းကြောင့်ပဲ အဲဒီဘဝမှာ ခြုံဆွဲမျိုးသားချင်းတွေ ပျက်စီးတဲ့ဘေးလဲ ရှိလာတယ်။ မကောင်းမှုအကုသိုလ်မူတွေ ပြုတဲ့အတွက် တစ်ချို့သောသူတွေဟာ တစ်ကောင်ကြွတ် တစ်မျက်နှာဆိုတာလို ခိုကိုးရာမဲ့တဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရတယ်။ အင်မတန် အားငယ်ရတဲ့ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်မဲ့တဲ့ ဘဝကို ထိခိုက်စေတဲ့ အထိအပါးတွေ၊ အစော်ကားခံရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါတွေဟာ အဆွေမျိုးတို့ ပျက်စီးခြင်း၊ အကာနေပြီး သူ့ဘဝကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်အဖြစ် ကြောက်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ (၆)စီးပွားဥစ္စာ ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းဘေးတွေလည်း လူ့ဘဝ၊ လူ့လောကမှာ ရှိတယ်။ Misfortune never comes alone ဆိုတာလို မကောင်းမှုဆိုတာတစ်ခုတည်း လာတာမဟုတ်ဘဲ အဲဒီအကုသိုလ်များ သူ့အတွက် စီးပွားပျက်ခြင်းနဲ့အတူ တရားဥပဒေကို ကျူးလွန်လို့ အောင်တန်းကျတာတွေ၊ မလိုမှန်းထားသူတွေရဲ့ စော်ကားလာမှုတွေကြောင့် အန္တရာယ်တွေကလည်း ကျရောက်လာတတ်တယ်။

(၇)ရောဂါဝေဒနာ နှိပ်စက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဘေးတွေလည်း ရှိတယ်။

နန္ဒာသိန်း

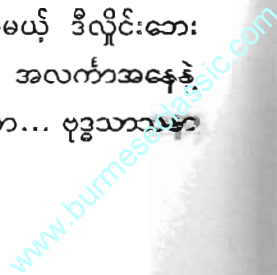
အခုပစ္စုပ္ပန်မှာရော အရင်ကပါ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်အပြုအမူတွေပြုတဲ့ ကံရှိသူကို ဝေဒနာဆိုးတွေအဖြစ်နဲ့ အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်တယ်။ မဆင်မခြင် ပြုမိတာတွေကြောင့် ရောဂါတွေဟာ သာမန်အခြေအနေကနေပြီး ဆိုးဝါးတဲ့ ရောဂါအန္တရာယ်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားတာမျိုးလဲ ရှိတယ်။ (၈)လူဖြစ်လာရတဲ့ ဘဝမှာ ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်တဲ့ ဘေးဆိုတာလည်းရှိတယ်။ မကောင်းတဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်တွေကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်တဲ့ ကံတွေရှိသူအပေါ် ကျရောက်လာနိုင်တဲ့ သီလပျက်ခြင်းအန္တရာယ်တွေဟာ များလှပါတယ်။ သီလပျက်နေတဲ့ မိုက်မဲသူအချင်းချင်း ကြားမှာတောင် ထားရမယ့် ကျင့်ဝတ်ပျက်ရင် အချင်းချင်း သဘောကွဲလွဲပြီး သတ်ဖြတ်ဖြတ်ကြနဲ့ ပျက်စီးသွားတာမျိုးတွေတောင် ရှိတယ်။ သီလပျက်ခြင်းကနေဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အန္တရာယ်တွေဟာ နောက်ဆုံးမှာ သီလပျက်သူရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားအောင် ဖျက်ဆီးပစ်တတ်တယ်။ ဖျက်ဆီးနိုင်မှု အန္တရာယ်တွေကလည်း အများကြီးရှိနေမှာပါ။

လူ့ဘဝ လူ့ခရီးမှာ (၉)အယူဝါဒ ပျက်စီးခြင်းဘေးဆိုတာလည်း ရှိတာပါ။ အခုရော အရင်ကပါ ပြုလုပ်တဲ့ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူကံတွေလည်းလုပ်မယ် အယူဝါဒကလည်း လွဲနေမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အယူဝါဒဟာ အန္တရာယ်အဖြစ်နဲ့ အကုသိုလ်ပြုသူအပေါ် ကျရောက်မှာပဲ။ ဗုဒ္ဓလက်ထက်က ပကုဏေစွာယနဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ရုပ်ဝါဒကို ဟုတ်တဲ့မှန်တဲ့ ဝါဒထင်ပြီး လက်ခံထားတယ်။ ရုပ်ဝါဒကို လက်ခံထားသူဆိုတော့ သူက “ထက်စွာသောလက်နက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်စေကာမူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သတ်သည်မမည်”တဲ့ သူ့အလိုအရ ဓားဆိုတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းနဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ လူတစ်ဦးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်တယ်။

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ဟာ ရုပ်ဖြစ်တဲ့ လည်ပင်းကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး ဦးခေါင်းက ဖြတ်ကျသွားတယ်။ ရုပ်ဆိုတဲ့ဓားဟာ ရုပ်ဆိုတဲ့လည်ပင်းကို ဖြတ်သန်းသွားလို့ ရုပ်ဆိုတဲ့ ဦးခေါင်းပြတ်ပြီး ရုပ်ဆိုတဲ့သွေးတွေ ကျလာတာပဲရှိမယ်။ ဒီရုပ်တွေထဲမှာ အကုသိုလ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အပြစ်ဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ယူဆနေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သားဖြစ်သူက အသေဆိုတာကို သတ်ပေမယ့် အကုသိုလ်ဆိုတာ မဖြစ်ဘူးလို့လည်း ယူဆနိုင်မှာပေါ့။ ဒီအယူဝါဒတွေနဲ့ ပြုတဲ့အကုသိုလ်ကံတွေ ပေါင်းစပ်ရင်တော့ အဲဒီပြုသူမှာ အန္တရာယ်တွေ အများကြီးကျရောက်ဖို့ အလားအလာတွေရှိမှာပါ။

ဘဝရှိလာခဲ့တဲ့အတွက် သက်ရှင်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ဘဝခရီးတစ်လျှောက်မှာ (၁၀)မင်းဘေး၊ (၁၁)ခိုးသူဘေးဆိုတာတွေလည်း ရှိနေမှာပဲ။ အကယ်၍ ကိုယ်က မကောင်းတဲ့အကုသိုလ် အပြုအမူတွေကို ပြုမူမိရင်... မင်းရဲ့ အန္တရာယ်ပြုလာမှုတွေ ခိုးသူတွေရဲ့ အန္တရာယ် ပြုလာမှုတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ။ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ (၁၂)မီးဘေးတွေ၊ (၁၃) ရေဘေးတွေ၊ မုန်တိုင်းဘေးတွေလည်း ရှိနေမှာပဲ။ မကောင်းတဲ့အကုသိုလ် အပြုအမူကံတွေကို ပြုခဲ့သူ၊ ပြုနေသူ-အပေါ် ဆိုခဲ့တဲ့ မီးဘေး ရေဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်တွေအဖြစ် ကျရောက်လာနိုင်တာပဲ။ ပြီးတော့... (၁၄)လှိုင်းဘေး၊ (၁၅) တောငှက်ဘေး၊ (၁၆)ဝဲဘေး၊ (၁၇)ငါးကြမ်းဘေး ဆိုတာတွေလည်း ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ရှိနေနိုင်တယ်။ ဒါတွေကတော့ မြစ်ကျော၊ မြစ်လယ်ကျောကိုသွားလာသူ၊ မြစ်ရေ၊ ပင်လယ်ရေကို ကူးဖြတ်သွားကြသူတွေနဲ့ အများဆုံးဆိုင်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလှိုင်းဘေးအစရှိတဲ့ ဘေးလေးမျိုးကို ဖော်ပြထားခြင်းဟာ အလင်္ကာအနေနဲ့ ဆော်ပြထားတာလို့ပဲ ဆိုပါတယ်။ လှိုင်းဘေးဆိုတာ... ဗုဒ္ဓသာသနာမှာ

နန္ဒာသိန်း

အတွင်း ဝင်ရောက်လာပြီးမှ သာသနာက အဆုံးအမတွေကို မလိုက်နာချင်တော့လို့ ပြန်လှည့်သွားသူမျိုးကို ဆိုလိုတာတဲ့။ မြစ်ထဲ ပင်လယ်ထဲက လှိုင်းဒဏ် မခံနိုင်လို့ လွင့်မျော နစ်မြုပ်သူလို ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာလည်း သာသနာရဲ့ဒဏ် မခံနိုင်ဘဲ သာသနာပြင်စေလွှင့်မျောပြီး နစ်မြုပ်သွားတာတဲ့။ အကုသိုလ်တွေနဲ့ တွဲမိရင် ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် သာသနာအန္တရာယ်တွေ ကျရောက်နိုင်တာပဲ။ မိကျောင်း ဘေးဆိုတာကတော့ သာသနာရဲ့ အဆုံးအမတွေ တင်းကျပ်တဲ့ အတွက် စားချင်တာ၊ သောက်ချင်တာကို ထင်သလို မစားရ၊ မသောက်ရ၊ မသုံးဆောင်ရလို့ဆိုပြီး သာသနာဘောင်ကနေ လူ့ဘောင်ကို ပြန်သွားသူကို ရည်ညွှန်းတာဖြစ်တယ်။ အစားအသောက် ဝမ်းရေးကို အကြောင်းပြုပြီး စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အစားကြီးတဲ့ မိကျောင်းနဲ့တူတယ်လို့ ခိုင်းနှိုင်းတာဖြစ်တယ်။ ဝဲဘေးဆိုတာကတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ ရဲ့ ဆွဲဆောင်လှည့်ပတ်မှုကို မခံနိုင်တော့ဘဲ သာသနာဘောင်ကထွက်ပြီး လူ့လောကကို ပြန်ရောက်သွားသူကို ရည်ညွှန်းတာဖြစ်တယ်။ ငါးကြမ်းဘေးဆိုတာက လှပတင့်တယ်တဲ့ မိန်းမ(မာတုဂါမ)ကို မြင်တဲ့အခါ ကာမဂုဏ်အာရုံစိတ်တွေ ထိန်းမနိုင်ဖြစ်ပြီး သာသနာကနေ လူ့လောကကို ရောက်သွားတာကို ဆိုလိုတာပဲ။ ငါးကြမ်းဆိုတာ ဒီနေရာမှာ မိန်းမ(မာတုဂါမ)ကို တင်စားပြီး ပြောတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီငါးကြမ်းဘေးကြောင့် သာသနာမှာ မရှင်သန်နိုင်ဘဲ ပျက်စီးသွားရသူဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။ ဒါတွေကိုကြည့်ရင် မကောင်းတဲ့ မိမိတို့ရဲ့ အပြုအမူတွေ၊ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်အပြုအမူကံတွေကြောင့် ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်တွေအဖြစ် ရောက်သွား

အနေအကံအောင် ကုညီကြသူများ

သာ သာသနာမှာ မရှင်သန်နိုင်ဘဲ ပျက်စီးသွားရတာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာတွေကို တွေ့မယ်။

ဘဝဖြစ်စဉ်မှာ (၁၈)မိမိကိုယ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် စွပ်စွဲတဲ့ အတ္တနုဝါဒဘေး၊ (၁၉)သူတစ်ပါးက စွပ်စွဲတဲ့ ပရာနုဝါဒဘေး၊ (၂၀)မင်းဒဏ်ဘေးဆိုတာတွေလည်း ရှိနိုင်သေးတယ်။ မိမိက ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့ အသင့်အတင့် နှလုံးမသွင်းတတ်ပဲ မိမိကိုယ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်စွပ်စွဲတဲ့ နောင်တတွေဖြစ်ရတဲ့ အတ္တနုဝါဒဘေးကို မကောင်းတဲ့အကုသိုလ် အပြုအမူတွေနဲ့ ပေါင်းရောလက်ခံမိရင် အန္တရာယ်တွေအဖြစ်နဲ့ ကျရောက်လာ နိုင်တယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ အကုသိုလ်စိတ်တွေ၊ မဟုတ်မတရား အတွေးတွေနဲ့ အသက်တန်သည်အထိ အဆုံးစီရင် ပစ်တာမျိုးတွေအထိ အန္တရာယ်တွေ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အလားတူပဲ သူတစ်ပါးက စွပ်စွဲလာတဲ့ပရာနုဝါဒဘေးကိုလည်း မကောင်းတဲ့ ကာယကံ၊ မနောက်ဆိုင်ရာ အကုသိုလ်အပြုအမူတွေနဲ့ တုံ့ပြန်လက်ခံမိရင် စိတ်ဓာတ်ကျရောဂါ Depression အကြီးစားတွေ၊ မိမိကိုယ်ကိုရော၊ တစ်ပါးသူကိုပါ ပျက်စီးဆောင်ဖျက်ဆီးမည့် အန္တရာယ်မျိုးတွေအဖြစ် ရောက်သွားနိုင်တာပဲ။ မင်းဆိုတာဟာလည်း ဘေးအဖြစ် လူ့လောက လူ့ဘဝခရီးမှာ ဖြိုနေတတ်တာပါပဲ။ မိမိက မကောင်းတဲ့ မမှန်တဲ့ မတရားတဲ့ အကုသိုလ် အပြုအမူတွေကို ပြုမိသူဆိုရင် ရက်စက်တဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ အန္တရာယ်တွေအဖြစ်နဲ့ မင်းရဲ့ဒဏ် တွေက ကျရောက်လာကြမှာပဲ။ မိမိကမှားယွင်းတဲ့၊ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေကို မပြုသူ၊ အကုသိုလ်ကံ မပြုသူဆိုရင်တော့ မင်းဒဏ်ဟာ အန္တရာယ်အဖြစ် မရောက်လာဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ (၂၁)အပါယ်လေးပါးဆိုတဲ့ ဘေးတွေလည်း ရှိနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အပါယ်ကို ရောက်စေနိုင်တဲ့

နန္ဒာသိန်းခဲ

မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေ၊ အပြုအမူတွေမရှိရင်တော့ အပါယ်လေးပါးဟာ ဘေးအဖြစ်ပဲ ရှိနေမယ်။ မိမိကိုယ် အန္တရာယ် မဖြစ်ဘူးပေါ့။

ဇာတိဆိုတဲ့ ဘဝရှိလာ ဖြစ်လာမှုကြောင့် ရလာတဲ့ဘဝထဲ ရှင်သန်အောင် မွေးမြူရတာပဲ။ ဘဝမှာ သက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ အတွက် အမျိုးမျိုး အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းမှုတွေ လုပ်တယ်။ အမျိုးမျိုး စီးပွားရှာကြတယ်။ ဒီတော့ (၂၂)အသက်မွေးမှုကို အပြုပြီဖြစ်တဲ့ ဘေးတွေရှိနေမှာပဲ။ မတရားတဲ့နည်းတွေ၊ မသမာတဲ့နည်းတွေစတဲ့ မကောင်းမှု၊ အကုသိုလ်ကံတွေနဲ့ အသက်မွေးမှု စီးပွားရှာမှုပြုရင်တော့ ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်တွေအဖြစ်နဲ့ အဲဒီအသက်မွေးသူဆီ ကျရောက်လာ နိုင်တယ်။

လူ့ဘဝ လူ့ဖြစ်စဉ်မှာ (၂၃)တစ်ပါးသူတို့ရဲ့ အကဲ့ရဲ့ခံရတဲ့ ဘေးတွေ၊ (၂၄)ပရိသတ်အလယ်မှာ ရှက်ရွံ့ရတဲ့ဘေးတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ကိုယ်က မဟုတ်မတရားတွေလုပ်၊ မသမာတာတွေကိုပြု ကျင့်... စတဲ့ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူ အကုသိုလ်ကံတွေ လုပ်ရင်တော့ ဒီလုပ်သူအပေါ် ဆိုခဲ့တဲ့ တစ်ပါးသူရဲ့ ကဲ့ရဲ့ခံရမှု၊ ပရိသတ်အလယ်မှာ ရှက်ရွံ့ရမှုတွေဟာ အန္တရာယ်တွေ အဖြစ်နဲ့ ကျရောက်လာ နိုင်တာပဲ။ ဒီလိုကျရောက်လာခြင်းဖြင့် လူ့လောကထဲမှာ မနေနိုင်အောင်၊ လူ့လောကမှာ စီးပွားရှာမှု မဖြစ်တော့လောက်အောင် အဆုံးမှာ ဘဝပျက်သွားလောက်အောင် အန္တရာယ်တွေ များလာနိုင်တာပဲ။

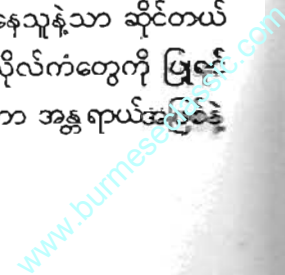
ပြီးတော့ (၂၅)အစာရှားပါးတဲ့ အငတ်ဘေး ဆိုတာဟာလဲ လူ့ဘဝ လူ့ဖြစ်စဉ်မှာ ရှိနေတတ်တာပါပဲ။ မကောင်းမှု အကုသိုလ် အပြုအမူတွေကို ပြုကျင့်သူ၊ မကောင်းမှုတွေ ထူပြောသူမှာ အစာရှားပါးမှု၊ ငတ်မွတ်မှုဆိုတာတွေဟာ အန္တရာယ်အဖြစ် ကျရောက်လာ

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

အဲဒီအကုသိုလ်တွေ ပြုသူကို ဘဝပျက်အောင် အန္တရာယ်ပြုခြင်း ကျ ရှိနိုင်တယ်။

ဒီမှာ အခုဖော်ပြတဲ့ ဘေးတွေအပြင် တခြားတခြား ကြောက်စိတ်ပွယ်ကောင်းတဲ့ ဘေးတွေလည်း ရှိပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ဇာတိဆိုတဲ့ဘဝဖြစ်လာမှုကြောင့် အမျိုးအမည်တွေများလှတဲ့ ကြောက်စိတ်ပွယ်ကောင်းတဲ့ ဘေးတွေရှိနေတဲ့ ဘဝခရီးကို လျှောက်ရတာပါပဲ။ ဇာတိဆိုတဲ့ ဘဝဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် ဆိုခဲ့တဲ့ အမျိုးစုံတဲ့ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဘေးတွေရှိရာ ဘဝလမ်းကို လျှောက်စရာမလိုဘူးပေါ့။ ဗုဒ္ဓဝါဒီတွေရဲ့ အလိုအရကတော့ ဘဝဆိုတာ မရှိတော့မှပဲ ဘေးဟူသမျှ ကုန်၊ အန္တရာယ်ဟူသမျှလည်း ကွယ်ပသွားမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝမဖြစ်ရေး၊ ဘဝတစ်ဖန်မဖြစ်ရေးဟာ ဗုဒ္ဓဝါဒီတွေရဲ့ အဓိကတိုင်ပါပဲ။

ဗုဒ္ဓဝါဒီ သုတေသီတွေအလိုအရ ဘဝဆိုတာရှိရင် ဘေးဆိုတာ ကွယ်လည်း ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဘေးတွေဟာ အကုသိုလ်ကံနဲ့ သက်စပ်မှု မရှိရင်တော့ ဘေးတွေဟာ ဘေးတွေအနေနဲ့ပဲ ရှိနေမယ်။ အန္တရာယ်အဖြစ်ကို ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘေးတွေဟာ အကုသိုလ်ကံတွေရဲ့ အထောက်အကူကို မရဘူးဆိုရင် ရှေ့မှာ ခြားခဲ့တဲ့အတိုင်း အန္တရာယ်အဖြစ် ရောက်မလာဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒီတော့... အန္တရာယ်တွေဟာ ဘယ်သူနဲ့ဆိုင်သလဲဆိုရင် (အန္တရာယ်ဆိုတာ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ အကျိုးတရားဖြစ်တဲ့အတွက်) ကောင်းတဲ့အပြုအမူ ကုသိုလ်ကံတွေကို ပြုနေသူနဲ့ မဆိုင်ဘဲ ကောင်းတဲ့အပြုအမူ အကုသိုလ်ကံတွေကို ပြုနေသူနဲ့သာ ဆိုင်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူ အကုသိုလ်ကံတွေကို ပြုနေသူတွေရဲ့ အထောက်အပံ့ရသွားတဲ့ ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်အဖြစ်နဲ့

နန္ဒာသိန်းစံ

အကုသိုလ်ကံတွေကို ပြုသူထံ ချက်ချင်းကျရောက်လာရောလားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ အကုသိုလ်ပြုရင် ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်အဖြစ် ကျရောက်တယ်လို့ ဖြစ်လေ့သဘောကို ပြောရမယ်ပဲ။ အကုသိုလ်ကံ ကို ပြုလျှင်ပြုချင်း အန္တရာယ်တွေဟာ ချက်ချင်းပဲ ထဖြစ်လာတယ်လို့ တော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကံတွေရဲ့ စွမ်းအင်အလိုက် အကျိုးပေးတဲ့ အချိန်ကာလ ခြားနားမှုတွေ ရှိနေလို့ပါပဲ။

ဗုဒ္ဓဒေသနာတွေမှာ ကံတွေမှာရှိတဲ့ စွမ်းအင်လေးမျိုးကို ဖော် ပြထားတယ်။ (၁)နေကကံ၊ (၂)ဥပတ္တမ္ဘကကံ၊ (၃)ဥပပိဋ္ဌိကကံ၊ (၄)ဥပယာတကကံ ဆိုတဲ့ ကံတွေရဲ့စွမ်းအင်တွေဟာ ခြားနားကြ တယ်။ (၁)နေကကံဆိုတာက ပြုခဲ့တဲ့ကောင်းမှု၊မကောင်းမှု စေတနာ အလုပ်ကံတို့ဟာ ပဋိသန္ဓေအခါဖြစ်စေ၊ မျက်မှောက်ကာလ(ပဝတ္တိ အခါ)မှာဖြစ်စေ၊ အကျိုးဝိပါက်ဖြစ်တဲ့ စိတ်စေတသိက်နဲ့ ကံကြောင့် ဖြစ်တဲ့ရုပ်၊ ကံအရင်းခံရှိတဲ့ ဥတုကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေကို ထိုက်သင့် သလို ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်စေနိုင်တဲ့ကံကို နေကကံလို့ဆိုလို တယ်။

(၂)ဥပတ္တမ္ဘကကံဆိုတာက ကိုယ်တိုင်အကျိုး မပေးနိုင်သော် လည်း တစ်ပါးသောကံကို အကျိုးပေးခွင့်ရအောင် အကျိုးပေးသန် အောင် ထောက်ပံ့ကူညီတတ်တဲ့ကံလို့ ဆိုလိုတယ်။

(၃)ဥပပိဋ္ဌိကကံဆိုတာက တစ်ပါးသောကံကို ဖြစ်ခွင့်မရ အောင်၊ ဖြစ်ခွင့်ရပါကလည်း အကျိုးပေးမသန်အောင် တားဆီးဟန့် တားတဲ့ ကံကိုဆိုလိုတယ်။

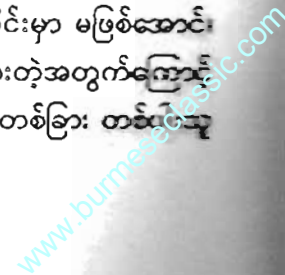
(၄)ဥပယာတကကံဆိုတာကတော့ တစ်ပါးသောကံကို ဖြစ် ခွင့်၊ အကျိုးပေးခွင့်မရအောင် တားဆီးရုံမျှမက အဲဒီကံရဲ့ အကျိုး ဆက် ပြတ်သွားအောင် ဖြတ်တောက်ပစ်တဲ့ကံကို ဆိုလိုတယ်။

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

အဲဒီကံတွေရဲ့ စွမ်းအင်ကိုလိုက်ပြီး ကံတို့ရဲ့အကျိုးပေးသက် ဆိုက်မှုဟာလည်း ကာလအားဖြင့် လေးမျိုးရှိတယ်လို့ ဖော်ပြထား တယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့...

- (၁) ယခုမျက်မှောက်ကာလ အခုဘဝမှာပဲ အကျိုးပေးတဲ့ကံ (ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံ)
- (၂) ဒုတိယဘဝမှာ အကျိုးပေးတဲ့ကံ (ဥပပစ္စဝေဒနိယကံ)
- (၃) တတိယဘဝမှ နိဗ္ဗာန်ရသည့်တိုင်အောင် အခွင့်ရရာ ဘဝတွေ မှာ အကျိုးပေးတတ်တဲ့ကံ (အပရာပရိဝေဒနိယကံ)
- (၄) အထက်ပါကံသုံးမျိုးဟာ သူတို့ရဲ့သက်ဆိုင်ရာကာလတွေမှာ အကျိုးပေးခွင့်မရရင် ကံဖြစ်ရုံမျှဖြစ်ပြီး အကျိုးမပေးပဲအချိုး နှီးဖြစ်သွားတဲ့ကံ (အဟောသိကံ)

ခုပြောခဲ့တဲ့ ကံတွေရဲ့ အကျိုးပေးမှု သဘာဝကိုကြည့်ခြင်း အားဖြင့် အကုသိုလ်ကံတွေ အကျိုးဖြစ်တဲ့ အန္တရာယ်တွေ ကျရောက် မှုဟာလည်း အချိန်ကာလ ခြားနားမှုတွေ ရှိမှာပါပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး သည် အလွန်မကောင်းသော အကုသိုလ်များဖြင့် အသက်မွေးတယ်။ သုံးမကုန်အောင် ချမ်းသာတယ်။ တစ်သက်ပတ်လုံး ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ နေသွားတယ်။ အကုသိုလ်ကံတွေကို ထိုသူပြုပေမယ့် သူ့ကို ဘာ အန္တရာယ်မှ မကျရောက်ဘူး။ ဒီအခါမှာ အကုသိုလ်အပြုအမူ တွေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အန္တရာယ်တွေဟာ အဲဒီလူမသေခင်ကာလ တစ်လျှောက်မှာ တစ်ခုမျှ မကျရောက်တဲ့အဖြစ်မျိုးလည်းရှိတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ခြင်းဟာ အန္တရာယ်ဖြစ်စေမည့် ကံတွေကို ဒီဘဝအစပိုင်းမှာ ဖြစ်အောင်၊ သို့မဟုတ် အလယ်ပိုင်း အဆုံးပိုင်းမှာ မဖြစ်အောင်၊ သို့မဟုတ် ဒီဘဝမှာမဖြစ်အောင် တားဆီးထားတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကတော့ တစ်ခြား တစ်ဖုံအပြု

နန္ဒာသိန်းဇံ

တွေကို သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲပြီး အနိုင်ယူတယ်။ လိမ်လည်လှည့်စားကောက်ကျစ်ခြင်းတွေနဲ့ အသက်မွေးတယ်။ ဒီလို မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ် အပြုအမူတွေကို ပြုကျင့်ပေမယ့် သူ့တစ်သက်တာမှာ အန္တရာယ်ဆိုလို့ ဘာမှကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကြုံတွေ့သွားရမှု မရှိတာမျိုးလည်း ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာလည်း ဆိုခဲ့တဲ့ ကံတွေရဲ့သဘာဝကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ဘဝလုံး ဘာအန္တရာယ်မှ မကျရောက်ပေမယ့် အကုသိုလ်ကံအဖြစ် ပီပီသသ ထူထောင်ခဲ့မိတဲ့ ကံတွေဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နောင်ဘဝတစ်ခု ခုမှာ အန္တရာယ်တွေအဖြစ် အကျိုးပေး သက်ရောက်သွားမှာပါပဲ။ လူသတ္တဝါတွေဟာ အခုမကောင်းတာလုပ် အခုချက်ချင်း မကောင်းတာ မဖြစ်တဲ့အခါမှာ ကံ-ကံရဲ့ အကျိုးအပေါ် “သံသယ”ဖြစ်တတ်ကြတာပါပဲ။

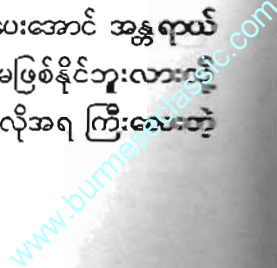
“ညှစ်ပြီးစ နို့ရည်သည် ပြကတေသဘောမှ ရုတ်တရက် မပြောင်းလဲသကဲ့သို့ ပြုသစ်စဖြစ်သောမကောင်းမှုသည် (ရုတ်တရက်) အကျိုးမပေးသေး။ (အကျိုးပေးသောအခါ) ပြာဖုံးသောမီးခဲကဲ့သို့ သူမိုက်ကို လောင်ကျွမ်းစေလျက် အစဉ်လိုက်၏။” ဆိုတဲ့စကား ဓမ္မပဒမှာရှိတယ်။ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေ ပြုပေမယ့် ပြုဆဲခဏမှာ မကောင်းတဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရတတ်ဘူး။ ဒီအခါမှာ အကုသိုလ်အမူတွေ ပြုပေမယ့်လည်း အန္တရာယ်ကျရောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးပေးမှုဆိုတာမျိုး မရှိနိုင်ပါဘူးလို့ ထင်မိတတ်တယ်။ တကယ်တော့ ကံအဖြစ် ပီပီသသရောက်တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေဟာ အကျိုးပေးသက်ရောက်မှုတွေ ရှိမှာပါပဲ။ ဒီကံတွေရဲ့ စွမ်းအင်အလိုက် အန္တရာယ်အကြီးအသေးနဲ့ အကျိုးပေးလာမည့် အချိန်အနေအမြန် တွေကတော့ ကွာခြားပြီးဖြစ်ပေါ်မှာပါပဲ။ မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

အပြုအမူကံတွေကို ပြုသူမှာ ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်အဖြစ်မကျရောက်အောင် ဘယ်တန်ခိုးရှင်၊ ဘယ်နတ်ဗြဟ္မာကမှ တားဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘူး။ “ဖြစ်ချိန်တန်ရင်ဖြစ်မယ်၊ ကျရောက်ချိန်တန်ရင်ကျရောက်မှာပါပဲ” သံသရာ ရှိနေသေးသမျှ အကုသိုလ်ကံရဲ့ အန္တရာယ်တွေက ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ ကျရောက်လာမှာပါပဲ။ ဗုဒ္ဓသာသနာမှာ အလွန်တန်ခိုးကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်ဟာ အမိအဖအပေါ် ကြီးလေးတဲ့ အကုသိုလ်မှု ပြုခဲ့တဲ့အတွက် အရဟတ္တမဂ်နဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါတ်တွေ အကုန်ရပေမယ့် ကျရောက်လာတဲ့အန္တရာယ် (ခိုးသားငါးရာတို့ရဲ့ ရိုက်နှက်ချေမှုခံရခြင်း)ကို ခံခဲ့ရတယ်။

ဗုဒ္ဓဝါဒီ သုတေသီတွေရဲ့အလိုအရ ယခုဘဝမှာ အရဟတ္တမဂ်တို့ ရပြီဆိုရင်တော့ အကုသိုလ်ကံတို့ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ယခုဘဝခံစားကြုံတွေ့ပြီးပြီဆိုရင်တော့ နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိတော့တဲ့အတွက် နောက်ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ခံစားစရာ အကုသိုလ်တွေ ကျန်နေပေမယ့် ဘဝမရှိတော့တဲ့အတွက် ကျရောက်လာစရာ အန္တရာယ်တွေက လွတ်သွားပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေ့မှာပြောခဲ့တာပါ။ ဘဝမရှိတော့မယ့် ဘဝတစ်ဖန်ဆိုတာတွေ မရှိတော့မှပဲ အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့် သေးတွေမှ အန္တရာယ်တွေအဖြစ် ရောက်လာတာတွေအားလုံးမှနေ လွတ်မြောက်မှာဖြစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ။

ဒီနေရာမှာ... အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်တို့လို အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပဉ္စာနန္ဒိယကံကြီးမျိုးတွေကို မတားနိုင်သော်လည်း သေးငယ်တဲ့အကုသိုလ် အပြုအမူကံတွေကို အကျိုးမပေးအောင် အန္တရာယ်တွေအဖြစ် မကျရောက်အောင် တားဆီးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဆို ဆေးစရာ ရှိပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒီသုတေသီတွေ အလိုအရ ကြီးသေးတဲ့

ပဉ္စာနန္ဒိယကံကြီးမျိုးတွေ... မယုတ်ရင်တော့ တားဆီးနိုင်တယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ ဘာနဲ့ ဘယ်လိုတားရမလဲဆိုတော့ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေကို ပြုလုပ်ပွားများ အားထုတ်ခြင်းအားဖြင့် တားဆီးနိုင်တယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ ဒီလို ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေကို လုပ်ဆောင်နေရင် ဘေးတွေဟာ အကုသိုလ်ကံတွေနဲ့ ပေါင်းရောပြီး အန္တရာယ်တွေအဖြစ် မရောက်လာတော့ဘူးလို့ ယူဆရပါမယ်။ ဒီကုသိုလ်အပြုအမူကံတွေကို လုပ်နေတဲ့အတွက် ဘေးတွေဟာ အန္တရာယ်အဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အန္တရာယ်ကင်းသူဖြစ်မှ လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်ကျိုးနပ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် နေ့စဉ်ဘဝမှာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မနေဘဲ မကောင်းတဲ့ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ဆိုင်ရာ အကုသိုလ်အပြုအမူကံတွေနေရာမှာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအစရှိတဲ့ ကောင်းတဲ့ကိုယ်အမှုနှုတ်အမှု၊ စိတ်အမှုဆိုတဲ့ ကုသိုလ်အပြုအမူကံတွေ ဖြစ်နေအောင် ကြိုးစားပြီး လုပ်ဆောင်အားထုတ်ကြပါ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဘဝမရှိခြင်းကိုဖြစ်စေတဲ့ ဉာဏ်အမြင်တွေရအောင်အားထုတ်ကြပါ...လို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။

(၃)

အထက်ပါပုဂ္ဂိုလ်က ကုသိုလ်တွေပြုဖို့ တိုက်တွန်းစကားတွေဆိုပြီး ဟောပြောမှုကို အဆုံးသတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်ဘေးက မိတ်ဆွေက “အင်း...ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အနေခက်အောင် လုပ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပါကောဗျာ” ဟု ခပ်ညည်းညည်းအသံနှင့် ပြောနေသည်ကို သတိရပါတယ်။

[သရဖိုမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၁]

တကယ်လုပ်ဖို့

(၁)

လွန်ခဲ့သည့်ရက်က ပေါင်းတည်မြို့ ဘုရားငါးဆူရွာ ကျွန်းပင်
ကျောင်းဆရာတော်ကြီးထံ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတစ်စု အဖူးမြော်
ဆုရက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးက သက်တော် ၈၅ နှစ် ရှိပြီ။
ဆရာတော်ကြီး၏ အမူအရာတို့က တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိလှ
ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏အနီး၌ ထိုင်နေရသည်မှာ ငြိမ်းငြိမ်း
ချမ်းချမ်း ရှိလှပါသည်။

လောကဝတ်စကားတို့ ပြီးဆုံးသောအခါ၌ ဆရာတော်ကြီးက
တစ်စုံတစ်ရာသော တရားသဘောကို မိန့်ကြားလိုသည့်အနေဖြင့်
“ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ရောဂါတွေဆိုတာကို သိကြသလား” ဟု မေး
ပါသည်။ “အနာအမျိုး ၉၆ ပါးဆိုသည်ကို ကြားဖူးနေသော်လည်း
အမျိုးအမည်တွေကို မရေတွက်တတ်ပါ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မှတ်
မိသမျှ ရောဂါအမည်တွေကို ဆိုမိနေကြပါသည်။ ဤတွင် ပြုံး၍

နန္ဒာသိန်းငံ

နားထောင်နေသော ဆရာတော်ကြီးက အနာအမျိုး ၉၆ပါးကို တွက်ပြနေပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး ရေတွက်ပြသည်ကို ကျွန်တော်တို့က နောက်မှလိုက်၍ မနည်းကြီး ရေးမှတ်နေကြရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ မှတ်ဉာဏ်တွေက ကောင်းနေတုန်းပါလားဟု တွေးရင်း ကြည်ညိုစိတ်တွေ ဖြစ်နေပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးက ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ရောဂါတို့ကိုသာမက ယနေ့အခါ၌ ကမ္ဘာတွင်ဖြစ်နေသည့် ရောဂါတို့အထိ... ရောဂါတွေများပုံကို ပြောပြနေပါသည်။ ထို့နောက် သုတ္တံဒေသနာတစ်ခုကို ရွတ်ဆိုပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး ရွတ်ဆိုပြသော သုတ္တံဒေသနာတော်မှာ... အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်- စတုတ္ထပဏ္ဍာသက- စတုတ္ထနိပါတ်မှာလည်း “ရောဂသုတ်” ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါကဲ့သို့ မြန်မာလိုနားလည်အောင် ပြန်ဆိုပြပါသည်။

“ရဟန်းတို့... ရောဂါတို့သည် ဤနှစ်မျိုးတို့တည်း။ အဘယ်နှစ်မျိုးတို့နည်းဟူမူ... ကိုယ်၌ဖြစ်သောရောဂါ၊ စိတ်၌ဖြစ်သောရောဂါတို့တည်း။ ရဟန်းတို့... တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်၌ ရောဂါမရှိခြင်းကို ဝန်ခံကုန်သော သတ္တဝါ၊ နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊ လေးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ငါးနှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ဆယ်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်တို့ပတ်လုံး၊ အနှစ်သုံးဆယ်တို့ပတ်လုံး၊ အနှစ်လေးဆယ်တို့ပတ်လုံး၊ အနှစ်ငါးဆယ်တို့ပတ်လုံး၊ အနှစ်တစ်ရာအလွန်... ရောဂါမရှိခြင်းကို ဝန်ခံကုန်သော လူသတ္တဝါတို့ကို တွေ့မြင်နိုင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့... ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှတစ်ပါး တစ်ခဏမျှလည်း စိတ်၌ဖြစ်သော ရောဂါမရှိခြင်းကို ဝန်ခံသောသတ္တဝါတို့ကိုမူ လောက၌ အလွန်တွေ့မြင်ရခဲကုန်၏။”

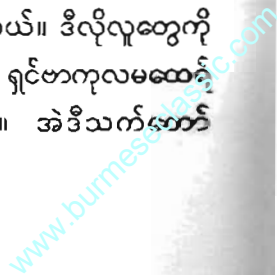
(၇-ရောဂသုတ်-၄ စတုတ္ထ ပဏ္ဍာသက၊ စတုတ္ထနိပါတ်-အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်)

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ဤသုတ္တံကို ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်တော်တို့နားလည်အောင် ခပ်ပြီး အောက်ပါကဲ့သို့ ရှင်းပြပြန်ပါသည်။

(၂)

လောကမှာ လူတွေမှာဖြစ်တဲ့ရောဂါ နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ မြတ်ဗျာရားက ရဟန်းတွေကို ရှင်းပြနေတာ၊ ဘယ်လိုရောဂါနှစ်မျိုးဆိုတော့ လူ့ရဲ့ရုပ် ခန္ဓာကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါကတစ်မျိုး၊ ပြီးတော့ လူ့ရဲ့စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါကတစ်မျိုး... ဒီလို ရောဂါနှစ်မျိုး ဖြစ်တယ်လို့ အချို့သောလူတွေဟာ ကျန်းမာရေး ကောင်းကြတယ်။ ဒီလိုကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာရှိတဲ့ လူတွေဟာ လောကမှာ တွေ့နိုင်တယ်။ တစ်ချို့လူတွေဟာ ကျန်းမာလိုက်ကြတာ... ဒို့များ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ တစ်နှစ်လုံးလုံးရောဂါဆိုလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျန်းမာပါတယ်လို့ ဝန်ခံပြောဆိုသူတွေကို တွေ့နိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုပဲ နှစ်နှစ်ပတ်လုံး၊ သုံးနှစ်ပတ်လုံး၊ လေးနှစ်၊ ငါးနှစ်ပတ်လုံး အကောင်းပကတိ ဘာရောဂါမှ မရှိဘဲ ကျန်းမာလျက် ရှိတယ်လို့ ပြောသူတွေ၊ ဝန်ခံသူတွေရှိတယ်တဲ့။ သူတို့ထက် ကျန်းမာသူတွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီသူတွေကတော့ ငါးနှစ်မကဘူး ဆယ်နှစ်ပတ်လုံး၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပတ်လုံး၊ အနှစ်သုံးဆယ်၊ အနှစ်လေးဆယ်၊ အနှစ်ငါးဆယ်ပတ်လုံး ဘာရောဂါမှ သူတို့မှာမဖြစ်ဘဲ ကျန်းကျန်းမာမာရှိတယ်လို့ ပြောသူတွေ၊ ကျန်းမာတယ်လို့ ဝန်ခံသူတွေ၊ လောကမှာ ရှိတယ်တဲ့၊ အနှစ်တစ်ရာမက... အနှစ်တစ်ရာ လွန်သည်အထိ ဘာရောဂါမှ မရှိဘဲ ကျန်းမာနေတယ်လို့ ဝန်ခံတဲ့သူတွေရှိတယ်။ ဒီလိုလူတွေကို လောကမှာ တွေ့နိုင်တယ်တဲ့။ ဗုဒ္ဓသာသနာက ရှင်ဗာကုလမထေရ်ကြီးဟာ အသက်တော် ၁၆၀ ရှည်တယ်။ အဲဒီသက်တော်

နန္ဒာသိန်း

၁၆၀တိုင်အောင် ရှင်ဗာကုလမထေရ်ဟာ ကျန်းမာလျက်ရှိတယ်။ ဘာရောဂါမှမရှိဘဲ မထေရ်မြတ်ကြီးဟာ ကျန်းမာနေတယ်။

“ဒီမှာဆိုလိုတာက... ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်မှာဖြင့် ဘာရောဂါမှမရှိဘဲ ကျန်းမာသူတွေကို လောကမှာ တွေ့နိုင်ခြင်းပင်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကာလတွေ အများကြီးကြာအောင် ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရောဂါတစ်ခုတစ်ရာမရှိဘဲ ကျန်းမာကြာသူတွေ ရှိနေတယ်။ ဒီလိုရှိနေသူတွေကို တကယ်ပဲ တွေ့နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့်... တဲ့၊ စိတ်မှာရောဂါမရှိဘဲ... စိတ်မှာ ဖောက်ပြန်တွေပြားတဲ့ စိတ်ရောဂါ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ပကတိစိတ်ကျန်းမာခြင်း ပြည့်စုံစွာနဲ့ အသက်ရှင်နေသူမျိုးကို တော့ (ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်)မှလွဲ၍ ဘယ်မှာမှ မတွေ့မြင်နိုင်ဘူးတဲ့။ ရုပ်ကိုယ်ခန္ဓာမှာ နှစ်ကာလ အဘယ်မျှကြာအောင် ရောဂါမရှိဘဲ ကျန်းမာစွာရှိပါတယ်လို့ ဝန်ခံသူမျိုးရှိပေမယ့် စိတ်မှာတော့ ရောဂါ မရှိပါဘူး။ စိတ်ကျန်းမာပါတယ်လို့ ဝန်ခံနိုင်သူမျိုး (ရဟန္တာ ကလွဲပြီး) လောကမှာ မရှိဘူးတဲ့။ ရဟန္တာကလွဲပြီး တစ်ခဏမျှလည်း စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါမရှိခြင်းကို ဝန်ခံနိုင်တဲ့သူမျိုးကို အလွန်အလွန် တွေ့ရခဲတယ်တဲ့။

ဟုတ်တယ်၊ အင်မတန်ကို တွေ့ရခဲတယ်။ ပုထုဇဉ် လူ သတ္တဝါတွေရဲ့စိတ်မှာ အမြဲလိုစိတ်ရောဂါတွေ ဖြစ်နေတယ်။ လူမှာ လိုတာကိုမရ၊ ရပြန်တော့ မလိုချင်ဆိုတဲ့ မကျေနပ်ရောဂါ၊ မကျေနပ်နိုင်တဲ့ စိတ်ရောဂါတွေ အမြဲလိုဖြစ်နေတတ်တယ်။ လိုချင်တာနဲ့ ရလာတာ တလွဲတချော်ဖြစ်နေလို့ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ ရောဂါ ဖြစ်တယ်။ လိုချင်တာကို ရလာတယ်ပဲထား၊ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အဲဒီရနေတာက သူ့အတွက် ရိုးသွားတယ်။ သူ့ကို အရင်ကလို ကျေနပ်ကြည်နူးမှု မပေးတော့ဘူး။ ဒီအခါမှာ အသစ်အသစ်

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

သူထက်သူ ထက် သာတာကို တောင့်တတယ်။ လိုချင်ပြန်တယ်။ အသစ်အသစ် ကို မရပြန်တဲ့အခါ စိတ်မကြည်မသာဖြစ်တယ်။ မေ့မလျော် ဖြစ် တယ်။ ကိုယ်က အင်မတန် ကိုလားတောင့်တနေတာကို ရတဲ့အခါ မှာလဲ... ရခြင်းနဲ့အတူပဲ ဒီ ကိုယ်အင်မတန် မြတ်နိုးနေတဲ့အရာ ပျက်စီးသွားမှာစိုးတယ်။ အစီမျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားမှာကို ကြောင့်ကြ စိုးရိမ်တယ်။ ကိုယ်အင်မတန် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့သူ အင်မတန် မြတ်နိုးတန်ဖိုး ထားတဲ့အရာကို သူတစ်ပါးထံရောက်သွားမှာ... သူတစ်ပါးဆီကို ပြောပြောသွားမှာကို အင်မတန်စိုးရိမ် ထိတ်လန့် တယ်။

လူမှာက... ဖြစ်ချင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မျှော်လင့်ချက်တွေကလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ လူဟာ စိတ်ပျက်တယ်။ ဆုတ်နစ်တဲ့ စိတ်တွေဖြစ်တယ်။ အငယ်မှုတွေဖြစ်တယ်။ စိတ်ဓာတ်တွေကျတယ်။ ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်တာရကောင်းလာဆိုပြီး ဒေါသတွေဖြစ်တယ်။ အလိုမကျနိုင်တဲ့ စိတ်ရောဂါတွေ အဖိစီးခံရတယ်။ ဒီအခါမှာ လူဟာ စိတ်ဓာတ်မကျဖို့၊ အငယ်စိတ်ပျက်ခြင်း မဖြစ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီးဆုံးမတယ်။ အာမာန်သတ္တိတွေမွေးဖို့ ကြိုးစားရတယ်။ မျှော်လင့်ထားတာတွေ မဖြစ်လာရမယ်လို့ ယုံကြည်ချက်တွေကိုလဲ တည်ဆောက်ရပြန်တယ်။ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်ရပြန်တယ်။ ဆုံးမရင်း၊ အားတင်းရင်း၊ ယုံကြည်ချက်တွေတည်ဆောက်ရင်း၊ ကိုယ့်စိတ်ရောဂါကို ကိုယ်ပြန်ကုသရင်း တ လူဟာ စိတ်မောရခြင်းတွေ၊ စိတ်အလုပ်ရှုပ်မှုတွေ ဖြစ်ရပြန်ပါတော့။

လူဟာ ပြောခဲ့တဲ့ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရတာမျိုးတွေ၊ မျှော်လင့်သလို မဖြစ်တာမျိုးတွေနဲ့ တခြား အခက်အခဲတွေနဲ့ မကြုံမတွေ့ရဘူး

နန္ဒာသိန်းခင်

အေးအေးဆေးဆေး နေရပြန်တဲ့အခါမှာလည်း...အဲဒီလို အေးအေးဆေးဆေး နေရတာကိုပဲ ပျင်းမုန်းမှုတွေ ဖြစ်လာတတ်ပြန်တယ်။ တစ်နေ့လာလဲဒီလိုပဲ စားလိုက်အိပ်လိုက်၊ နောက်တစ်နေ့လာလဲ ဒီလိုပဲ စားလိုက်အိပ်လိုက်၊ ဒီလူတွေနဲ့ပဲတွေ့၊ ဒီမြင်ကွင်းတွေကိုပဲ မြင်နေရ တွေ့နေရ၊ ဒီလူတွေရဲ့ စကားတွေပဲ ကြားကြားနေရတဲ့ အဖြစ်တွေကို ပျင်းမုန်းလာတယ်။ ငြီးငွေ့လာတယ်။ ဘာထူးခြားချက်မှ မရှိဘဲ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ဖြတ်ကျော်ရင်း အသက်ရှင်နေတာကို ငြီးငွေ့တဲ့ ပျင်းမုန်းတဲ့ရောဂါကို လူဟာခံစားရပြန်တာပဲ။

လူဟာ တစ်ကိုယ်တည်းလည်း မနေနိုင်ဘူး။ တစ်ကိုယ်တည်းတည်း နေရတာကို ငြီးငွေ့တယ်။ အထီးကျန်ရောဂါကို ခံစားရတယ်။ ဒီအခါမှာ လူဟာ...အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ နေချင်တယ်။ လူ့အသိုင်းအဝန်းနဲ့ နေချင်တယ်။ သိုင်းသိုင်းဝန်းဝန်းနဲ့ လူတွေနဲ့ နေရမှ ပျော်ရွှင်မယ်လို့ ထင်တယ်။ လူတွေနဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ အတူနေပြန်တော့လဲ လူမှုပြဿနာတွေကို အများကြီးကြုံရပြန်တယ်။ မိမိက ချစ်သူခင်သူ မြတ်နိုးသူတွေရှိသလို မိမိက မုန်းသူကြည့်မရသူတွေ အများကြီးကိုလည်း ကြုံတွေ့လာရတာပဲ။ လူဟာ ချစ်ခြင်းနဲ့ မုန်းခြင်းကြားမှာ ဗျာများနေတတ်တဲ့ သတ္တဝါပါပဲ။ မမုန်း မချစ်တဲ့ မူမန်တဲ့စိတ်မျိုး လူမှာ မရှိတတ်ဘူး။ ချစ်လိုက် မုန်းလိုက်နဲ့ ဗျာများတတ်တဲ့ ရောဂါကိုပဲ လူဟာ ရှာနေတယ်။ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းကို အမျှရှုနိုင်တဲ့စိတ်မျိုး၊ မူမန်တဲ့ စိတ်မျိုး မရှိတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပုထုဇဉ် လူသတ္တဝါကို “ဥမ္မတ္တကော”တွေ... အရှူးတွေ...၊ စိတ်မမုန်သူတွေလို့ ပြောတာပဲ။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်... မပြေလည်မှု တွေကြောင့် လူဟာ တခြားလူတွေနဲ့ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်တယ်။ ပဋိပက္ခတွေမှာ

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

...အသား မုန်းတီးမှုတွေ အပြန်အလှန်ဖြစ်တယ်။ မုန်းတီးမှု ရောဂါတွေ ဖြစ်လာရင် တစ်ဦးက တစ်ဦးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိပါးစေတဲ့ နည်းစနစ်တွေ လုပ်မိတယ်။ တစ်ဖက်သူရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ပျက်စီးစေတာပဲ။ တစ်ဖက်သူရဲ့အကျိုးစီးပွားတွေ ပျက်သွားတာ မြင်ရင်ဝမ်းသာတယ်။ ဒီနေ့ကမ္ဘာကြီးမှာ မုန်းတီးမှုတွေ၊ မာနအာဃာတွေနဲ့ တစ်ဖွဲ့ကလူတွေက အခြားအဖွဲ့က လူတွေကို သတ်ဖြတ် ချက်ဆီးနေကြတယ်။ ဒါတွေကို နေ့စဉ်ကြားသိနေရတာပဲ။

လူ့စိတ်မှာ ဒေါသတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင်... ဒေါသဖြစ်သူမှာ အခြားသူတွေမှာပါ အကျိုးမဲ့ပျက်စီးခြင်းတွေ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အဖွဲ့ရန်ကယ်-သတ္တကနိပါတ် ကောဓနသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဒေါသတွေရဲ့ အပြစ်တွေကို ပြောပြထားတာရှိတယ်။ အမျက်ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတဲ့သူဟာ

- (၁) ရုပ်အဆင်းမလှတော့ဘူး။ ဒေါသတွေဝင်နေရင် မူလက လှပတင့်တယ်သူရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာဟာလဲ အရုပ်ဆိုးအကျည်း တန်သွားရော၊ မျက်နှာနေ မျက်နှာထားဟာ မာကြောကြမ်းတမ်းပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် မရှိတော့ဘူး။
- (၂) ဒေါသဆိုတဲ့ ရောဂါ စိတ်မှာ ပူးကပ်နေပြီဆိုရင် အဲဒီဒေါသ ဖြစ်နေသူ၊ ဒေါသစိတ် ရောဂါရနေသူဟာ ညမှာ ကောင်းစွာ မအိပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်မုန်းတဲ့သူကို မြင်ယောင်ပြီး လက်စားချေချင်တာတွေ၊ တုံ့ပြန်လိုက်ချင်တာတွေနဲ့ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်၊ စိတ်တွေပူလောင်၊ ဒီတော့ ကောင်းစွာမအိပ်စက် နိုင်တော့ဘူး။

(၃) လောကကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရာမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် သက်ဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားပြုမူမှုတွေ လုပ်ရာမှာ ဒေါသအမျက်တွေ စိတ်

နန္ဒာသိန်းခဲ

ထဲဝင်နေရင် အကျိုးရှိတယ်လို့ မထင်မြင်နိုင်ဖြစ်တယ်။ အကျိုးမဲ့တာကိုတော့ အကျိုးရှိတယ်လို့ လွဲမှားစွာ ထင်မြင်မှုတွေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်တော့... အဆုံးအဖြတ်တွေ မှာ ကုန်တယ်။ အဆုံးအဖြတ်တွေ မှားတော့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုတွေဟာ မှားကုန်ရော...အကျိုးမဲ့တွေ ဖြစ်ကုန်ရော...တဲ့။

- (၄) ဒေါသတွေနဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေမှာ၊ အသိအမြင်တွေမှာ နေတဲ့သူဟာ တရားရုံးတွေဆီရောက်လိုရောက်၊ ဒီလိုရောက်ပြီး ငွေတွေကုန်တယ်။ ကိုယ့်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေပျက်တယ်။ ဒီတော့ စီးပွားဆုတ်ယုတ်မှု ဖြစ်တော့တာပဲ။
- (၅) ဒေါသအမျက်တွေနဲ့ မဆင်မခြင် လုပ်မိလုပ်ရာတွေကို မဆန်စွာ လုပ်မိလို့၊ လူကြီးလူကောင်းလို မပြုမူမိလို့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေလဲ ကျဆင်းသွားနိုင်တယ်။
- (၆) ဒေါသအမျက်ကြီးတဲ့သူ... စိတ်ဆိုးရောဂါ ကပ်နေသူတို့ ဘယ်သူမှ မချစ်ခင်၊ မမြတ်နိုး၊ မလေးစားဘူး။ ဒေါသတွေကြီးနေရင် အဲဒီ ဒေါသကြီးသူကို မိတ်ဆွေတွေက ဆက်မပေါင်းသင်းချင်ကြဘူး။ ဒီတော့ ဒေါသကြီးသူမှာ မိတ်ဆွေတွေ လျော့ပါးသွားတတ်တယ်။
- (၇) အမျက်ဒေါသတွေ ရှိသူဟာ အဲဒီဒေါသစိတ်တွေနဲ့ အကယ်၍များ သေလွန်သွားရင် မကောင်းတဲ့ အပါယ်ဘုံတွေဆီ ရောက်နိုင်တယ်တဲ့။ ပြောခဲ့တဲ့ ကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့ရောဂါတွေ ဖြစ်ပါးရောဂါတွေဟာ လူကိုနှိပ်စက်မယ်ဆိုရင် ဒီဘဝတွင်သာ နှိပ်စက်နိုင်တာ၊ နောင်ဘဝကိုလိုက်ပြီး ရောဂါအနာတို့ နှိပ်စက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုစိတ်မှာဖြစ်တဲ့ စိတ်ဆိုးခြင်း

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ဒေါသရောဂါကတော့ သံသရာကိုပါလိုက်ပြီး ဆိုးကျိုးတွေ ပေးနိုင်တယ်။

ဒေါသလွမ်းမိုးနေတဲ့သူဟာ အကယ်၍များ သူ့အပြုအမူ ပြောအဆိုတွေဟာ သာမန်လူတွေအပေါ်မဟုတ်ဘဲ သူတော်စင်တွေ၊ ဘုရားဂုဏ်တို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်များ မှားမိလိုက်ရင် အဲဒီအမှားကြောင့် အင်မတန် အပြစ်ကြီးလေးတဲ့ သက်ရောက်မှုတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

ကဿပမြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တုန်းက အင်မတန် ကြီးပွားတိုးတက်လို့၊ ချမ်းသာလိုတဲ့ လယ်သမားတစ်ဦးရှိတယ်တဲ့။ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးကို လိုလားသူဆိုတော့ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်အောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ... အဲဒီလယ်သမားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ လူ့ဖွယ်ဝတ္ထုတွေ၊ ပန်းနံ့သာတွေကို သယ်ဆောင်ပြီးတော့ ကဿပမြတ်စွာဘုရားထံ တရားနာသွားဖို့ ဆုတ်ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီမိတ်ဆွေတွေဟာ စောစောက အလုပ်နဲ့လက်နဲ့မပြတ်လုပ်ပြီး ကြီးပွားချင်တဲ့ လယ်သမားကို တရားနာသွားရအောင်လို့ အတင်းမိတ်ဆွေဝင်ခေါ်ကြတယ်။ ဒီလိုအတင်းခေါ်တာကို ခုနလယ်သမားက မိတ်ဆွေဆိုတယ်။ သူ့ကို တရားနာခေါ်ခြင်းဟာ သူ့ကို တမင်သက်သက် အလုပ်ပျက်အောင် လုပ်တာပဲလို့ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်သူက သူ့ကိုလှာခေါ်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို “တရားလိုက်နာပေမယ့် မင်းတို့ဘုရားက ငါ့ကိုမကယ်ဘူး။ ငါ့လယ်ကို သူကူပြီး ထွန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့လယ်ကို ငါသာထွန်ရမှာ၊ စီးပွားပျက်မည့်တရားကို ငါလိုက်မကုန်ဘူး” လို့ ပြောလွှတ်တယ်။

နန္ဒာသိန်း

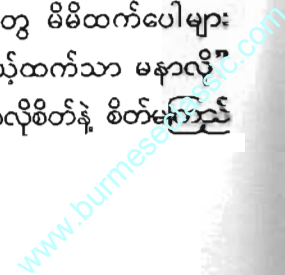
အဲဒီလို ကဿပဘုရားကို ဝစီကံနဲ့ ပြစ်မှားပြောဆိုလိုက်မိလို့ သေတဲ့အခါမှာ အဲဒီလယ်သမားဟာ ချောက်ကမ်းပါးယံမှာ သံထွန်သွား၊ သံထွန်တုံး၊ သံကြိမ်လုံးနဲ့... နွားနှစ်ကောင်ကလည်း တကယ့်နွားမဟုတ်တဲ့ သူ့စိတ်ထင်နွားတွေနဲ့ လယ်ထွန်နေရတဲ့ ပြိတ္တာဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီပြိတ္တာဟာ ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးကို လယ်အမှတ်နဲ့ လယ်ထွန်နေတာဆိုတော့... ဘာဖြစ်မှာတဲ့လဲ၊ မစိုက်ရ၊ မပျိုးရ၊ ဘာစားစရာမှလဲမရ၊ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နဲ့ ပါးစင်ကလည်း နွားတွေကို အော်ငေါက်ပြီး... ထွန်ပြီးရင်း ထွန်ရင်း ထွန်နေလိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာလဲဆိုတော့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့ အချိန်အထိတဲ့။ ကဿပမြတ်စွာဘုရားနဲ့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ကြားမှာ ဘယ်လောက်နှစ်ကာလတွေ ကြာမယ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်ပေါ့။ နှစ်တွေအများကြီး ဖြစ်မှာပါ။

တစ်နေ့မှာ... ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရဲ့တပည့် ရဟန်းသုံးကျိပ်ဟာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား... ဘုရားအဖြစ် ရောက်တော်မူခဲ့တဲ့ မဟာဗောဓိကို ဖူးမြော်ချင်လို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုလာရင်း လမ်းမှာမျက်စေ့လည်ပြီး လမ်းပျောက်သွားကြတယ်။ မျက်စေ့လည် လမ်းပျောက်နေတာသုံးရက်ကြာတယ်။ သုံးရက်လုံးလုံး ရဟန်းတော်တွေ ဆွမ်းမစားကြရဘဲ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေကြတယ်။ မကြာခင် ခုနပြောတဲ့ လယ်ထွန်နေတဲ့ ပြိတ္တာကြီးရဲ့အနီးအပါးကို ရဟန်းတွေရောက်လာကြတယ်။ ရဟန်းတွေကလည်း ပြိတ္တာကြီးကို တကယ့်လူလို့ ထင်တယ်။ တကယ့်လယ်သမား လယ်ထွန်နေတာလို့ ထင်တယ်။ ဒီလို ထင်မှတ်ပြီးတော့ ရဟန်းတွေက လှမ်းပြီး “လယ်ထွန်နေတဲ့ ဒါယကာ... ငါတို့ ရဟန်းတွေလမ်းမှားလို့ မသွားတတ်၊ မလာတတ်ဖြစ်ပြီး ဆွမ်းငတ်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ အဲဒါ

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

အဲဒါကို ဘယ်ကသွားရတယ် ဆိုတာ သိရင်လမ်းပြပါ” လို့ ပြောတယ်။ ဒီအခါမှာ လယ်သမားပြိတ္တာက “အရှင်ဘုရားတို့ လမ်းမှားကြတာက ကြာမှမကြာသေးဘဲ... တပည့်တော် လမ်းမှားတာတော့ ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်ကတည်းကပါပဲ... အရှင်ဘုရားတို့။ အရှင်ဘုရားတို့က လမ်းမှန်ကိုသိရင်လည်း တပည့်တော်ကို ပြတော်မူခဲ့ကြပါ” လို့ ပြန်လျှောက်ထားတယ်တဲ့။ ဒီလယ်သမား ပြိတ္တာဟာ ဒေါသဖုံးခဲ့လို့ ဘဝလမ်းမှန် မသိဘူး ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ စိတ်ဆိုးခြင်းဆိုတဲ့ ဒေါသကြောင့် သဘောထားတွေ မှားတယ်။ အတနာတွေမှားတယ်။ ဒီအခါ အလုပ်တွေ အပြုအမူတွေ မှားတယ်။ လမ်းမှားကို လျှောက်မိသလို အတွေးမှား စေတနာမှားတွေနဲ့ လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ မှားတဲ့လုပ်ရပ်တွေ၊ မှားတဲ့အဖြစ်တွေဆီ ရောက်တော့တာပဲ။ သံသရာခရီးသွားကို အလွဲအမှားတွေ ဆီရောက်အောင် စိတ်ဆိုးဒေါသတွေက ပို့နိုင်တယ်။

တစ်ကိုယ်တည်း မနေနိုင်တဲ့သူဟာ အပေါင်းအသင်း လူမှုအသိုင်းအဝန်းနဲ့ နေတဲ့အခါ စိတ်ဆိုးစိတ်ပျက်တွေ ဖြစ်ရသလို လူတွေအပေါ် မနာလိုဝန်တိုတဲ့ စိတ်ရောဂါတွေလည်း ဖြစ်ပြန်တာပဲ။ ကိုယ့်ဝန်းကျင်က လူတွေဟာ ကိုယ့်ထက်ချမ်းသာနေမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာတတ်ဘူး။ တခြားသူတွေက မိမိထက် ဂုဏ်သိက္ခာတွေ မြင့်နေမယ်၊ အဆင့်အတန်းတွေ မြင့်နေမယ်ဆိုရင်လည်း ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး။ တစ်ဘက်သောသူက မိမိထက် ရုပ်ဆင်းလက္ခဏာ သာ ထွန်နေမယ်၊ ရာထူးဌာနန္တရတွေ မြင့်နေမယ်၊ အသိုင်းအဝန်း အခြေအချိန်နောက်လိုက်နောက်ပါ တပည့်တပန်းတွေ မိမိထက်ပေါများနေမယ်ဆိုရင်လည်း ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး။ “ကိုယ့်ထက်သာ မနာလို” ဆိုတဲ့အတိုင်း မနာလိုစိတ်တွေ ဖြစ်တယ်။ မနာလိုစိတ်နဲ့ စိတ်မကြည်

နန္ဒာသိန်းဇံ

သာမူတွေဖြစ်တယ်။ တစ်ဘက်သောသူက မိမိထက် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသွားရင် အောင်မြင်ထင်ရှားသွားရင်လည်း ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး။ အခြားတပါးသူ အောင်မြင်မှုတစ်ခုခုကို ရတဲ့အခါ “အခုလိုအောင်မြင်မှုရသွားတာကို ဝမ်းသာပါတယ်” လို့ ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ပြောတာဟာ တကယ်ဝမ်းသာလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဟန်လုပ်ပြီး ပြောနေတာ၊ တကယ်က တစ်ဘက်လူအောင်မြင်တာကို ကြိုက်ကိုမကြိုက်ဘူး။ ကိုယ့်ထက်သာသွားတာမျိုးကို မကြိုက်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့များ အဲဒီလူကို အစကတည်းက မုန်းခဲ့တဲ့လူဆိုရင် အခုလို သူရရှိတဲ့အောင်မြင်မှုကို ပျက်စီးသွားစေချင်တယ်။ အောင်မြင်နေတာကို ဖျက်ဆီးချင်စိတ်တွေတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ သိပ်မုန်းခဲ့သူဖြစ်ရင်တော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် သူ့အောင်မြင်မှုကို ဖျက်ဆီးတာမျိုးကိုတောင် လုပ်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ်မုန်းတဲ့သူ ထင်ပေါ်တာ၊ ကျော်ကြားတာ၊ အောင်မြင်တာ၊ အဆင့်မြင့်သွားတာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ တိုးသွားတာ၊ ဒါတွေကို မမြင်ချင်၊ မကြားချင်တဲ့ စိတ်ရောဂါတွေ ဖြစ်တယ်။

ကိုယ်မုန်းတဲ့သူမှာ အခြံအရံတွေ၊ နောက်လိုက်တွေ၊ အသိုင်းအဝန်းတွေ ပေါများနေတာကို မမြင်လို၊ မကြားလိုတဲ့ စိတ်ရောဂါတွေ ဖြစ်တယ်။

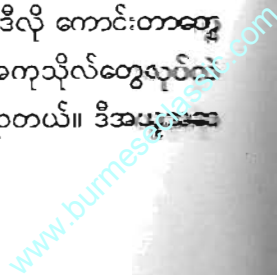
ဒီနေ့ကမ္ဘာကြီးကိုကြည့်ရင် လူမျိုးတစ်မျိုးက အခြားလူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ တိုးတက်နေမှု၊ အောင်မြင်နေမှု၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေမှုကို ဝမ်းမသာနိုင် ဖြစ်နေတာမျိုး ရှိတယ်။ တိုးတက်တဲ့၊ အောင်မြင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းက မိမိအဖွဲ့အစည်းအပေါ် လွှမ်းမိုးလာတာကို မလိုလားတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်တယ်။ မိမိလူမျိုးစုကို လာပြီး နည်းပေးလမ်းပြပြတာကို မုန်းတီးစိတ်တွေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုမုန်းတီးမှုတွေနဲ့

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ထုတစ်မျိုးက တစ်မျိုးကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးတယ်။ ဒီလိုဖျက်ဆီးရင်း လူမှုပဋိပက္ခတွေ ဒီနေ့ကမ္ဘာမှာ အများကြီးဖြစ်နေတယ်။ လူမျိုးတစ်မျိုးက မိမိတို့မုန်းတီးတဲ့ အခြား အဖွဲ့အစည်းရဲ့ တိုးတက်မှု၊ ကြီးပွားမှု၊ အောင်မြင်မှုဟူသမျှအပေါ် ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး။ ဝမ်းမသာတဲ့အပြင် မနာလို မရှုဆိတ်တွေဖြစ်တယ်။ မုန်းတီးနေတဲ့ လူမျိုးတွေရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို ပျက်စီးယိုယွင်းသွားစေချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖျက်ဆီးတယ်။ မိမိမုန်းတီးတဲ့ လူမျိုးစုတွေဆီကို မိမိရဲ့လူမျိုးတွေ ရောက်သွားမှာ ပူးပေါင်းသွားမှာကို စိုးရိမ်တယ်။ ဝန်တိုမှုတွေဖြစ်တယ်။

မနာလိုမှု၊ ဝန်တိုမှု၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ပျက်မှုဆိုတဲ့ စိတ်ရောဂါတွေဟာ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့ ငြိမ်ပါး ရောဂါတွေလို ကုစားဖို့မလွယ်ကူဘူး။ မနာလိုဝန်တိုမှု၊ စိတ်ပျက်စိတ်ဆိုးမှုတွေဟာ အကယ်၍များနတ္ထိကဒိဋ္ဌိ၊ အဓောတုကဒိဋ္ဌိ၊ အကိရိယဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အယူအတွေးအမှားတွေနဲ့ ပေါင်းမိ ရောမိသွားရင် မိမိရော အများပါ သိပ်ကိုကြီးကျယ်တဲ့ မကောင်းကျိုးတွေ ထွက်ပေါ်နိုင်တယ်။

နိတ္ထိကဒိဋ္ဌိဆိုတာက ကုသိုလ်လုပ်လုပ်၊ အကုသိုလ်ပဲလုပ်လုပ် အကျိုးမရှိဘူးလို့ ယူဆတဲ့အယူဝါဒဖြစ်တယ်။ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ပစ်ပယ်တဲ့ ဝါဒဆိုပါတော့။ ဘုရားပဲတည်တည်၊ ကျောင်းပဲဆောင်ဆောင် အလှူကြီးတွေပဲပေးပေး ဒီလိုလုပ်တဲ့ကုသိုလ်မှုတွေဟာ ဘာမှအကျိုးမပေးဘူးလို့ မြင်တဲ့အမြင်၊ ခံယူတဲ့အယူဝါဒ၊ ဒီကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုမှုတွေဟာ နောင်အနာဂတ်ဘဝမှာလည်း ဘာမှအကျိုးပေးမှု မရှိဘူးလို့ ယူဆတဲ့ဝါဒဖြစ်တယ်။ ဒီလို ကောင်းတာတွေလုပ်လို့ အကျိုးပေးမှု မရှိသလို မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်တွေလုပ်လို့ ဘာမှသက်ရောက် အကျိုးပေးမှု မရှိဘူးလို့ ယူဆတယ်။ ဒီအယူအဆ

နန္ဒာသိန်းဇံ

ရှိနေရင် ကိုယ်မှန်းတီးတဲ့၊ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေတဲ့သူတွေကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်း သတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့သူ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

အဟေတုကဒိဋ္ဌိဆိုတာက အကြောင်းကိုပယ်တဲ့ အယူဝါဒဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ လူဖြစ်လာတာဟာ အတိတ်ကကုသိုလ်ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုးကို အဟေတုကဒိဋ္ဌိကို လက်ခံသူက မယုံကြည်ဘူး။ လူတစ်ဦး အသက်ရှည်ကျန်းမာတာ ရုပ်အဆင်း တင့်တယ်လှပတာဟာ အတိတ်က ကုသိုလ်ကောင်းခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့်ဆိုတာမျိုးကို မယုံဘူး။ ဒီလိုအကြောင်းတရားကို ပယ်ခြင်းဟာ အကျိုးတရားကို ပယ်ရာလည်း ရောက်သွားတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုကောင်းတာလုပ်တဲ့ အကြောင်းကြောင့် နောင်မှာ ကောင်းတဲ့အကျိုး ဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီလိုမယုံခြင်းဟာ အကျိုးကိုပယ်ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။ အကြောင်းအကျိုးကို ပစ်ပယ်သူဟာ ကောင်းတာတွေကို ရွေးချယ်လုပ်ဖို့ ခဲယင်းသွားမှာ အမှန်ပဲ။

အင်္ဂါရိယဒိဋ္ဌိ ဆိုတာကတော့ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ဆိုတာမျိုးဟာ ရှိကိုမရှိဘူးလို့ ယူဆတဲ့ အယူဝါဒဖြစ်တယ်။ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ယူဆနေတဲ့ဝါဒပဲ။ ဒီနေရာမှာ အင်္ဂါရိယဒိဋ္ဌိနဲ့ စောစောက နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ၊ အဟေတုကဒိဋ္ဌိ ဆိုတာတွေနဲ့ ခြားနားပုံကို ပြောအုံးမယ်။ နတ္ထိကဒိဋ္ဌိက ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံရဲ့ အကျိုးပေးမှု မရှိဘူးလို့ ယူဆယုံကြည်တဲ့ ဝါဒဖြစ်တယ်။ အဟေတုကဒိဋ္ဌိဆိုတာက အတိတ်က ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ အကြောင်းတရားတွေဟာ အခုဘဝဆီကို လိုက်ပြီးအကျိုးပေးခြင်း မရှိဘူးလို့ ယုံတဲ့ဝါဒဖြစ်တယ်။ အခုပြောနေတဲ့ အင်္ဂါရိယဒိဋ္ဌိကတော့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ ဆိုတာကိုက မရှိဘူးလို့ ယူဆယုံကြည်တဲ့ဝါဒ

အနေခက်အောင် ကုသိုကြသူများ

ဆိုလိုတယ်။ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်နေတဲ့လူဟာ သူမှန်းတီးတဲ့၊ မနာလိုဖြစ်နေတဲ့ သူတွေအပေါ်မှာ ထိခံဖို့ ညာဖို့၊ မတရားပြုကျင့်ဖို့၊ ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးဖို့၊ အခွင့်သာရင် သာသလို သူမှန်းတီးစက်ဆုပ်တဲ့လူတွေကို ညှဉ်းဆဲနိပ်စက်ဖို့၊ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ လွဲမှားတဲ့ အယူဝါဒတွေနဲ့ ပေါင်းရောပြီး စိတ်ပျက်စိတ်ဆိုး အစရှိတဲ့ စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေ၊ လူမှာ နှိပ်စက်မှု မိမိတစ်ဦးချင်းအနေနဲ့လည်း ချမ်းမြေ့သာယာမှု မရှိနိုင်ဘူး။ အခြားသူတွေဟာလည်း ချမ်းမြေ့သာယာမှုရှိနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေဟာ ကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေလို ကုစားရ မလွယ်ကူဘူး။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရဲ့ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါနည်းနဲ့ပဲပျောက်ကင်းအောင် ကုစားနိုင်တယ်။

(၃)

တရားဦးဖြစ်တဲ့ ဓမ္မစက္ကပ္ပဝတ္တနသုတ္တန် (လူအများ နားလည်နေတဲ့ ဓမ္မစကြာတရားတော်)မှာ “ရဟန်းတို့... အစွန်းတရားနှစ်ပါးတို့ကို မကပ်ရောက်မှု၍ ငါဘုရားသည် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ခေါ်တဲ့ အလယ်လမ်းအကျင့်ကို ထိုးထွင်း၍ သိအပ်ခဲ့ပေပြီ။” လို့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားက ဝန်ခံဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီမဇ္ဈိမပဋိပဒါလို့ခေါ်တဲ့ အလယ်လမ်းအကျင့်ဆိုတာ ဘယ်လိုအကျင့်လမ်းမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ဆက်ပြီး “အလယ်လမ်းအကျင့်ဆိုတာ အရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ အရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုသည်မှာ ၁။ မှန်စွာမြင်ခြင်း (သမ္မာဒိဋ္ဌိ)၊ ၂။ မှန်စွာကြံခြင်း (သမ္မာသင်္ကပ္ပ)၊ ၃။ မှန်စွာပြောခြင်း (သမ္မာဝါစာ)၊ ၄။ မှန်စွာပြုခြင်း (သမ္မာကမ္မန္တ)၊ ၅။ မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း (သမ္မာအာဇီဝ)၊ ၆။ မှန်စွာလုံ့လထုတ်ခြင်း (သမ္မာဝါယမ)၊ ၇။ မှန်စွာအမှတ်သတိရှိခြင်း (သမ္မာသတိ)၊ ၈။ မှန်စွာသုံး

နန္ဒာသိန်းဝံ

စိုက်တည်ကြည်ခြင်း (သမ္မာသမာဓိ) တို့ ဖြစ်ကြသည်”လို့ ဖော်ပြတယ်။

ပြောခဲ့တဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အလယ်ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်တတ်အောင် ပညာရှင်တွေ၊ ဆရာတော်ကြီးတွေက ၁။မူလမဂ္ဂ၊ ၂။ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂ၊ ၃။အရိယမဂ္ဂဆိုပြီး အဆင့်သုံးဆင့် ခွဲခြားပြကြတယ်။ မူလမဂ္ဂဆိုတာ အခြေခံပြုရမည့် မဂ္ဂင်လို့ ဆိုလိုတယ်။ အဲဒီမူလမဂ္ဂက ငါးမျိုးရှိတယ်။ ၁။မှန်တဲ့အမြင် (ဒီမှာက ကံနဲ့ကံရဲ့အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကို ဆိုလိုတယ်။)၊ ၂။မှန်စွာပြောဆိုခြင်း (သမ္မာဝါစာ)၊ ၃။မှန်စွာပြုခြင်း (သမ္မာကမ္မန္တ)၊ ၄။မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း (သမ္မာအာဇီဝ)၊ ၅။မှန်စွာစူးစိုက်တည်ကြည်ခြင်း (သမ္မာသမာဓိ)ဆိုတဲ့ မဂ္ဂင် ၅မျိုးဟာ အခြေခံပြုရမည့် အခြေခံအားဖြင့် အားထုတ်ရမည့် မဂ္ဂင်တွေလို့ ဆိုလိုတယ်။

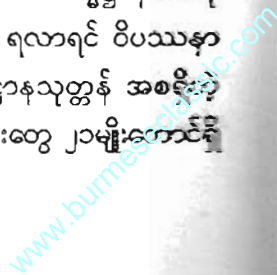
ဒီမူလမဂ္ဂထဲက ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ကံနဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးကို မှန်ကန်စွာသိမြင်တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတယ်။ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိရှိမှ ပြောခဲ့တဲ့ နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ၊ အဟေတုကဒိဋ္ဌိ၊ အကိရိယဒိဋ္ဌိတွေကို ပယ်သတ်နိုင်မှာဖြစ်တယ်။ ကံနဲ့ကံရဲ့ အကျိုးကို နားလည်သိမြင်ယုံကြည်မှ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ဖို့လိုတယ်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်ယုံကြည်နိုင်တယ်။ မှန်တဲ့ စကား၊ မှန်တဲ့အပြု၊ မှန်တဲ့အသက်မွေးမှု (သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ)ဆိုတဲ့အကျင့်၊ ဒါမှမဟုတ် သီလတွေကိုစောင့်ထိန်းခြင်းဟာ ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်လက်ခံယုံကြည်မယ်။ နားလည်လက်ခံယုံကြည်မှလဲ သမ္မာဝါစာ အစရှိတဲ့ အကျင့်သီလကို စောင့်ထိန်းမှာပဲ။ မမှန်တာ မပြောဘဲ၊ မမှန်တာတွေ မပြုမှု မလုပ်ကိုင်ဘဲ၊ မမှန်တဲ့အသက်မွေးမှုတွေ မပြုဘဲ စောင့်ထိန်းမှ နောင်တတွေ

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ထင်ပြီး စိတ်ရဲ့တည်ကြည်ခိုင်ခံ့မှု သမာဓိရနိုင်မယ်လို့လဲ နားလည်ထက်ခံယုံကြည်မယ်။ သမာဓိဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့ တည်ကြည်ခိုင်ခံ့မှုရှိမှ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂကို အားထုတ်ရာမှာ အောင်မြင်ပေါက်မြောက် နိုင်မယ်လို့လဲ နားလည် ယုံကြည်လာမှာပဲ။

ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂဆိုတာကတော့ အရိယမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်လာဖို့အတွက် အရင်အပြီး အားထုတ်ရတဲ့ အဆင့်လို့ဆိုရမှာပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဝိပဿနာမဂ္ဂင်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒီပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂကလည်း ငါးမျိုးရှိတယ်။ ၁။မှန်တဲ့အမြင်သမာဒိဋ္ဌိ၊ ၂။မှန်တဲ့ကြံစည်မှု-သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ ၃။မှန်တဲ့လုံ့လစိုက်ထုတ်မှု-သမ္မာဝါယမ၊ ၄။မှန်တဲ့အမှတ်သတိရှိ မှု-သမ္မာသတိ၊ ၅။မှန်တဲ့စိတ်ရဲ့ စူးစိုက်တည်ကြည်ခိုင်ခံ့မှု-သမ္မာ သမာဓိဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်တွေပါပဲ။

မူလမဂ္ဂင်အဆင့်မှာ သမထတရားအား ထုတ်သူအတွက်ကတော့ ဈာန်တွေအထိရောက်တဲ့ သမာဓိအဆင့်ထိ အားထုတ်ထားတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလို ဈာန်ရသည်အထိ ခိုင်ခံ့တဲ့ သမာဓိ နှိုင်းရင်လည်း ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂအဆင့်မှာ ဈာန်မှထပြီး ဝိပဿနာရှုရင် ဉာဏ်အမြင်တွေ ဖြစ်ပေါ်မှာပါပဲ။ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂအဆင့်မှာ ဝိပဿနာကို စ,ရှုမှတ်တဲ့သူအဖို့ကတော့ ခဏိကသမာဓိလို့ ခေါ်တဲ့ ဝိပဿနာ သမာဓိ အလုံအလောက်ဖြစ်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်တဲ့ ခဏိကသမာဓိဟာ သမထကျင့်စဉ်ထဲက ဉာဏရသမာဓိအဆင့်နဲ့ ညီတယ်လို့ ကျမ်းဂန်တွေမှာ ဖော်ပြတယ်။ ဒီတော့... ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂအဆင့်မှာ ဝိပဿနာရှုသူဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခုခုကို ရှုမှတ်ရင်း လုံလောက်တဲ့ ခဏိကသမာဓိ ရလာရင် ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေဖြစ်ပေါ်သွားမှာပါပဲ။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန် အစဦးမှာ ဗုဒ္ဓဒေသနာတွေအရ ဝိပဿနာရှုစရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ ၂၁မျိုးဟောင်းရှိ

နန္ဒာသိန်းဇံ

တယ်။ ဒီအထဲက မိမိနှစ်သက်ရာ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ကိုယူပြီး ဝိပဿနာ ရှုနိုင်တယ်။ ဥပမာ ခန္ဓာငါးပါး ဒါမှမဟုတ် မျက်စွဲ၊ နား၊ နှာခေါင်း လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် စတဲ့ အာရုံခံခွာရတွေမှာ ထိလာတိုင်း ထင်လာ တိုင်း ဖြစ်လာတိုင်းကို ဝိပဿနာရှုမှတ်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီလိုရှုရင် မှ အကယ်၍ ဆိုခဲ့တဲ့ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂ ငါးခုဟာ အညီအညွတ်အလုပ် လုပ်ကြတယ်ဆိုရင် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ဖြစ်ပေါ်မှာပဲ။ ဒီနေရာ မှာ... ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂ အဆင့်မှာရှိတဲ့ မဂ္ဂင်ငါးခု အညီအညွတ်လုပ်ပုံကို ပေါ်လွင်အောင်... မြင်သိစိတ်၊ ကြားသိစိတ်စတဲ့ သိစိတ်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို နည်းနည်းပြောဖို့ လိုမယ်။

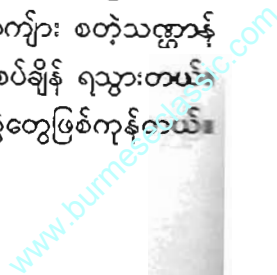
စိတ်ဟာ ဘယ်အာရုံကိုမှ မစူးစိုက်ဘဲရှိနေရင် စိတ်ရဲ့မူရင်း အာရုံဖြစ်တဲ့ “ဘဝင်”ရဲ့ အာရုံကိုမှီပြီး ဘဝင်စိတ်အနေနဲ့ ဖြစ်နေ တယ်။ “ဓမ္မာရုံ” လို့ခေါ်တဲ့စိတ်အာရုံတွေဖြစ်ရင် ဒါမှမဟုတ် အဆင်း အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိစတဲ့ အပြင်အာရုံတွေဖြစ်ရင် အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေတဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ဘဝင်စိတ်ဟာ အာရုံအသစ်ဘက် ကို လှည့်ပေးတယ်။ အာရုံဘက်လှည့်ရာမှာ စိတ်နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အပြင်အာရုံအတွက် “ပဉ္စဒ္ဓာရအာဝဇ္ဇန်း” စိတ်ကလှည့်ပေးတယ်။ အတွင်းအာရုံတွေ (ပြောခဲ့တဲ့ ဓမ္မာရုံ)အတွက်တော့ “မနောဒ္ဓာရ အာဝဇ္ဇန်း” စိတ်က လှည့်ပေးတယ်။ အပြင်ဘက်က အာရုံဆိုရင် စိတ်ကို သက်ဆိုင်ရာမျက်စိ၊ နား၊ စသည်တို့နဲ့ဆိုင်ပေးလိုက်တယ်။ ဥပမာ အဆင်းအာရုံဆိုပါတော့ အဲဒီအဆင်းအာရုံကို သက်ဆိုင်ရာ မျက်စေ့နဲ့ ဆိုင်ပေးလိုက်တယ်။ ဆိုင်ပေးပြီးတဲ့အခါမှာ အာရုံကို လက်ခံတယ် (သမ္ပဋိစ္ဆိုင်) လက်ခံပြီးတဲ့အာရုံကို စုံစမ်းတယ် (သန္တိရဏ) စုံစမ်းပြီးတဲ့အခါ အဲဒီအာရုံဟာ ဘယ်လိုအာရုံမျိုးဖြစ် တယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်တယ် (ဝုဠော)။

အနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

အာရုံတွေဟာ အတွင်းကလာရင် (စိတ်အတွင်းမှလာရင်) မနောဒ္ဓာရအာဝဇ္ဇန်းက ဆုံးဖြတ်တဲ့စိတ်(ဝုဠော) အဆင့်ကနေပြီး ခံယူလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် မနောဒ္ဓာရအာဝဇ္ဇန်းစိတ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ ဝုဠောစိတ်ဟာ သဘောချင်းတူတယ်လို့ မှတ်ယူနိုင်တယ်။

ဆုံးဖြတ်တဲ့စိတ် (ဝုဠော)ပြီးတဲ့အခါမှာ ဇောစိတ်တွေ ဖြစ် ထားတယ်။ ဇောစိတ်က ခုနစ်ကြိမ်အထိဖြစ်တယ်။ အဲဒီနောက် ဇောရဲ့ အာရုံကိုပဲ ဆက်ပြီးအာရုံပြုတဲ့ တဒါရုံဆိုတဲ့စိတ် နှစ်ကြိမ် ဖြစ်တယ်။ ဒီစိတ်နှစ်ကြိမ် ပြီးတဲ့အခါ စောစောက ဘဝင်စိတ်မျိုး ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကို အဆင်းကိုမြင်သိတဲ့ “မြင်ဝီထိ” လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီမြင်ဝီထိ တစ်ခုမှာ စဉ်ဆက်ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ စိတ်တွေ ကို ရေတွက်ကြည့်ရင် အာဝဇ္ဇန်းစိတ်ကနေပြီး တဒါရုံနှစ်ကြိမ်ဖြစ် ပျက်ပြီးသည်အထိ အားလုံးပေါင်း စိတ်ဆယ့်လေးကြိမ် ရှိတယ်။ ဒီမြင်ဝီထိ နည်းတူပဲ ကြားခြင်း၊ နံခြင်း၊ လျက်ခြင်း၊ ထိတွေ့ခြင်း တွေမှာလည်း ဆိုခဲ့တဲ့ စိတ်ဆယ့်လေးကြိမ် ပါဝင်ပြီးတော့ သက် ဆိုင်ရာ ဝီထိတွေ ဖြစ်ကြမှာပဲ။ စိတ်ကူးကြံစည်ခြင်းမှာတော့ (ဝုဠော အဆင့်မှာဖြစ်တဲ့အတွက်) အာဝဇ္ဇန်းစိတ်ရယ်၊ ဇောခုနစ်ကြိမ်ရယ်၊ တဒါရုံနှစ်ကြိမ်ရယ်... စုစုပေါင်း ဆယ်ကြိမ်ဖြစ်မယ်။

ဝိပဿနာရှုသူဟာ... မြင်သိမှုဖြစ်ပြီးလျှင် ဖြစ်ပြီးချင်း တစ်နည်း ပြောရရင် မြင်ဝီထိ ဖြစ်ပြီးလျှင်ဖြစ်ပြီးချင်း “မြင်တယ်” လို့ ရှုမှတ်ရတယ်။ ဒီလိုမြင်လျှင် မြင်တယ်လို့ချက်ချင်း ရှုမှတ်နိုင် ရင် ပရမတ် ရုပ်နာမ်တရားကို အမှန်အတိုင်း သိတာဖြစ်တယ်။ ဒီလိုချက်ချင်း မမှတ်နိုင်ရင်တော့ မိန်းမ၊ ယောက်ျား စတဲ့သဏ္ဍာန် ပညတ်၊ ဒြပ်ပညတ်၊ အမည်ပညတ်တွေ ပေါင်းစပ်ချိန် ရသွားတယ်။ ဒီအခါ တပ်မက်ဖွယ်၊ ချစ်ခင်ဖွယ် စတဲ့ အစွဲတွေဖြစ်ကုန်တယ်။

နန္ဒာသိန်း

အဲဒီနှစ်သက်ဖွယ်၊ မနှစ်သက်ဖွယ် မိန်းမ၊ ယောက်ျားစတဲ့ ပညတ်တွေ ပေါ်မှာပဲ အခြေပြုပြီး ပြောခဲ့တဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ပျက်မှုတွေ၊ မနာလို ဝန်တိုမှုတွေ ဖြစ်တော့တာပဲ။

မြင်သိမှု ဝီထိမှာလိုပဲ အခြားကြားမှု၊ နံ့မှု၊ လျက်မှု၊ ထိမှု တွေးကြံမှုတို့မှာလည်း ဖြစ်ပြီးလျှင် ဖြစ်ပြီးချင်း သိ၊ သိနေအောင် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ရတယ်။ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ်အဆင့်မှာ ရှုမှတ်အားထုတ်နေ တာကို ကြည့်ရင်... ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း မြင်ဝီထိ၊ ကြားဝီထိ စသည် ဖြစ်လျှင် ဖြစ်ချင်းရှု မှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေခြင်းဟာ သမ္မာဝါယမ မဂ္ဂင်ဖြစ်တယ်။

ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း သိ၊ သိနေအောင် သတိထားနေတာက သမ္မာ သတိမဂ္ဂင်ဖြစ်တယ်။ အတိတ်၊ အနာဂတ်တွေဆီ စိတ်က မပျံ့မလွင့် ဘဲ စိတ်ငြိမ်လာအောင် ဒါမှမဟုတ် မြင်မှုကြားမှုမှာ ပညတ်တွေဆီ မရောက်စေဘဲ မြင်ဆဲကြားဆဲမှာပဲ ရှုမှတ်နိုင်အောင် အားထုတ်နေ ခြင်းဟာ သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်ဖြစ်တယ်။ သမ္မာဝါယမ မဂ္ဂင်၊ သမ္မာ သတိမဂ္ဂင်၊ သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် သုံးခုဟာ ညီညွတ်စွာ ဖြစ်နေရင် သမ္မာသင်္ဂဟမဂ္ဂင်က အာရုံဆီကို စိတ်ဦးညွတ်ပေးတယ်။ စိတ်နဲ့ အာရုံကို တည့်ပေးဆိုင်ပေးတယ်။ ဒီအခါ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်က... မြင် သိမှု ကြားသိမှုဖြစ်တိုင်း မြင်ပြီးပျက်၊ ကြားပြီးပျက်နေတာကို အမှန် အတိုင်းသိတယ်။ အခြားနံ့မှု၊ လျက်မှု၊ ထိမှု၊ တွေးကြံမှုတို့နဲ့ ဆိုင်တဲ့ နံ့သိမှု လျက်သိမှု၊ ထိသိမှု၊ ကြံသိမှုတွေဟာလည်း ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျက်နေကြတယ်လို့ အမှန်အတိုင်း သမ္မာဒိဋ္ဌိက သိတယ်။ ဖြစ်ပျက် နေတာကလွဲလို့ အကောင်းအဆိုး ချစ်ဖွယ်၊ မုန်းဖွယ်၊ သူ၊ ငါ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမဆိုတာတွေ မရှိကြဘူး။ ဒါတွေဟာ ဖြစ်ပြီးပျက်နေ ခြင်းသာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အနိစ္စ အနတ္တ သဘာဝကို မသိတဲ့ အတွက်

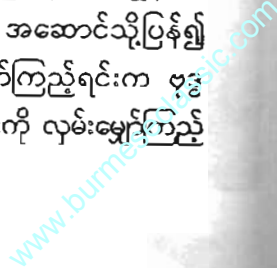
အာနေခက်အောင် ကူညီကြသူများ

ကြောင့်သာ ပညတ်တွေ ပေါင်းရောပြီး မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ချစ်ဖွယ်၊ မုန်းဖွယ်၊ သဏ္ဍာန် ခြပ်မျိုးစုံအနေနဲ့ ထင်မြင်တယ်။ အဲဒီထင်မြင်မှု အပေါ်မူတည်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့ မနာလို ဝန်တိုမှုတွေ၊ စိတ်ပျက်ခြင်း စိတ်ဆိုးခြင်းစတဲ့ စိတ်ရဲ့ရောဂါတွေ ဖြစ်တော့တာပဲ။

ပုဗ္ဗဘာဂမဂ်အဆင့်မှာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါယမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်ငါးပါး အညီအညွတ်ဖြစ်ကြရင် ချစ်အိမ်ခန္ဓာမှာ အနိစ္စ၊ အနတ္တ သဘောတွေကို အသေအချာမြင်ပြီး အဲဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာအပေါ်မှာ အစွဲကင်းသွားတယ်။ ပထမအစွဲကင်းသူကို သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်တာပဲ။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မနာလိုဝန်တိုခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်ရောဂါတွေ ကင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ပျက် စိတ်ဆိုးခြင်းဆိုတဲ့ ဒေါသတွေတော့ မကင်းသေးဘူး။ စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ရောဂါ မကုန်သေးဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ် ဘဝ အားထုတ်လို့ အစွဲဟူသမျှကင်းတဲ့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ကိုရောက် နှင် စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ရောဂါ ဟူသမျှ ကင်းမှာပါပဲ။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးဆို ရင်တော့ အဲဒီရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှာ ၁။သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ ၂။သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ ၃။သမ္မာဝါစာ၊ ၄။သမ္မာကမ္မန္တ၊ ၅။သမ္မာအာဇီဝ၊ ၆။သမ္မာဝါယမ၊ ၇။သမ္မာသတိ၊ ၈။သမ္မာသမာဓိ ဆိုတဲ့ အရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ပြီး ပြည့်စုံစွာ ရရှိသွားပါတယ်။ အရိယမဂ္ဂအဆင့်ကို ရောက်အောင် အားထုတ်ဖို့ဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာရဲ့ ပန်းတိုင်ပါပဲ။

(၄)

အထက်ပါ တရားစကားတို့ကိုဟောကြားပြီးနောက် ကျွန်းပင် ဆရာတော်ကြီးက မိမိသီတင်းသုံးရာ အဆောင်သို့ပြန်၍ ကြံသွားပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်းက ဗုဒ္ဓ သာသနာ၏ အဆုံးစွန်ပန်းတိုင်သို့ သွားရမည့်ခရီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်

လှိုင်းသစ်စာပေ

အရာ နန္ဒာသိန်းစံ၏ ရေးသားထုတ်ပြောခဲ့သော အရာများ

နန္ဒာသိန်းစံ

မိပါသည်။ ထိုခရီးလမ်းကို မျှော်ကြည့်ရင်းမှ... လူ့အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးရှိ ခေါင်းဆောင်များ၊ တိုင်းနိုင်ငံ အသီးသီးရှိ အုပ်ချုပ်သူများသည် ထိုခရီးလမ်းမျိုးကို လျှောက်ဖူးကြ၍ ဒေါသမောဟ အတော်များများ လျှော့နည်းကြမည် ဆိုလျှင်ပင် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ တစ်တိုင်းပြည်နှင့် တစ်တိုင်းပြည် မနာလိုဝန်တို့မှုတွေ ကင်းဖြီးယနေ့ကမ္ဘာကြီး အဘယ်မျှ ငြိမ်းချမ်းလိုက်လေမည်နည်းဟု တွေးမေးမိလျက် ရှိပါသည်။

[Perfect မဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၀]

နန္ဒာသိန်းစံ

အရာ နှင့် အရာ (၁၉၇၇)

စိုက်ပျိုးရေးနှင့် အစားအသုံး (၁၉၇၇)

ခရောင်းဝယ်ဖို့ဖြစ်ချေခြင်း (၁၉၇၇)

နန္ဒာသိန်းစံ နှင့် အရာ (၁၉၇၈)

အရှေ့အလင်းစိုက်ပျိုးရေးနှင့် ထုတ်ကောက်မှု (၁၉၈၃)

မီးပွားရေးနှင့် စစ်ရေးစနစ် (၁၉၉၂)

နန္ဒာသိန်းစံ (၁၉၉၅)

လေထုဖျော်သင့်သော အရာများ (၂၀၀၁)

နဂါးစားစိုက်ပျိုးရေးနှင့် အစားအသုံး (၁၉၈၈)

နန္ဒာသိင်္ခ
(၁၉၈၉)

နန္ဒာသိင်္ခ
(၁၉၉၂)

ပုထိုးပြုစုရေးကြမ်းချင်း
(၂၀၀၃)

နန္ဒာသိင်္ခ
(၂၀၀၄)

နန္ဒာသိင်္ခ
(၁၉၉၅)

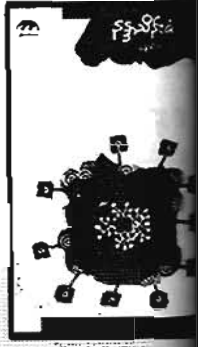
နန္ဒာသိင်္ခ
(၁၉၉၇)

နန္ဒာသိင်္ခ
(၁၉၉၅)

နန္ဒာသိင်္ခ
(၂၀၀၀)

နန္ဒာသိင်္ခ
(၂၀၀၉)